VAN DE AUTEUR VAN *DE GEHEIME KANDIDAAT*

BRIAN KLEIN

HET LAATSTE RIJK

EEN REEKS AANSLAGEN IN ISRAËL
EEN ERFGENAAM VAN ADOLF HITLER
EEN DODELIJKE SAMENZWERING

THRILLER | CARGO

Het spectaculaire vervolg op *De geheime kandidaat* en *De voorspelling van de Führer*

Een afschuwelijk plan om een aantal synagogen op vijf verschillende continenten aan te vallen staat gepland voor Jom Kipoer – de heiligste dag in het jodendom. Het brein achter de aanslagen is een directe bloedverwant van Adolf Hitler: voormalig Republikeins presidentskandidaat John Franklin, die de erfenis van zijn grootvader wil voortzetten.
In werkelijkheid zijn de aanslagen een ingenieuze dekmantel voor een sinister complot dat het Midden-Oosten ernstig zal ontwrichten en een wereldwijde oorlog tussen de supermachten kan ontketenen.
Hoofdinspecteur Nicholas Vargas van de politie van Buenos Aires en Troy Hembury, hoofd veiligheid van het Witte Huis, bundelen hun krachten in een race tegen de klok om de waarheid te achterhalen en het plan te dwarsbomen.

OceanofPDF.com

Brian Klein is televisie- en filmregisseur voor Netflix, Amazon Prime en Sky. Voor de BBC regisseerde hij vijfentwintig seizoenen van *Top Gear*.

OceanofPDF.com

Brian Klein

Het laatste rijk

Vertaald door Waldemar Noë

2026
AMSTERDAM

OceanofPDF.com

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam
Copyright © 2024 Brian Klein
Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Waldemar Noë
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining niet toegestaan.
Oorspronkelijke titel *The Last Reich*
Oorspronkelijke uitgever Constable, Londen
Omslagontwerp Villa Grafica
Verzorging e-book Peter Verwey
ISBN 978 94 031 4308 8
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2026..

OceanofPDF.com

Voor Neil en Faie,
mijn pa en ma,
die ik zoveel verschuldigd ben

OceanofPDF.com

PROLOOG

El Calafate, Argentinië

JUNI 2022

John Franklin was seconden van zijn einde verwijderd. Toen de voormalige en diep gevallen presidentskandidaat op weg naar een zwarte SUV de verlaten straat in het centrum van El Calafate overstak had hij geen idee dat hij het doelwit was van een eenzame schutter, iemand die op minder dan dertig meter afstand op het terrasje van een vervallen café zat.

Een verborgen draadloos oortje redde hem het vege lijf. Het kwam met enig gekraak tot leven, waarna hij de onmiskenbare stem van zijn chauffeur hoorde die hem op het naderende gevaar wees.

‘Sir, er bevindt zich een vijandelijk element aan de overkant van de straat, op twintig graden ten westen. Hij heeft uw vertrek uit het museum gemonitord en houdt een wapen op u gericht. Zal ik hem uitschakelen?’

Franklin verstijfde enigszins en wierp een heimelijke blik naar links voordat hij zijn stappen versnelde en begon te rennen. Het korte moment vertelde hem alles wat hij wilde weten. De man met het pistool had alle redenen om hem dood te schieten, ook al was het een bloedverwant.

‘Grijp in, maar schakel hem niet uit… verwond hem alleen maar.’

Drie seconden later drong de .50-kaliber kogel van het Barrett M107 semiautomatische geweer zich met zo’n kracht in de rechterschouder van de potentiële moordenaar dat hij achteroversloeg. Hij viel van het roestige stoeltje af en zijn hand liet het kleine handwapen los dat kletterend op het trottoir viel. Zijn hoofd raakte de betonnen stoeptegels, en hoewel hij het bewustzijn niet verloor, was hij te versuft om zich tegen de gebeurtenissen te verzetten.

De stationair draaiende Lincoln Aviator schoot naar voren en kwam met piepende banden voor het café tot stilstand. De chauffeur sprong eruit en trok het bewegingloze lichaam omhoog om het naar de achterbank van de SUV te slepen. Een moment later rukte Franklin het voorportier aan de passagierskant open en sprong in de auto, orders blaffend terwijl hij het dichttrok.

‘Rijden, Hugo. Direct naar het huis.’

Terwijl de Lincoln op hoge snelheid wegscheurde keek Franklin naar de gehavende persoon wiens bebloede lichaam op de achterbank lag uitgespreid. De man was nauwelijks bij bewustzijn, maar zijn doordringende blauwe ogen keken vol onversneden haat zijn halfbroer aan. Franklins lippen krulden zich tot een Joker-achtige grijns.

‘Maak je geen zorgen, Daniel. Alles komt goed.’

Een moment later knalde er een gebalde vuist tegen de slaap van de ontvoerde man en werd alles zwart. Als gevolg daarvan had hij geen weet van de injectienaald die kort daarna zijn huid binnendrong.

* * *

Toen Daniel Anderson bijna vierentwintig uur later wakker werd, voelde het alsof zijn brein in een dichte mist dreef, vergezeld door een soundtrack van duizend basdrums die zijn zintuigen aanviel. Er kwam een serie losse vragen in hem naar boven terwijl hij helder probeerde te worden.

Wat is er op het terrasje gebeurd? Wie had hem neergeschoten? Waar was hij? Hij had er op het moment geen antwoorden op. Zijn ogen konden steeds beter focussen en hij probeerde zich te oriënteren. Hij lag met een blauwe ziekenhuispyjama aan op een groot bed en was niet vastgebonden. Er zat een dik verband om zijn rechterschouder en –bovenarm en er liepen twee slangen naar metalen statieven waaraan infuuszakken met bloed en een antibioticum hingen. Hij voelde geen pijn in zijn rechterarm, wat hem tot de conclusie bracht dat het geneesmiddel zijn werk deed.

De kamer was ruim en met zeegroen bloemetjesbehang bemeten dat goed combineerde met het hoogpolige donkerblauwe tapijt. Het plafond was laag en de bruine houten balken die erover liepen waren typisch voor een klassiek boerenhuis.

Daniel draaide zijn hoofd en keek door het grote openslaande raam in het midden van de zijmuur naar de golvende groene heuvels met

bewegende witte stippen waarvan hij aannam dat het schapen waren. Hij dacht even dat hij terug in Australië was, maar toen werd hij afgeleid door een plotselinge beweging in de verre hoek van de kamer. Hij had de aanwezigheid van de oudere verpleegster niet opgemerkt die in actie kwam zodra ze zag dat haar patiënt wakker was geworden.

‘Waar ben ik in godsnaam en wie…’

Voordat hij zijn zin kon afmaken was de vrouw de deur al uit met een snelheid die haar leeftijd leek te ontkennen. Het was alsof ze alarm sloeg vanwege brand in de kamer. Hij hoorde haar stem gedempt klinken, maar door zijn gebrekkige Spaans had hij geen idee wat ze zei en tegen wie ze aan het praten was. Hij hoefde niet lang op een antwoord te wachten. Hij had ergens het vermoeden dat de naderende voetstappen toebehoorden aan de man die hij van plan was geweest te vermoorden – iets waarvoor hij de halve wereld had afgereisd – maar dat was op het moment het laatste waar hij aan dacht. Daniel stond in de overlevingsmodus en hij moest zien te ontsnappen. Maar hij lag hier gewond en ongewapend in een bed, hij wist dat hij geen schijn van kans maakte.

John Franklins uitgerekte schaduw viel over het zonlicht dat de openstaande deur vulde, en hij stond het volgende moment in de kamer. Hij droeg zijn onafscheidelijke rode honkbalpet, die wel op zijn hoofd leek vastgeplakt. Zonder te knipperen keek hij Daniel met zijn lichtblauwe ogen aan. Franklins gebeitelde gelaatstrekken werden gedeeltelijk aan het zicht onttrokken door een slordige blonde baard die grijs doorschoten was. Hij ging ongedwongen gekleed in een blauw houthakkershemd met een verschoten Levi’s 501 eronder. De western-look werd gecompleteerd door een stel chocoladebruine cowboylaarzen. Franklin beende door de kamer naar de zijkant van het bed, hij stond naast de metalen infuusstandaarden.

‘Dat was niet zo slim van je daar bij het museum, Daniel. Hugo kent doorgaans geen genade. Gelukkig voor jou en tot zijn grote teleurstelling heb ik hem gezegd dat hij nu even niet zijn primitieve instinct moest volgen.’

Franklin liet even een spoor van een glimlachje rond zijn lippen spelen. Daniel keek hem een moment lang aan voordat hij voor de eerste keer sprak.

‘Wil je soms dat ik nu hard voor je ga klappen, John? Een paar weken geleden heb je nog een premie van vijf miljoen op mijn hoofd gezet, en nu verwacht je dat ik je bedank omdat je hebt voorkomen dat je afgerichte

gorilla me om zeep heeft geholpen. Je bent een vuile klootzak, en als ik het niet ben zal iemand anders je wel omleggen. Het is alleen maar een kwestie van tijd.'

Franklins glimlach verdween, maar zijn ingestudeerde charmeoffensief was nog niet ten einde.

'Daniel, die prijs op je hoofd was een van mijn zeldzame vergissingen, excuses daarvoor. Ik zal het je nog wel uitleggen, maar je moet één ding zeker weten, toen ik mijn dwaling eenmaal inzag heb ik iets voor je bedacht dat je niet zult kunnen weerstaan. Ik wil namelijk dat je…'

Daniel viel hem in de rede, het sarcasme droop van zijn stem af.

'Denk je soms dat ik deze onzin geloof?'

'Geloof me maar, ik heb twee vijanden die ik veel meer vrees dan jij en die me maar al te graag willen vinden. Ze hebben ruime middelen, maar ze weten niet waar ik verblijf en dat wil ik graag zo houden.'

Voor het eerst sinds hij wakker was voelde Daniel zich enigszins ontspannen. Het was opmerkelijk, maar hij kreeg het idee dat Franklin de waarheid vertelde. Wat op zich een zeldzaamheid was.

'Ga door.'

'Wraak en vergelding zijn krachtige emoties, Daniel. De Mossad en de Taliban hebben allebei genoeg redenen om me meedogenloos onder handen te nemen. Ik heb een risico genomen door je hier te houden, maar ik wil je graag aan mijn zijde hebben. Sterker nog, ik heb je nodig. Vergeet niet dat we dezelfde bloedlijn hebben, die van onze grootvader, en op het moment hebben we elkaar meer dan ooit nodig, broer.'

Daniel luisterde aandachtig en knikte Franklin toe om hem aan te moedigen.

'Terwijl jij de komende weken en maanden herstelt zullen we diepe gesprekken voeren om de wraak op onze vijanden te plannen… wij samen.'

Daniel kon dan wel het gevoel hebben dat hij erin was getrapt, maar hij was oprecht blij dat zijn halfbroer hem voor het eerst als gelijke behandelde.

'Heb je er ooit aan gedacht wat de Taliban met je zal doen als je in hun handen valt, John? Het zijn beesten.'

Franklin deed een stap naar het bed toe en boog zich voorover, zijn gezicht was slechts een paar centimeter van dat van Daniel verwijderd. Zijn stem was tot een gefluister vervallen.

‘Ik heb er vele slapeloze nachten van gehad, maar maak je geen zorgen, ik heb voorzorgsmaatregelen genomen.’

OceanofPDF.com

1

The Little Fox, Indische Oceaan

SEPTEMBER 2023, VIJFTIEN MAANDEN LATER

De turkooizen wateren van de Indische Oceaan glinsterden onder de genadeloze stralen van de middagzon terwijl het witte superjacht majestueus de golven doorkliefde en langs de noordkust van Mauritius op weg was naar Madagaskar.

Het was ongebruikelijk dat een vierenzestigkoppige bemanning slechts twee vip-passagiers had om naar om te kijken. Maar dat maakte hun werk er niet lichter op want een van die twee was de eigenaar van de boot, en John Franklin was dwars als altijd en eiste gretig het onmogelijke van zijn staf.

Zijn compagnon Daniel Anderson was veel relaxter, maar de onophoudelijke, bijna manische energie van zijn halfbroer stimuleerde hem, en ze waren één als het om het bereiken van hun doel ging. Ze werden beiden gedreven door twee krachtige en destructieve motieven: lotsbestemming en wraak, een giftige cocktail die een dreigend gevaar van hen maakte, temeer omdat hun ambities werden gespekt door de ongelimiteerde middelen van gigantische nazischatten, die veilig waren weggezet op een geheime Zwitserse bankrekening.

De halfbroers waren de enige overgebleven kleinkinderen van de man die wereldwijd als de meest verafschuwde dictator van de twintigste eeuw werd gezien. Adolf Hitler was zeventig jaar geleden aan het eind van de Tweede Wereldoorlog zijn gehavende bunker ontvlucht om onder de schuilnaam Franklin een nieuwe identiteit in Zuid-Patagonië aan te nemen, samen met zijn vrouw Eva Braun en zijn trouwe adjudant Martin Bormann.

De keuze van de achternaam was een bewuste geste naar een van de meest geachte presidenten van de Verenigde Staten, Franklin Delano Roosevelt, omdat het Hitlers langetermijnplanning was dat een van zijn directe nakomelingen de politieke leider van het machtigste land ter wereld zou worden. Met dit doel werd hij in 1946 de vader van een zoon, Richard, die zich als twintiger in San Francisco vestigde om de leiding van een groot farmaceutisch bedrijf op zich te nemen dat opgericht was met de miljoenen dollars die Bormann tijdens de laatste maanden van de oorlog uit Duitsland had weggesluisd. Richard Franklin werd vader van vijf kinderen, vier jongens en een meisje, allemaal van verschillende moeders – en nu, vele jaren later, waren alleen John en Daniel nog over.

Ze hadden de afgelopen vijftien maanden onophoudelijk op de achtergrond doorgewerkt, en hun macht, middelen en invloed aangewend om met extreemrechtse leiders van fascistische partijen en beruchte terroristen een kwaadaardig pact te smeden dat over de vijf continenten was uitgesmeerd. Deze mannen, die zichzelf eerder als verlossers dan als politici zagen, sponnen garen bij de economische ineenstorting die het gevolg was van de mondiale energiecrisis, oorlog in Europa en de stijgende inflatie. Ze konden de macht grijpen en invloed uitoefenen omdat de mensen, die wanhopig waren en brood op de plank wilden, antwoorden zochten die buiten de reguliere democratie lagen.

Franklin en Daniel bevonden zich bij het zwembad op het dek, ze lagen ontspannen op stretchers en genoten van een lichte lunch: een caesarsalade die met een fles Cloudy Bay werd weggespoeld, een geliefde sauvignon blanc uit Nieuw-Zeeland. Daniel leek in niets meer op de keurige jongeman die vorig jaar zijn halfbroer in El Calafate had geconfronteerd, wat voornamelijk door zijn woeste blonde baard kwam.

De mannen waren druk in gesprek over de recente verkiezing van de nieuwe president van Equatoriaal-Guinee, een rijk, olieproducerend land in Afrika. Diens verkiezingscampagne was voorspoedig verlopen dankzij een donatie van vijftien miljoen dollar, afkomstig van een van hun zwarte bankrekeningen. De conversatie werd onderbroken door het klapwiekende geluid van rotors, beide mannen keken op in westelijke richting en Franklin was de eerste die het naderende toestel zag. De H225 dubbelmotorige Super Puma was zijn nieuwste speeltje, een aankoop van achtentwintig miljoen dollar, wat hem tot de duurste helikopter ter wereld maakte. Aan boord zat een bonte verzameling van extreemrechtse fanatici die Franklin al een tijdje

bijstond. Sommigen hadden al politieke macht, anderen stonden op het punt die te krijgen.

‘Daar komen ze, Daniel. Als lammeren naar de slachtbank. We zullen horen hoe bereid ze zijn om mee te werken aan Operatie Verzoening. En als ze weg zijn zal ik je bijpraten over de plannen die ik met onze oude vrienden Vargas en Hembury heb.’

Franklin leegde zijn wijnglas en zette het op een bijzettafeltje naast een zwartleren map die hij opensloeg. Hij toonde Daniel twee zwart-witportretten van de rechercheurs, bij beiden was een rood dradenkruis op het gezicht aangebracht.

Daniel nam nog een slok en savoureerde de unieke smaak van zijn favoriete witte wijn, een smaak die hem nooit verveelde. Zijn glimlach veranderde in een grimas.

‘John, het is tijd voor vergelding.’

* * *

Daniel zat naast Franklin aan het ene eind van de glanzend gepolijste walnoothouten tafel, die meer dan ruim genoeg was voor de tien gasten. De keurig gerangschikte chromen naambordjes identificeerden de diverse groep neonazistische politici en terroristen die op de geheime bijeenkomst waren uitgenodigd. Ze waren uit alle vijf de continenten afkomstig, en Daniel moest onwillekeurig aan een vergadering van de Verenigde Naties denken, behalve dan dat Franklin geen secretaris-generaal was en het hoofdonderwerp van zijn agenda zo ongeveer het tegenovergestelde van de wereldvrede belichaamde.

Zeven van hen spraken Engels, en bij de drie die dat niet deden lag een setje zwarte Bluetooth-oortjes naast hun naambordje. Ze stonden in verbinding met drie tolken die zich in een aangrenzende kamer bevonden en die al achter hun microfoons zaten te wachten tot de bijeenkomst zou beginnen. Ze waren door een discreet headhuntersbureau naar het jacht gelokt met het vooruitzicht dat ze voor deze ene klus ongeveer net zoveel als drie maanden salaris zouden verdienen. Helaas zouden ze nooit de kans krijgen om van deze meevaller te genieten. Keurig gerangschikt in het midden van de tafel stonden tien bruine attachékoffertjes, en bij elk van hen waren de initialen van de respectievelijke ontvanger met goudkleurige letters in het leer gebosseleerd.

De meeste mannen hadden elkaar nog nooit in levenden lijve ontmoet, al hadden ze wel van elkaar en hun huiveringwekkende reputaties gehoord. Hun geheime geldschieter Franklin was de gemene deler, door middel van illegale bankoverschrijvingen vulde hij hun zakken met miljoenen dollars. De voormalige presidentskandidaat stond op uit zijn stoel en schraapte zijn keel ten teken dat de bijeenkomst ging beginnen.

‘Heren, welkom aan boord van The Little Fox. Voor het geval u zich afvraagt waarom al die attachékoffertjes daar staan, elk koffertje bevat vijf miljoen dollar in contanten. Ik weet hoe druk jullie het allemaal hebben, dus beschouw het als een klein bedankje van Daniel en mij voor jullie aanwezigheid op deze intieme samenkomst. Ik weet dat ik normaal gesproken bedragen naar jullie privérekeningen overmaak, maar mijn vader zei altijd dat er niets tegen “handje contantje” op kon, dus geef deze onverwachte bonus uit aan jullie vrouwen, vriendinnen of prostituees en geniet van dit blijk van ons respect.’

Generaal Okoi Okonkwo, die onlangs een militaire coup had gepleegd in een roerig Afrikaans land, grijnsde al zijn tanden bloot – hij leek wel een haai – terwijl hij naar voren boog, het koffertje oppakte en het hoog in de lucht hief. Daarna begon hij er met veel geweld mee op het gepolitoerde tafelblad te slaan. Binnen seconden volgden de andere gasten zijn voorbeeld in deze bizarre, overtrokken demonstratie van dankbaarheid. Franklin liet de actie een moment voortduren voordat hij met beide armen een gebaar maakte dat zowel dank als afsluiting inhield.

‘Vrienden, het is nog maar een paar weken voordat het 25 september is, dus we hebben veel te bespreken. Laten we beginnen.’

OceanofPDF.com

2

Washington DC, Verenigde Staten

Troy Hembury leefde in extra tijd en hij wist het. Een derdegraads hersentumor die niet te opereren viel betekende dat hij nooit een gezegende ouderdom zou bereiken, maar op het moment was hij vastbesloten om er het beste van te maken, ondanks het doodvonnis. Hij had de man met de zeis vorig jaar nog het nakijken weten te geven nadat hij in Israël zwaargewond was geraakt. Hembury maakte toen deel uit van een geheime antiterroristische taskforce van de FBI en de Mossad, die hun krachten hadden gebundeld om aanslagen op Israëls drinkwatervoorraden te verhinderen, aanslagen die door John Franklin met de hulp van de Taliban waren geregisseerd. Tijdens een vuurgevecht bij de ontziltingsinstallatie van Asjkelon had hij zijn leven geriskeerd om zijn vriend en collega Nic Vargas te redden, waarna hij op wonderbaarlijke wijze twee schoten in zijn buik wist te overleven – dit dankzij de kundigheid van een chirurg uit Tel Aviv.

Als beloning voor zijn heldhaftige daden kreeg de tweeënzestigjarige voormalige LAPD-inspecteur de functie hoofd interne beveiliging in het Witte Huis aangeboden, een uitdaging die hij niet had kunnen bedenken tot de vicepresident het hem voorstelde. Hij was de eerste Afro-Amerikaan die deze positie zou bekleden, en hij was zeer vereerd om de baan te mogen accepteren. Hembury had meer dan honderd beveiligingsbeambten onder hem werken en droeg de verantwoordelijkheid voor het waken over zowel cyberaanvallen als fysieke aanslagen.

Hij was bijna veertig jaar lang een toegewijd politieman geweest, gescheiden en met weinig banden, dus hij verruilde zijn huis in Los Angeles moeiteloos voor een bescheiden huurappartement in de modieuze wijk Georgetown in de hoofdstad van het land. Het appartement maakte deel uit van een villa in Italiaanse stijl aan Grace Street Northwest, op minder dan drie kilometer afstand van zijn wereldberoemde werkplek op 1600 Pennsylvania Avenue.

Hembury’s dagelijkse routine bestond uit een ritje van twaalf minuten in zijn donkerblauwe Toyota RAV4, die hem de zekerheid verschafte dat hij normaliter om zes uur ’s morgens achter zijn bureau in de West Wing van het Witte Huis zat.

Het was vrijdagochtend en zijn gedachten dwaalden af naar de komende avond, wanneer zijn geliefde LA Clippers in de stad zouden neerstrijken om een vriendschappelijke wedstrijd tegen de Washington Wizards te spelen in de Capital One Arena. Toen hij de voordeur van zijn appartement achter zich sloot en rustig over de betonnen traptreden naar het trottoir liep zocht hij automatisch naar de autosleutels in zijn jaszak terwijl hij een vluchtige blik op de SUV wierp die twintig meter verderop op zijn gebruikelijke plek stond. Hij had geen enkele reden om de man in de zwarte Ford Focus op te merken die op zo’n dertig meter afstand aan de overkant van de straat was geparkeerd. De auto stond met zijn neus in de tegenovergestelde richting van de Toyota, maar de man had de buitenspiegel zo gedraaid dat hij Hembury’s vertrek kon zien. Zijn gehandschoende handen rustten op zijn knieën, een kleine detonator in de ene, zijn telefoon in de andere hand.

Toen Hembury zijn voorste voet op het trottoir zette tikte de bommenlegger een schakelaar om en brak de hel los in de rustige straat, wat het gevolg van een zelfgemaakte autobom was. De oorverdovende knal en de schokgolf creëerden een donderslag die door duizenden in de stad werd gehoord, inclusief de ambtsdrager die een stukje verderop in het Oval Office zetelde. De vuurbal die volgde – en die withete metaalfragmentjes en glassplinters uitspoog – bereikte een hoogte van zestig meter en een zwarte rookpluim vormde een verraderlijke cocktail met de ontbrande inhoud van de tank van de Toyota. De kracht van de explosie katapulteerde Hembury als een lappenpop de lucht in, samen met tientallen voetgangers die zich vlak bij de explosie bevonden. Vier van hen waren onmiddellijk dood en het regende groteske, bloederige lichaamsdelen op de straat, samen met verwrongen metaalresten van de auto.

Er kwam geen verandering in de passieve gezichtsuitdrukking van de bommenlegger terwijl hij naar het verschrikkelijke bloedbad keek dat hij ontketend had. Een moment later verzond hij een reeds geschreven WhatsApp-bericht naar een telefoon die zich achtduizend kilometer verderop in Buenos Aires bevond. De ontvanger van het bericht stond in de deuropening van een kleine schoenenwinkel in een zijstraatje in San Telmo,

de oudste wijk van de stad. Ze las het bericht vluchtig en keek vervolgens weer op naar de smalle oprit van een parkeerterrein dat zich achter een appartementencomplex bevond en voor de zestien bewoners van het gebouw was bedoeld. Ze wist maar al te goed dat er in Vak 12 een zilverkleurige VW Golf Mk7 stond, een auto waar ze vannacht drie uur mee bezig was geweest. Ze keek op haar telefoon hoe laat het was voordat ze een kleine detonator uit haar jaszak haalde. Seconden later klonk er een zware explosie over het met pilaren omgeven parkeerterrein, er bolde een giftige rookwolk op die het zicht op de rood-witte slagboom volledig ontnam.

Drie verdiepingen hoger, in Appartement 12, werd hoofdinspecteur Nicolas Vargas van de politie van Buenos Aires ruw uit zijn slaap gewekt door een seismische dreun die het gebouw op zijn grondvesten deed trillen. Vargas was een veteraan, hij bekleedde zijn functie al langer dan tien jaar en werd als de scherpzinnigste geest binnen het korps beschouwd. Vargas was een weduwnaar die zijn vrouw jaren geleden had verloren en sindsdien alleen was gebleven, hij had het verlies nooit echt kunnen aanvaarden. En al was hij een knappe man die net de vijftig was gepasseerd, hij was niet van zins die leegte op te vullen. In plaats daarvan hield hij zichzelf bezig met een onmogelijke hoeveelheid werk, wat inhield dat hij zijn hoofd brak over een overvloed aan complexe zaken, en dat was precies zoals hij het wilde hebben.

Vargas voelde de muren van zijn slaapkamer natrillen van de explosie, en terwijl hij probeerde te focussen pingde zijn telefoon. Zijn diepliggende karamelkleurige ogen flitsten op in het donker toen hij het bekende groene WhatsApp-icoontje ontwaarde. Toen hij het bericht las wist de hoofdinspecteur dat hij het doelwit van een aanslag was geweest.

OceanofPDF.com

3

Washington DC, Verenigde Staten

Hembury richtte zich op in het ziekenhuisbed en stak zijn hand uit naar het nachtkastje om zijn telefoon te pakken. Op een knallende koppijn – het gevolg van een lichte hersenschudding – en wat schrammen en blauwe plekken na was hij ongedeerd. Zo hij nog twijfels had over het motief van de bomaanslag dan waren die weggenomen door het WhatsApp-bericht dat direct na de explosie was binnengekomen. Het was identiek aan dat van Vargas.

> IK VERTROUW EROP DAT JULLIE ALLEBEI BESEFFEN DAT DEZE KLEINE INCIDENTEN SLECHTS EEN WAARSCHUWING ZIJN. ZOALS JE HEBT GEZIEN HEB IK DE MIDDELEN OM JULLIE UIT TE SCHAKELEN WANNEER IK DAT WIL, EN REKEN ER MAAR OP DAT DAT VOOR EIND SEPTEMBER OOK GEBEURD ZAL ZIJN. VOOR DIT MOMENT DOET HET ME DEUGD TE WETEN DAT JULLIE VOORTDUREND OVER JE SCHOUDER ZULLEN KIJKEN, EN JE ZULT AFVRAGEN WAAR DE VOLGENDE AANVAL PLAATSVINDT.

Zo de inhoud van het bericht al bedreigend was, de ondertekening was huiveringwekkend: geen naam of initialen om de identiteit van de afzender te verhullen, maar een emoji van een rode swastika tegen een zwarte achtergrond. Terwijl Hembury naar het nazisymbool tuurde verscheen de melding dat hij door Vargas werd gebeld.

‘Nic, je bent me voor. Alles goed met je? Die klootzak van een Franklin is kennelijk terug.’

‘Vertel mij wat, maar ik ben ongedeerd. En godzijdank ben jij dat ook. Ik zat ’m wel te knijpen, want ik heb de afgelopen twee uur geprobeerd je te bereiken. Mijn appartement is er echter niet al te best aan toe, en wat mijn auto betreft…’

In de daaropvolgende minuten brachten de twee vrienden elkaar op de hoogte van hun respectievelijke explosies. Vargas reageerde vol afschuw op de onschuldige burgers die bij de bomaanslag in Georgetown waren omgekomen. Het beheerste het nieuws in de Verenigde Staten, met wilde speculaties in de media over het ware motief van de bommenlegger, waar de FBI, gezien de gevoeligheid van de situatie, geen uitlatingen over deed.

'Troy, je hebt twee soorten autobommen. Aanslagen die bedoeld zijn om de bestuurder van het voertuig te vermoorden, en autobommen die bedoeld zijn om zo veel mogelijk passanten te vermoorden, zoals die van Oklahoma City. Het is duidelijk dat onze bommen tot de tweede categorie behoren. Die krankzinnige idioot had deze keer niet de intentie om ons koud te maken, hij wilde alleen maar laten weten dat hij zich op ons zal wreken.'

Hembury verschoof in zijn ziekenhuisbed om meer rechtop te zitten.

'Dat snap ik, maar waarom nu? We hebben meer dan een jaar niets van hem gehoord, en wat is de betekenis van "eind september"?'

Vargas zat aan een hoektafeltje van een koffiebar die zich op loopafstand van zijn appartement bevond, het hele complex was geëvacueerd. Hij dronk het laatste restje van zijn americano op en probeerde een antwoord te bedenken. Maar voordat hij iets kon zeggen klonk Hembury alweer.

'Nic, ik zie dat ik door Berrettini word gebeld, wat natuurlijk te verwachten viel. Ik bel je later terug.'

Mike Berrettini, adjunct-directeur van de FBI, had vorig jaar met beide mannen aan een buitensporige zaak gewerkt die een biologische aanval op de staat Israël behelsde, en die het geesteskind was van dezelfde man die verantwoordelijk was voor de autobommen: de voormalige Republikeinse presidentskandidaat John Franklin. De drie politiemannen hadden een mini-taskforce gevormd die nauw met de directeur van de Mossad samenwerkte om Franklins plannen – hij wilde Israëls drinkwatervoorraad saboteren – te verijdelen. Sindsdien leidde Berrettini een internationale klopjacht om Franklin te vinden, tot nu toe zonder enig succes.

Hembury moest onwillekeurig glimlachen toen hij de vertrouwde stem van de adjunct-directeur in zijn oor hoorde bulderen.

'Allejezus, Troy. Elke nieuwsuitzending begint met die explosie. Gaat het goed met je?'

‘Wauw, rustig maar, Mike. Het gaat prima. Wat weet je van de bomaanslagen?’

‘Ik weet dat Franklin erachter zit en dat hij nog niet klaar is met jullie.’

Hembury moest bekennen dat hij onder de indruk was van Berrettini’s doortastendheid.

‘Mike, hoe ben je daar in godsnaam zo snel achter gekomen?’

‘Simpel, die arrogante klootzak heeft me een WhatsApp gestuurd.’

OceanofPDF.com

4

Washington DC, Verenigde Staten

Vierentwintig uur na de autobommen kwamen Vargas, Hembury en Berrettini bij elkaar in een beveiligde ruimte in de kelders van het J. Edgar Hoover-gebouw aan Pennsylvania Avenue. Vargas had een vlucht vanaf Buenos Aires genomen en was direct naar het FBI-hoofdkwartier gebracht om de laatste informatie te bespreken die de adjunct-directeur had vergaard. Het was langer dan een jaar geleden sinds de mannen elkaar hadden ontmoet.

Na een serie omhelzingen gingen ze aan de rechthoekige tafel zitten – Berrettini aan het hoofd, geflankeerd door Vargas en Hembury. De adjunct-directeur gebaarde naar een glazen percolator met koffie en een witte aardewerken schaal met croissants en koffiebroodjes.

‘Bedien jezelf, jongens. Maak die koffie maar sterk, je zult het nodig hebben.’

Hembury glimlachte en nam de bediening op zich. Hij schonk drie dampende koppen in terwijl Vargas een chocoladecroissant pakte die hij in een paar grote happen verslond. Berrettini nam een slok koffie en startte zijn laptop op. Hij was van Italiaanse afkomst, en zijn fysiek was niet indrukwekkend: zijn kleine, gezette gestalte torste minstens tien kilo aan overgewicht mee, en het vettige zwarte haar dat zijn ronde, olijfkleurige gezicht omkranste begon al terug te wijken. Tot slot had hij een witdoorschoten, groezelig baardje. Maar ondanks zijn bescheiden verschijning werd Berrettini beschouwd als een briljant strateeg en een van de scherpste geesten van het Bureau. Hij schakelde moeiteloos door toen hij aan de briefing begon.

‘Over een paar minuten hebben we een Zoom-gesprek met Sir Christopher Denton, de directeur van de Britse GCHQ, maar voordat het zover is wil ik jullie eerst even bijpraten en ik neem aan dat jullie brandende vraag is waarom Franklin nu opeens in actie komt?’

Hembury verschoof in zijn stoel en wierp een blik op Vargas, die een moment terugkeek voordat hij zijn aandacht weer op Berrettini vestigde.

‘Zoals jullie weten is het ondanks onze verwoede pogingen volledig mislukt om achter zijn verblijfplaats te komen. Sinds mei 2022 is hij nergens meer gesignaleerd, dat was dus zestien maanden geleden in Israël. Het spoor is dus al een tijd geleden doodgelopen en de trieste waarheid is dat hij overal kan zijn.’

Toen de adjunct-directeur een pauze liet vallen, had Vargas een vraag.

‘En als die klootzak zich nu eens op een nieuw jacht schuilhoudt, Mike? Een oude vos verliest zijn streken niet.’

‘Daar hebben we zeker een gedacht, maar het is onbegonnen werk. Er dobberen meer dan tienduizend luxejachten rond, het is het bekende zoeken naar een naald in een hooiberg als hij zich op die manier schuilhoudt. Maar het feit dat hij opeens weer is opgedoken om jullie te bedreigen is volgens mij geen toeval. Het bevestigt een hypothese die ik al een tijdje heb. Onze analisten van de NSA werken samen met de GCHQ om een constante gespreksstroom tussen neonazistische groeperingen en andere militanten over de hele wereld te monitoren waaruit blijkt dat er ergens in de komende weken een gecoördineerde gebeurtenis zal plaatsvinden. We zien sporen van communicatie tussen groeperingen die voorheen nooit met elkaar hebben samengewerkt, dus we zijn bang dat er iets groots op til is. Een sleutelwoord dat regelmatig in de gesprekken voorkomt is “wolf”, wat me eraan doet denken dat…’

Hembury schoot als een duveltje uit een doosje uit zijn stoel op.

‘Jezus, Wolf was Hitlers bijnaam. Denk je dat Franklin er iets mee te maken heeft?’

‘Tot gisteren was het alleen maar intuïtie en zag ik geen verbanden, maar nu hij heeft laten zien waartoe hij in staat is twijfel ik niet meer aan zijn betrokkenheid. Voor zover we weten zou hij…’

Berrettini maakte de zin niet af want op zijn laptop verscheen het signaal dat het Zoom-gesprek kon beginnen. Vargas en Hembury schoven aan terwijl hij hen aan de directeur van Engelands inlichtingen-, veiligheids- en cyberdienst voorstelde, die aan zijn bureau in Cheltenham zat. De adjunct-directeur van de FBI kwam meteen ter zake.

‘Bedankt voor dit gesprek, Chris. Wat is het laatste nieuws dat je voor me hebt?’

Denton was GCHQ's achttiende directeur, en met zijn tweeënveertig jaar de jongste persoon die deze functie mocht bekleden sinds de oprichting in 1919. Hij was een voormalig Hoofd Inlichtingen van de MI5 en had een belangrijke rol gespeeld bij het ontwikkelen van de contraterroristische strategie na de vier gecoördineerde zelfmoordaanslagen in de metro van Londen die de stad op 7 juli 2005 op haar grondvesten deden schudden. Hij was een bonenstaak van een man, 1,90 meter lang, 69 kilo zwaar en met een hoekig hoofd dat wel iets van een bijlblad weghad. Maar ondanks zijn ietwat klungelige voorkomen kwamen zijn lichtbruine ogen als een stel gasbranders tot leven als hij het woord nam, en zijn woorden waren net zo lenig als zijn fysiek.

'Heren, het is duidelijk dat de autobommen verband houden met de recente verontrustende gesprekken die onze analisten online hebben gemonitord. Een van de codewoorden die de twee bommenleggers en hun contactpersoon gebruikten was *Sühne*, een woord dat de laatste weken minstens drie keer is genoemd. Zover we…'

Berrettini wist dat hij ook namens zijn twee collega's sprak toen hij Denton midden in de zin onderbrak.

'Chris, ons Duits is niet zo denderend. Wat betekent het?'

'De letterlijke vertaling is "verzoening", maar dat kan een afleidingsmanoeuvre zijn, want codewoorden zijn vaak niet letterlijk bedoeld. Maar goed, om wat specifieker te zijn, wat ik jullie kan vertellen is dat de dader van meneer Hembury's aanslag in Detroit met een valse ID een zwarte Ford Focus heeft gehuurd om de achthonderd kilometer naar Georgetown te overbruggen, waar hij de bom in de auto plaatste en vervolgens tot ontploffing bracht. Hij heeft de auto in een ondergrondse parkeergarage in Arlington achtergelaten en is verdwenen. De enige beveiligingsbeelden die we van hem hebben zijn te vaag voor een behoorlijke identificatie, en we denken dat het een professional is geweest die niet meer in het land is.'

Niemand zei iets tot Vargas de stilte verbrak met een vraag.

'En hoe zit het met de dader van mijn aanslag? Vanaf waar bracht hij de bom tot ontploffing?'

'Het was iemand die zich schuilhield bij de ingang van een winkel, hoofdinspecteur Vargas. Maar u zou moeten zeggen vanaf waar *zij* de bom tot ontploffing bracht. Uw bommenlegger was een vrouw.'

OceanofPDF.com

5

The Little Fox, Indische Oceaan

Deshi Ivanov combineerde een sterke fysieke souplesse met een buitengewoon IQ van 182. Deshi had de Tsjetsjeense nationaliteit en was in 1994 in Grozny geboren. Ze was nog een kind toen de Verenigde Naties haar thuisstad tot ‘de zwaarst verwoeste oorlogszone ter wereld’ uitriepen, dat was nadat er ongeveer achtduizend burgers waren gedood in een bloederig beleg van drie maanden in de Tweede Tsjetsjeense Oorlog.

Twee dagen na haar zevende verjaardag werd haar moeder onder haar ogen verkracht en vermoord door een groep jonge Russische soldaten die onder invloed van alcohol en drugs verkeerden terwijl de vijand haar vader, een van de leiders van de separatistische beweging, kruisigde en ergens in de buitenwijken van de stad aan een elektriciteitsmast ophing. Deshi overleefde deze verschrikkingen en moest ook nog voor haar tweelingbroer Vakha zorgen, die getraumatiseerd was door het brute verlies van hun ouders.

Aan het eind van het beleg werden de kinderen door het Russische leger gevangengenomen, hun kleine houten woning werd tot de grond toe afgebrand waarop ze, samen met andere kinderen, naar een weeshuis in Novosibirsk, de grootste stad van Siberië, werden getransporteerd. Bijna een jaar lang kwijnden ze daar onder barre omstandigheden weg, tot een opmerkelijk gelukkig toeval hun levens voorgoed veranderde. Jelena Komarova, de kinderloze en excentrieke weduwe van een oligarch adopteerde de tweeling, en voor ze het wisten mochten ze de smerigheid van het staatsweeshuis verruilen voor de luxe van een landhuis met twaalf slaapkamers in het Agalarov Estate, een beveiligd resort voor miljardairs dat zich op zo’n kleine vijftig kilometer buiten Moskou bevond.

Deshi haatte alles wat Russisch was, inclusief en vooral haar adoptiemoeder, maar ze was slim genoeg om het spel mee te spelen en alles uit de mogelijkheden te halen die een bevoorrechte opvoeding en educatie

met zich meebrachten. Tegen de tijd dat ze achttien waren spraken zij en Vakha vloeiend Engels, Frans en Duits. Deshi behaalde de ‘master’-status in de Russische vechtsport sambo, een sport die judo en jiujitsu combineert en die in de jaren 1920 door het Rode Leger was ontwikkeld. In hun laatste jaar op hun privéschool werden ze tot beste leerlingen van hun klas verkozen, en hun trotse moeder schonk een substantiële donatie aan een prominent college in Oxford wat hen van plaatsen in een uitwisselingsprogramma verzekerde. Maar Deshi had andere plannen voor hun toekomst, dingen die een totaal ander soort studie vereisten.

Haar fysieke en mentale vaardigheden waren niet onopgemerkt gebleven aan een senior rekruteringsofficier uit Moskou die voor de commando-eenheid Spetsnaz werkte. Zij en Vakha vormden een opmerkelijk duo, beiden bijna 1,90 meter lang met een gespierd lijf, gitzwart haar en donkerbruine ogen. In september 2012 kwam de tweeling in de geheime elite-eenheid terecht, ze zeiden hun oude leven vaarwel en verbraken het contact met hun adoptiemoeder. Ze werden gedreven door een diepgewortelde woede en haat die niet specifiek op Rusland was gefocust, maar op een mensheid die had toegestaan dat hun ouders en duizenden andere Tsjetsjenen onder zulke tragische omstandigheden waren afgeslacht.

De tweeling gedijde uitstekend onder het toeziend oog van de beruchte commandant van de eenheid, Nestor Zacharov, en gedurende een intensieve vierjarige periode bekwaamden ze zich in sabotage, contraterrorisme, handgevechten, guerrillatactieken en moordaanslagen. Ze schakelden staatsvijanden uit, zowel in Rusland als erbuiten, en het bleek dat ze geboren moordenaars waren. Deshi kreeg een zeer hechte band met Zacharov, die haar met het respect van een vader behandelde. De mannen binnen de eenheid die hun relatie meemaakten waren ervan overtuigd dat die seksueel was, maar dat was niet zo want de commandant zag Deshi als de dochter die hij altijd had willen hebben.

Toen, op een dag, en net zo plotseling als ze hun adoptiemoeder hadden verlaten, verdwenen Deshi en Vakha wederom uit het zicht zonder een spoor achter te laten. Een paar maanden later kwamen ze weer boven water, deze keer als freelance huurmoordenaars die hun klussen via het darkweb kregen. Hun gage schommelde tussen de één en vijf miljoen dollar per moord, afhankelijk van de moeilijkheidsgraad van de opdracht en het profiel van het doelwit.

Daniel Anderson merkte hen voor het eerst op in december 2022 toen Franklin hem opdracht had gegeven om op basis van een jaarcontract een hoofd veiligheid te rekruteren, iemand die bereid was om alles te doen wat hem gevraagd werd, hoe moeilijk of onsmakelijk het ook was. Na langdurige onderhandeling werd een deal van twintig miljoen dollar per klus bereikt, en de eerste keer dat Franklin de tweeling aan boord van zijn superjacht ontmoette, had hij na afloop het gevoel dat het honorarium voor Deshi en Vakha een koopje was. Hij wilde een vechtmachine om te helpen bij de gecompliceerde acties die hij voor de komende maanden had gepland, en tot zijn grote vreugde kreeg hij er nu twee voor de prijs van één.

Minder dan een uur nadat ze aan boord van The Little Fox waren gekomen werden Deshi en Vakha ontboden voor een evaluatie in de grote loggia die het grootste gedeelte van Dek 5 in beslag nam en als Franklins kantoor diende. De tweeling nam plaats op hun vaste roomkleurige tweezitsbank in het midden van de uitgestrekte ruimte, recht tegenover Franklin en Anderson, die met een koud biertje in bijpassende clubfauteuils zaten.

Deshi voorzag haar werkgevers van een uitgebreid verslag van de recente gebeurtenissen en verschafte hun alle details van de autobommen in Washington en Buenos Aires. Anderson kon zijn blik niet van de Tsjetsjeense moordenares afhouden – hij zat achterover en luisterde naar haar verhaal – maar Franklin was duidelijk afwezig, hij las zijn laatste e-mails op zijn iPad Pro en wilde verder. Hij onderbrak haar bot midden in een zin, en leek even iedereen te willen laten zien wie de baas was.

‘Een prettig resultaat dat wat personen op stang heeft gejaagd, en dat was precies de bedoeling. Het was een afleidingsmanoeuvre die zijn doel niet heeft gemist, maar we moeten ons nu weer concentreren op onze hoofddoelen, die veel belangrijker zijn.’

Franklin zweeg een moment en er verscheen een minachtende grijns op zijn gezicht, teneinde zijn goedbetaalde staf te laten weten dat ze niet naast hun schoenen moesten lopen. Zijn rechterhand gleed over het tafelblad om een grijze map op te pakken die hij in de lucht hield alsof het een handgranaat was.

‘We gaan de komende uren alle details doornemen die hierin staan om zeker te weten dat de timing en alle afspraken kloppen. Morgenochtend vertrekken we naar Europa en Amerika voor de verkenningsmissies. Daniel,

jij en Vakha reizen af naar Reno, en daarna naar New York. Deshi, wij vertrekken naar Florence. Zijn er nog vragen?’

OceanofPDF.com

6

Florence, Italië

Het oude Romeinse Florence ligt in een vallei aan de rivier de Arno, de stad is omgeven door glooiende heuvels en wordt door de academici als de wieg van de renaissance beschouwd. Ze wordt geprezen om haar cultuur, kunst en geschiedenis en haar beroemde musea, galerieën en kerken werken elk jaar als een magneet op miljoenen toeristen.

Het Grand Cavour, een majestueus hotel dat deel uitmaakt van een middeleeuws paleis, is een pareltje in het oude stadscentrum. Het ligt aan de Via del Proconsolo, recht tegenover het fameuze Bargello-museum. De spectaculaire cocktailbar op het dak, het Divina Terazza, biedt een adembenemend uitzicht op de sensationele skyline, waaronder de schitterende kathedraal van Santa Maria del Fiore.

John Franklin en Deshi Ivanov bevonden zich in de bar, ze stonden bij de lage glazen wand die het terras omgaf en vergaapten zich aan het uitzicht op het noordoosten van de binnenstad. Franklins blik was strak op een groenkoperen koepel gericht die statig op een vierhoekig gebouw in Moorse stijl stond dat makkelijk voor een Byzantijnse kerk kon worden aangezien. Maar het Tempio Maggiore was halverwege de negentiende eeuw gebouwd; het was inderdaad een plek van aanbidding, maar de gemeente was Joods en het was de grootste en meest bewonderde synagoge van Italië. Franklin bleef er nog een tijd naar turen voordat hij de stilte verbrak.

‘Deze monstruositeit is de reden waarom we hier zijn. Het deelt een persoonlijke geschiedenis met mijn familie en draagt een schuld met zich mee die moet worden ingelost.’

Deshi’s blik rustte op zijn achterhoofd.

‘Wat heeft dat voor het schema te betekenen?’

‘Het betekent dat ik het als de locatie heb gekozen waar jij en ik op de dag van de aanvallen zullen verblijven. Het is mijn kans om wraak voor mijn grootvader te nemen.’

Hij zweeg een moment om het verhaal dat hij wilde vertellen al zijn glans te kunnen geven.

‘Tijdens de oorlog is deze stad iets langer dan een jaar door Duitse soldaten bezet geweest, ze gebruikten de synagoge als opslagplaats voor artillerie en kleinere pantserwagens. Toen de gebeurtenissen zich in augustus 1944 tegen ons begonnen te keren was mijn grootvader gedwongen om de evacuatie van de troepen te verordonneren. De Führer gaf de leiding expliciete orders om voor het vertrek strategisch belangrijke bruggen en gebouwen op te blazen, en bovenaan die lijst stond dit symbool van het Joodse geloof. Hij wist dat de vernietiging ervan een zware slag voor alle Joden in Europa zou zijn. Onze soldaten plaatsten meer dan twaalf explosieven in het gebouw en verbonden ze met detonators die zich een straat verderop bevonden, maar een bemoeizieke oude conciërge die zich in het gebouw schuilhield ontmantelde ze allemaal op één na, dus toen de explosie klonk dachten onze troepen dat hun missie was volbracht, maar in werkelijkheid was er nauwelijks enige schade aangericht. Dus één gestoorde ouwe gek, die niet eens een Jood was, had de hele operatie gesaboteerd. Toen mijn grootvader van dit fiasco vernam eiste hij de standrechtelijke executie van de betrokken soldaten.’

Deshi knikte en wierp een blik op haar horloge, een gebaar dat Franklin opving toen hij zich omdraaide.

‘Ja, je hebt gelijk, we mogen niet te laat komen voor onze afspraak. Dat zou van weinig respect getuigen, en we moeten signor Ricci aan boord houden.’

Franklin boog zich voor haar langs om zijn glas bourbon te pakken dat op een statafel naast hen stond. Hij leegde het, zette het terug en liep naar de uitgang. Deshi wierp een blik op haar Negroni, liet het glas staan en volgde hem de trappen af.

OceanofPDF.com

7

Florence, Italië

De vier gewapende beveiligers in militair uniform die bij de ingang van het Tempio Maggiore patrouilleerden toonden weinig interesse in de drie toeristen die achter in de kleine rij aansloten – bezoekers die voor een glazen huisje aan de linkerkant stonden te wachten om de synagoge te betreden. De twee mannen van het gezelschap hadden hun honkbalpet diep over de ogen getrokken, en het lange zwarte haar van de vrouw was strak naar achteren getrokken en door een olijfgroene hoofddoek bedekt. Tot slot droegen ze alle drie grote zonnebrillen, allemaal vermommingen om ervoor te zorgen dat ze onherkenbaar zouden zijn als ze door beveiligingscamera's werden gefilmd.

Zodra ze langs de kaartjescontrole waren en een grote tuin betraden die het Joodse gebedshuis omgaf bleven ze staan en deden alsof ze de inscripties op de voormuur lazen. Nadat de andere bezoekers in het gebouw waren verdwenen bleven ze als enigen achter.

Franklin bestudeerde de façade van het prachtige bouwwerk, dat bekendstond als de Grote Synagoge van Florence. De buitenkant was in de stijl van Arabisch-Byzantijnse architectuur, met een dominerende groene koepel, die aan twee kanten werd geflankeerd door ranke torens met uivormige koepels in Moorse renaissancestijl. De façade was volledig uit Italiaanse travertijn opgetrokken, waarvan de gelijkenis met jeruzalemsteen een geste naar het Heilige Land leek te zijn. Franklin keek over zijn schouder naar de grijze smeedijzeren hekken van de hoofdingang die om veiligheidsredenen permanent gesloten was.

'Signor Ricci, hoe willen u en uw mannen het gebouw binnendringen?'

Armando Ricci was de zelfverklaarde leider van de Romeinse Nationale Partij, een antisemitische, witte racistische groepering die tien jaar eerder in Napels was opgericht. Het hing een vorm van biologisch

racisme aan waarin betoogd werd dat de Italianen een ras waren, dat niet door een taal, maar door bloed werd verbonden. Behalve dat Joden een doelwit vormden was hun haat ook tegen migranten en de lhbtiq+-gemeenschap gericht, die ze als minderwaardig beschouwden.

Ricci was een gedrongen man die net zo breed als lang leek te zijn. Zijn kaalgeschoren hoofd maskeerde een terugwijkende haarlijn, en zijn diepliggende ronde bruine ogen, platte neus en plompe gezicht gaven hem het voorkomen van een woedende buldog. Zijn ronde borstkas en zijn blaffende stemgeluid sloten hier naadloos bij aan. Als jongeman had Ricci, die in die dagen een fervent communist was, politicologie aan de universiteit van Bologna gestudeerd. Maar zijn politieke voorkeur nam een scherpe wending naar rechts nadat hij werd beïnvloed door een fascistische docent die *Mein Kampf* bij hem introduceerde, het autobiografische manifest dat Adolf Hitler schreef toen hij negen maanden in de Beierse Landsberg-gevangenis vastzat voor hoogverraad. Het was voor de fanatieke antisemitische fascist Ricci een ongelooflijke eer om met de kleinzoon van de Führer te mogen samenwerken.

‘Signor Franklin, het is ons plan om twee voertuigen te gebruiken in een gecoördineerde aanval. Op zo’n twintig meter van de ingang zal een Transit stoppen met zes van mijn mannen erin. Dankzij uw giften zijn ze gewapend met AK-103’s, en ze zullen de wachten uitschakelen voordat ze de tijd hebben om te reageren. Op hetzelfde moment arriveert er een vrachtwagen met een trailer, er wordt een Patria-pantserwagen uitgeladen die door het hek zal breken om hier in de tuin de mannen van de Transit te ontmoeten. Dan zullen we…’

‘Wij zullen in de Patria zitten, maar hoeveel mannen kunnen er verder nog in?’

Deshi onderbrak hem midden in zijn zin en de buldog ontblootte zijn tanden om toe te slaan, maar hij hield zich in, hij wist dat de vrouw een professionele moordenaar en een van Franklins vertrouwelingen was. En hij begreep uit haar woorden dat Franklin persoonlijk bij de aanval zou zijn, dus hij zette zijn ergernis in enthousiasme om.

‘Dat zal een hele eer voor mij en mijn mannen zijn. Wat betreft de Patria, hij kan twaalf man en een crew van drie vervoeren. Ik wil er slechts zes man in hebben, dus er is ruimte genoeg voor jullie. Samen zullen we deze plek van aanbidding in een enorme begraafplaats veranderen.’

Franklin liet zijn hand goedkeurend op Ricci’s schouder rusten.

‘Laten we de synagoge in gaan, ik wil even de sfeer proeven.’

De middagzon schoot door de zes glas-in-loodramen en verlichtte de Tien Geboden boven de houten ark bij de achtermuur. Elk stukje oppervlak van het interieur was handbeschilderd met Hebreeuwse teksten, bloemmotieven en geometrische patronen. Het kleurpalet was een bedwelmende mix van rood, blauw en goud en de entree – waar ze stonden – had een marmeren tegelvloer met arabesken waarin het getal 1882 was verwerkt, om aan te geven in welk jaar de synagoge was gebouwd. De zitplaatsen bestonden uit tientallen eiken banken die over de hele breedte doorliepen en door drie dwarspaden werden onderbroken.

Franklin ging de anderen voor over het middelste pad, hij liep in de richting van de ark. Hij stopte halverwege omdat hij zijn voorste voet in een gat in de vloer zette. Ricci kwam direct met een uitleg.

‘De vloer is hier ongelijk, in de oorlog is hier een bom…’

‘Signor Ricci, ik hoef geen geschiedenisles over deze verschrikkelijke plek. Ik weet precies wat hier is gebeurd, het is een van de redenen waarom ik het met eigen ogen wilde aanschouwen.’

‘Mijn excuses, signor Franklin, dat wist ik niet.’

Deshi keek goed om zich heen en had een vraag. Ze wees naar een lang houten hek dat langs de rechterkant van de ruimte liep en waar twee rijen houten stoelen achter stonden.

‘Waarom is dat gedeelte afgesloten?’

Ricci was opgelucht dat hij informatie kon geven zonder dat hem de les werd gelezen.

‘Dat gedeelte is bestemd voor de vrouwen van de belangrijkste mannen in de gemeente, het is een soort vip-zone. De rest van de vrouwen zit boven.’

Hij wees naar een galerij bovenin met zes rijen stoelen die de vorm van een hoefijzer had.

‘Op de bewuste dag zal elke stoel bezet zijn. Er zullen hier bijna tweeduizend Joden zitten, de perfecte plek om dood en verderf te zaaien.’

Franklin genoot ervan en had nog een laatste vraag voor zijn fascistische gids. ‘Hoe zit het met het hoofd van de synagoge? Het is belangrijk dat we hem uitschakelen, het zal een duidelijke boodschap aan de overlevenden van de gemeenschap zijn.’

De buldog ontblootte zijn tanden een tweede keer.

‘Daar hoeft u zich geen zorgen over te maken, signor Franklin. Mijn mannen weten inmiddels hoe rabbijn Raphael Zolli eruitziet. Hij staat bovenaan de lijst.’

OceanofPDF.com

8

Reno, Verenigde Staten

De Silver Dollar Bar aan de Lakeside Drive in het oude gedeelte van Zuidwest-Reno beroemde zich erop de grootste collectie tequila van de staat Nevada te hebben, iets wat Trump-minnende Republikeinen en leden van extreemrechtse groeperingen zeer aansprak. Het etablissement was verspreid over drie etages met zwart-met-gouden zithoekjes, wat voor fascisten en neonazi's een goede omgeving vormde om hun gal te spuwen zonder dat er werd meegeluisterd. Daniel en Vakha zaten in een strategisch gekozen zithoek, in de hoek van de bovenste etage, en wachtten tot hun gast zou arriveren.

Ze hadden een afspraak met John Nicks, een notoire Holocaust-ontkenner en pleitbezorger van de witte-genocide complottheorie die beweerde dat er een Joods complot was om de witte dominantie met wortel en al uit te roeien. Nicks was de leider van de White National League, een ondergrondse groepering die tentakels had die de hele Midwest omspanden. Hij was een reus van een kerel die zo uit een worstelring gestapt leek te zijn en opviel door een dikke zwarte baard, wat hem onder zijn toegewijde volgers de bijnaam 'de piraat' had opgeleverd. Zijn bekendste wapenfeit tot nu toe was de plundering van Nancy Pelosi's kantoor die hij samen met vijf van zijn volgelingen tijdens de beruchte Capitoolbestorming had ondernomen. Maar tijdens een persoonlijke ontmoeting met John Franklin had de kleinzoon van de Führer hem verzekerd dat deze Trump-minnende actie in het niet zou vallen bij de aanval op de wereldorde waaraan hij binnenkort deel mocht nemen.

Franklin had Daniel en Vakha verzocht om Nicks in Reno te ontmoeten als blijk van respect, maar ook, en dat was belangrijker, om hem een vals paspoort te bezorgen zodat hij incognito kon reizen – hij wist dat 'de Piraat' op de zwarte lijst van de FBI stond. Vervolgens zouden ze later die avond het vliegtuig naar New York pakken.

Ze waren bijna een uur te vroeg op de afspraak, en Daniel was ietwat verveeld en prikkelbaar omdat de jonge Tsjetsjeense huurmoordenaar nu niet direct bekendstond om zijn sprankelende conversatie. Hij strekte zijn arm uit en nam een handvol pistachenootjes uit een aardewerken kommetje, net toen hij zijn telefoon wilde pakken om zijn e-mails te lezen vuurde Vakha een onverwachte vraag op hem af.

'Meneer Anderson, bent u werkelijk de maker van *Secret Tombs*, met Jack Pitt?'

Dit had Daniel niet zien aankomen, en hij aarzelde een moment voordat hij antwoord gaf. 'Ja, dat ben ik, samen met drie briljante gamedesigners. Waarom wil je dat weten?'

Vakha straalde helemaal en boog zich naar hem toe.

'Omdat het mijn favoriete PlayStation-game aller tijden is. Ik heb in alle vijf versies alle niveaus gehaald en onderweg alle bonussen opgepikt. Ongelooflijk dat u dit allemaal hebt bedacht, u bent niet eens zoveel ouder dan ik.'

Daniels stemming fleurde meteen op, en hij besloot om aan deze halve vreemde een verborgen gedeelte van zichzelf te onthullen, intieme informatie waar slechts een handjevol mensen op de wereld van wisten.

'Vakha, mijn levensverhaal is veel vreemder en ongelooflijker dan welke fictieve verhaallijn over Jack Pitt dan ook. Ik ben geboren in Los Angeles, maar mijn moeder stierf kort na mijn geboorte, en omdat mijn vaders identiteit onbekend was werd ik overgedragen aan een adoptiebureau dat me naar Australië stuurde, een reis van meer dan elfduizend kilometer. Mijn adoptieouders zeiden altijd dat ik speciaal was, en toen ik vijf werd vertelden ze wie mijn vader was en, nog belangrijker, wie mijn grootvader was. Ze legden me uit dat hij een van de grootste figuren uit de geschiedenis was en dat ik direct van hem afstamde. Ze zeiden dat het bloed van de Führer door mijn aderen stroomde en dat ik was voorbestemd.'

Vakha was diep onder de indruk van Daniels onthullingen, en schudde ongelovig zijn hoofd. 'Dus jij en John zijn halfbroers?'

'Ja, maar dat is nog niet het hele verhaal. Op mijn eenentwintigste werd er vanaf een geheime bankrekening van mijn vader vijftig miljoen dollar naar me overgemaakt. Dat was krankzinnig. Het stelde me in staat om Wolf Productions op te richten en talent uit de gamewereld aan te trekken. Zo werd Jack Pitt geboren en de rest is geschiedenis. Opeens speelden we op hetzelfde niveau als de grote jongens, en werd *Secret Tombs*

in één adem genoemd met *Call of Duty*, *Street Fighter* en *Grand Theft Auto*. Mijn droom was uitgekomen. Toen, niet lang daarna, kwam ik erachter dat ik verspreid over de wereld nog drie bloedverwanten had, en dan ook nog John. Ze zijn de afgelopen zestien maanden allemaal overleden, waardoor John en ik de enige nakomelingen van Adolf Hitler zijn, samen met zijn zoon, met wie hij geen contact heeft. En daarom hebben we geen andere keuze dan de belofte in te lossen… het is ons erfgoed.'

Hij zweeg, greep een flesje Heineken van de tafel en nam een flinke slok. Vakha keek verbaasd toe en wist niet wat hij moest zeggen. Uiteindelijk verbrak Daniel de stilte.

'Hoe zit het dan met jou en Deshi? Jullie hebben meer verdiend dan je ooit zal kunnen uitgeven. Wat is jullie drijfveer? Wat brengt jullie hier?'

Ook Vakha was bereid om over zijn opmerkelijke achtergrond te vertellen.

'Toen we kleine kinderen waren hebben de Russen onze ouders afgeslacht en de hele stad met de grond gelijkgemaakt terwijl de rest van de wereld toekeek. Niemand zei er iets van, of heeft een vinger uitgestoken.'

Vakha's ogen liepen vol en hij voelde een brok in zijn keel. Maar hij moest nog iets zeggen.

'Net als bij John en jou is het wij tegen de rest van de wereld.'

De twee mannen bleven verhalen uitwisselen, maar Daniel hield de tijd goed in de gaten. Nicks was te laat en als hij er niet snel was zouden ze zonder hem moeten vertrekken. Toen hij uiteindelijk verscheen kwam hij met het slappe excuus dat de Mexicaanse Uber-chauffeur een kortere weg naar de bar zei te weten die er drie kwartier aan toevoegde. De leider van de White National League begon aan een racistische scheldpartij.

'Die bonenvreter mag van geluk spreken dat ik hem niet aan mijn mes heb geregen. Klootzakken zoals hij hebben de banen van hardwerkende mensen ingepikt. Het is een schande dat ze Trump die muur niet hebben laten afbouwen.'

Nicks' karakteristieke baard zat vol etensresten en Daniel vermoedde dat de ware reden voor zijn late komst een spontaan bezoekje aan de McDonald's was geweest die hij eerder op een hoek had gezien.

'Dit is een serieuze operatie, Nicks, en ik heb geen tijd voor bullshit. Je loopt achter op het schema en we moeten het vliegtuig halen. Vakha heeft je paspoort. Laten we gaan.'

Nicks streek met een schuldige blik de resten hamburger uit zijn baard. Hij moest zich snel aanpassen nu hij met de grote jongens meespeelde.

Daniel wierp de fascist die als ‘de Piraat’ bekendstond een dreigende blik toe.

‘Jezus, Nicks. Ik hoop dat je dit aankunt.’

OceanofPDF.com

9

Rockville, Verenigde Staten

Berrettini had een safehouse voor zijn twee vrienden geregeld in het stadje Rockville, zo'n kleine vijftig kilometer ten noordoosten van Washington. Sinds de bomaanslagen was hij oprecht bezorgd om hen en hij had twee agenten in het huis geplaatst, en ook nog een in de grote tuin die het pand aan drie kanten omgaf.

Hembury was druk bezig in de open keuken en wilde net roerei gaan maken toen de adjunct-directeur van de FBI naar binnen stormde met een laptop in een schoudertas en een bruine papieren zak vol croissants en koffiebroodjes. Hij zette borden op de keukentafel, pakte een pak grapefruitsap uit de koelkast en leek in een uitgelaten stemming te verkeren.

'Laat dat roerei maar, Troy. Deze croissants zijn nog warm, evenals het nieuws dat ik heb.'

Even later kwam Vargas uit een van de slaapkamers. De drie mannen gingen aan tafel zitten en Berrettini pakte zijn laptop uit. Het bestand dat hij opende bevatte verscheidene stilstaande beelden en video's van beveiligingscamera's die bij een paspoortcontrole op een vliegveld stonden. Er stonden drie mannen op – als groep én individueel – die niet direct herkenbaar waren voor Vargas of Hembury, die als eerste reageerde.

'Naar wie kijken we hier, Mike?'

Berrettini klikte op een foto waarop een beer van een man met een opvallende zwarte baard stond, en die van top tot teen in stonewashed denim gekleed ging.

'De NSA heeft me deze beelden een uur geleden opgestuurd. Er staan drie mannen op die net op JFK zijn gearriveerd en een vlucht vanuit Reno hebben genomen. Deze man is degene die aanvankelijk alarmbellen deed rinkelen bij de dienst, want zijn paspoortgegevens kloppen niet met de gezichtsherkenning. Zijn naam is John Nicks, hij is een neonazi die een racistische groepering uit Reno leidt. We weten van camerabeelden dat hij

betrokken was bij de Capitoolbestorming, en hij staat op onze binnenlandse zwarte lijst. De eerste vraag die opkomt is waarom hij onder een valse naam de staat New York in reist.’

Vargas boog zich naar voren om het stilstaande beeld beter te bekijken, misschien dat hij zo een idee kreeg. Berrettini zag dat zijn vrienden in het duister tastten, dus hij loodste hen verder.

‘Oké, dan wordt het nu interessant. Toen we Nicks eenmaal hadden opgemerkt haalden we zijn twee compagnons ook door het gezichtsherkenningssysteem en, bingo, een voltreffer.’

Hij liet het gezicht van een veel jongere man zien.

‘Enig idee?’

Vargas en Hembury schudden het hoofd en zeiden niets.

‘Oké, ik zal jullie uit je lijden verlossen. Je kijkt naar een foto van Daniel Anderson, Franklins enige overgebleven bloedverwant van wie we tot vanochtend aannamen dat hij dood was omdat we sinds het Israëlische avontuur van vijftien maanden geleden niets meer van hem hadden vernomen. Hij reist ook met een vals paspoort en gebruikt de naam Matt Dempsey, die volgens een van mijn collega’s een fictief karakter uit een van z’n computergames is. Kennelijk een antiheld.’

Vargas bestudeerde de opvallende gelaatstrekken van de kleinzoon van Hitler, wiens asblonde haar en helderblauwe ogen zijn Arische afkomst verrieden.

‘Shit. Natuurlijk is het ’m, die baard misleidde me. En de derde man?’

‘Daar hebben we geen match mee, we hebben geen idee wie hij is. Maar, omdat we immers niet in toeval geloven is Andersons plotselinge verschijning in het gezelschap van een bekende terrorist geen goede voorbode. De timing moet iets met Franklins recente activiteiten te maken hebben. En de vraag is, waarom New York en wat zijn ze in godsnaam van plan?’

Terwijl de andere twee het woord voerden had Hembury zwijgend zijn croissant naar binnen gewerkt, maar zijn blik bleef onafgebroken op het beeldscherm gericht.

‘Luister, we weten door onze bespreking met het hoofd van de GCHQ dat er een grote terroristische operatie in de maak is, en het is duidelijk dat de Hitlerjongens erbij betrokken zijn. Misschien dat er zich een doelwit in New York bevindt. Weten we in welk hotel Nicks en Anderson verblijven?’

‘Ja, ze verblijven in het Pierre in 61st Street, dat is in de Upper East Side. Er wordt daar al gesurveilleerd. Ik heb een helikopter van de FBI voor ons geregeld, we zullen binnen een paar uur in New York zijn. Nadat jullie je koffers hebben ingepakt kunnen we vertrekken.’

Terwijl ze opstonden wierp Hembury nog een blik op het stilstaande beeld van Anderson. Zijn instinct zei hem dat er iets niet klopte.

‘Een vreemde hotelkeuze… Waarom zouden ze in dat gedeelte van Manhattan logeren?’

Als Hembury had geweten dat het Pierre zich op zo’n vierhonderd meter afstand van de grootste synagoge in New York bevond, dan had hij het antwoord op zijn vraag gehad.

OceanofPDF.com

10

New York, Verenigde Staten

Andersons luxe grand suite op de negenendertigste etage van het Pierre bood een ongekend uitzicht over het Central Park en de schitterende skyline. John Nicks ging helemaal op in de pracht van de weelderig gedecoreerde lounge waar hij met Daniel en Vakha zat terwijl ze de plannen voor de komende vierentwintig uur doornamen. De klassieke grandeur was een zichtbare vingerwijzing naar de ongebreidelde macht die Franklin en de zijnen bezaten. Hij had eindelijk te maken met invloedrijke mensen die zijn verknipte wereldbeeld deelden en hij voelde zich iemand.

Vakha was druk bezig met het checken van het Beretta M9 semiautomatische pistool dat een paar minuten geleden als een standaard Amazon-pakket door een van de portiers was afgeleverd. Hij had voor de A3-versie geopteerd omdat deze een magazijn had waar zeventien kogels in konden in plaats van de gebruikelijke tien.

Daniel keek glimlachend toe hoe de jonge huurmoordenaar het wapen met kinderlijk plezier in de palm van zijn hand liet balanceren voordat hij zich tot Nicks wendde.

‘John, ik zou de tempel graag willen bekijken en vervolgens alle details van je aanvalsplan horen. Er is een kans dat Vakha en ik met je mee zullen gaan op de bewuste dag, hoewel dat uiteindelijk Franklins beslissing is.’

Nicks streek met zijn rechterhand door zijn baard, een tic die zich uitte als de racist door opwinding werd bevangen.

‘Ik zou het een hele eer vinden als je daarvoor kiest, Daniel. Ik heb voor morgenochtend een bezoek aan de Emanu-El-synagoge ingepland, maar daarvoor hebben we een bijeenkomst met de zes leden van onze groep die het aanvalsteam zullen vormen. Een van hen werkt als nachtwaker bij een containeropslag in Brooklyn. De bijeenkomst staat voor elf uur vanavond gepland.’

Daniel stond uit zijn fauteuil op om aan te geven dat de sessie voorbij was.

‘Oké, ik stel voor dat we de rest van de dag op onze kamers blijven en elkaar om halfelf beneden zien. John, ik herinner me dat je in Reno zei dat je van zeevruchten houdt. Ik zag dat er een clubsandwich met kreeft op het menu van de roomservice staat, doe er je voordeel mee.’

Het water liep Nicks al in de mond en hij streek nog eens door zijn baard.

* * *

De matzwarte Bell 412 zonder merktekens landde soepel op het heliplatform dat zich een paar honderd meter ten zuiden van het FBI-veldkantoor aan Foley Square in Lower Manhattan bevond. Berrettini loodste zijn twee collega’s door het eenenveertig etages tellende jarenzeventiggebouw naar de drieëntwintigste etage waar zich een anoniem FBI-kantoor bevond. Hier werkte hij met vijftien ervaren agenten samen om terroristische dreigingen in de stad te monitoren. In een raamloze vergaderruimte werden ze opgewacht door het hoofd van de New Yorkse FBI-afdeling, Ralph Kennedy, een oudgediende die na vele jaren deze senior managementpositie bij het Bureau had verworven.

Nadat hij zich aan Vargas en Hembury had voorgesteld klapte Kennedy zijn laptop open en verbond hem met een projector. Op de zwart-witte beveiligingsbeelden viel te zien hoe hun drie doelwitten bij de receptie incheckten, hoe ze vervolgens in een liftcabine stapten, en hoe ze tot slot over de gang van de negenendertigste etage liepen.

‘De camerabeelden van het hotel laten zien dat de drie mannen iets meer dan een uur in Andersons suite hebben doorgebracht voordat Nicks en de onbekende derde man naar hun eigen kamers vertrokken. Daar zijn ze sindsdien gebleven en hebben ze maaltijden besteld. We hebben drie agenten in de foyer klaarstaan om hun kamers te doorzoeken als ze vertrokken zijn, en nog teams bij de voor- en achteringang van het hotel om hen te schaduwen zodra ze het hotel verlaten. We wachten dus af.’

* * *

Franklin en Deshi besloten een vroege maaltijd met Ricci te nuttigen op het beroemdste plein van Florence – het Piazza della Signoria – voordat ze naar

het vliegveld Peretola vertrokken en een privéjet hen naar de geborgenheid van The Little Fox zou brengen, die bij het Malagassische Manafiafy Beach voor anker lag.

Ricci, die zichzelf blijkbaar graag hoorde praten, bleef maar doordrammen over de literaire kwaliteiten van *Mein Kampf* tot Deshi, die al geruime tijd was afgehaakt, hem onderbrak.

‘Meneer Franklin, niets laten merken, maar de twee mannen die op drie uur van ons zitten waren ook op het dakterras gisteravond. Ze trokken mijn aandacht omdat ze Diet Coke dronken, terwijl je juist voor de cocktails naar dat terras gaat. Vanavond kwamen ze daar een minuut na ons zitten, het lijdt dus geen twijfel dat ze ons in de gaten houden. Ze zijn westers gekleed, maar ik denk dat ze van Aziatische of Arabische afkomst zijn, en als ik die bulten onder hun jasjes zie zouden ze allebei weleens gewapend kunnen zijn.’

Franklin voelde zijn maag omdraaien toen hij een heimelijke blik op de mannen wierp. Hij wist zo goed als zeker wie hun werkgever was, en hij voelde de koude rillingen over zijn rug lopen. Hij keek Deshi aan, die zijn gedachten meteen had gelezen en langzaam opstond. Ze slenterde nonchalant over het terras op het plein en stopte bij het tafeltje dat zich links van dat van de twee mannen bevond. Ze boog zich naar het jonge Amerikaanse stel toe dat rustig een cappuccino aan het drinken was en vroeg ze om een vuurtje. Ze wist dat het geen rokers waren want er stond geen asbak op het tafeltje. De twee mannen sloegen hun blik neer toen Deshi het vervolgens aan hen vroeg. Ze boog zich naar de dichtstbijzijnde man toe terwijl haar hand in de binnenzak van haar leren bomberjack gleed om het volgende moment de Glock 19 stevig tegen zijn ribbenkast te drukken. Toen ze sprak zorgde ze ervoor dat alleen de twee mannen haar konden horen.

‘Sta rustig op en loop het café in. Neem de trap naar de toiletten, rechts van het buffet.’

Het was het vaste protocol van Deshi om altijd eerst het interieur van een etablissement te checken zodat ze wist waar de achteruitgang zich bevond als ze snel weg moesten zijn.

De gasten noch het personeel besteedden enige aandacht aan de drie toen ze door het café naar de smalle trap liepen die naar de toiletten leidde. Zodra Deshi de deur achter zich liet dichtvallen dook de voorste man naar de tegelvloer en rolde zich op zijn rechterkant om zijn pistool te pakken. Op

hetzelfde moment draaide de tweede man zich om zijn as en haalde uit naar haar Glock. Maar Deshi was veel te snel voor hen, met haar linkerhand pareerde Deshi de slag terwijl ze tegelijkertijd de man in zijn hart schoot, waarna de eerste man nog geen fractie van een seconde later een kogel door zijn hoofd kreeg.

Ze checkte beide lichamen op ID's, maar het verbaasde haar niet dat die ontbraken. Toen ze de toiletten verliet en terug naar boven liep bedacht ze dat de lokale *carabinieri* nooit achter de identiteit van deze Aziatische onbekenden zouden komen.

Franklin en Ricci hadden het terras al verlaten, Deshi zag ze aan de overkant van het plein tussen een groep toeristen bij het Palazzo Vecchio staan. Voordat ze het terras verliet schoof ze nog snel een biljet van vijftig euro onder een schoteltje op hun tafel. Franklin was zenuwachtig en wist niet hoe snel hij Ricci en de plaats delict achter zich moest laten, en een paar minuten later zaten Deshi en hij op de achterbank van een Mercedes S-Class met chauffeur. De limo scheurde weg, liet een spoor van zwart rubber op de antieke keitjesweg achter en reed direct naar het vliegveld.

Twee uur later, en meer dan zesduizend kilometer verderop in het presidentiële paleis in Kaboel meldde Abbas Turabi, hoofd internationale veiligheid van de Taliban, het nieuws van de mislukte operatie aan de opperste leider.

'Deze keer is het niet gelukt, maar we komen dichterbij. De Amerikaan zal vroeg of laat in onze handen vallen, en dan zal hij persoonlijk verantwoording af moeten leggen voor zijn misdaden tegen het Islamitisch Emiraat Afghanistan.'

OceanofPDF.com

11

New York, Verenigde Staten

‘Ze zijn in beweging, sir.’

Het hoofd van de New Yorkse FBI-afdeling zat op de passagiersstoel van een zilverkleurige Mercedes Sprinter-bestelbus die tegenover de ingang van het Pierre stond geparkeerd en zag Anderson, Micks en Vakha in een gele taxi stappen. Kennedy hield zijn telefoon tegen zijn oor en sprak met Berrettini.

‘We volgen hen en ik bel u zodra we hun bestemming weten.’

De adjunct-directeur had zijn telefoon op de speakerfunctie gezet zodat Vargas en Hembury konden meeluisteren. Hij beëindigde het gesprek en stond op uit zijn stoel.

‘Het is te laat op de avond om nog iets te gaan eten, dus er staat iets te gebeuren. Ik zal een chauffeur paraat houden. Zorg dat we meteen kunnen vertrekken als we iets horen.’

De gele taxi reed door het enorme, honderdduizend vierkante meter tellende complex van pakhuizen dat als Industry City bekendstond en stopte in 39th Street. De drie passagiers hadden geen idee dat ze gevolgd werden toen ze uitstapten en onder leiding van Nicks op pad gingen. Het kostte het trio vijf minuten om de ingang van het containerpakhuis te vinden, een gebouw dat aan de haven grensde.

Bij de deur van het beveiligerskantoortje stond een slungelige jongen met een kaalgeschoren hoofd waar een onrustbarende verzameling swastikatatoeages op prijkte. Hij knikte zijn leider toe, duwde een grijze metalen deur open en liet het drietal binnen. In het daaropvolgende kwartier verschenen er nog vijf personen, die allemaal door de swastikaman werden binnengelaten, waarna hij zelf als laatste volgde.

Kennedy bevond zich op zo’n tachtig meter afstand, gedeeltelijk verborgen achter een massieve zeecontainer, en monitorde de gebeurtenissen met behulp van een nachtkijker. Achter hem, op hun hurken,

zaten vier gewapende agenten die met hem in de Sprinter waren meegekomen. Hij liet de kijker zakken en pakte zijn telefoon. Een paar minuten later waren Berrettini, Vargas en Hembury naar Brooklyn onderweg om zich bij hem te voegen.

* * *

De negen mannen zaten in het pakhuis en luisterden naar Nicks, die aan één kant van een lange klaptafel stond. Hij wees enthousiast naar een blauwdruk van het interieur van de Emanu-El-synagoge aan East 65th Street.

‘Op de bewuste dag zullen er tweeënhalfduizend Joden zitten… slachtvee dat op zijn einde wacht. Het enige obstakel is het beveiligingsteam dat de ingang en de lobby bewaakt. De meesten van hen zijn voormalige commando’s, en ze zijn gewapend met karabijnen.’

De swastikaman, die aan het andere eind van de tafel stond, stak vragend zijn hand op.

‘We hebben veel over dat probleem nagedacht, en ik denk dat we een manier hebben gevonden om ze uit te schakelen…’

Vlak bij de voorkant van het pakhuis werd onder leiding van Berrettini een ander aanvalsplan uitgedokterd. Kennedy had hem gebrieft, en aldus ging hij ervan uit dat er zich negen personen in het gebouw moesten bevinden. Omdat het waarschijnlijk zonder uitzondering terroristen zouden zijn verwachtte hij een vuurgevecht. Er waren vier gewapende agenten ter plekke, en een wapenmeester die Vargas en Hembury van een Glock 17 voorzag. Het waren pistolen met een magazijn van zeventien kogels, daarnaast kregen ze allebei nog een reservemagazijn, dit voor het geval het op een veldslag zou uitlopen.

De adjunct-directeur was in zijn element en deelde orders uit.

‘Er zijn meer agenten onderweg, ze zullen er binnen een paar minuten zijn. Met hen erbij kunnen we aan de bestorming van het gebouw beginnen. Zo’n dertig meter verderop bevindt zich een tweede deur aan de waterkant. Nic, jij gaat met vier agenten mee naar die ingang. Troy, jij voegt je bij het team dat de hoofdingang voor zijn rekening neemt.’

Hij wendde zich tot de twee meest ervaren agenten.

‘Patrick, jij en Dan zijn teamleider. Geen van de twee deuren is aan de buitenkant bewaakt, maar we hebben geen idee wat we binnen zullen

aantreffen en hoe ze zullen reageren. We denken dat ze allemaal, of in elk geval de meesten, gewapend zullen zijn, dus ik denk niet dat ze zich zonder slag of stoot zullen overgeven. Jullie hebben foto's van Anderson en Nicks gezien, laten we ervoor zorgen dat we ze allebei levend in handen krijgen. Zijn er nog vragen?'

Niemand zei iets. Berrettini wierp een blik op zijn horloge voordat hij zijn laatste order gaf.

'Oké, het is nu 23.39 uur. Beide teams komen om 23.55 uur in actie, en blijf te allen tijde communiceren zodat Kennedy en ik kunnen horen wat er aan de hand is.'

De wapenmeester deelde aan beide teams tactische gasmaskers uit, samen met Triple-Chaser CS-traangasgranaten. Deze specialistische wapens bestonden uit drie granaten die aan elkaar vastzaten maar bij gebruik los van elkaar kwamen en zo effect sorteerden in een gebied dat drie keer zo groot was als dat van een conventionele granaat, en die een brandtijd van dertig seconden hadden.

In het pakhuis was de bijeenkomst op een luidruchtig gelag uitgelopen. De meeste leden van de White National League zaten flessen bier te hijsen en gaven joints aan elkaar door, er hing inmiddels een behoorlijke rookwolk boven de tafel. Er stond een Bluetooth-speaker op de betonnen vloer waar countrymuziek uit schalde en de stemming begon bedenkelijk te worden.

Daniel zat zich in toenemende mate te ergeren aan het buitensporige gedrag van Nicks' mannen en vroeg zich serieus af of Franklin er wel goed aan had gedaan om de Piraat er als partner bij te halen. Hij stond te popelen om te vertrekken en ving Vakha's blik, die zijn ongemak bemerkte. De zijingang bevond zich zo'n vijftien meter van hen af, ze stonden onopvallend op om erheen te lopen. Maar ze hadden nog geen drie stappen gedaan of de hel brak los dankzij opbollende traangaswolken en twee aanvalsteams van de FBI. Vanaf twee kanten regende het granaten op het gezelschap dat in het midden van het gigantische pakhuis aan de klaptafel zat.

De swastikaman was de eerste die te midden van alle paniek in actie kwam. Zijn ogen brandden door de bijtende rook, maar zijn tijdelijke blindheid weerhield hem er niet van om zijn M16-mitrailleur te grijpen en salvo's te lossen in de richting waarvan hij dacht dat de aanval was gekomen. Twee van zijn maten volgden zijn voorbeeld en in de chaos die volgde werden twee FBI-agenten door rondvliegende kogels getroffen.

Nicks had in al het tumult de tegenwoordigheid van geest om de blauwdruk van de synagoge mee te grissen en tot een prop te verkreukelen. Met zijn vrije hand haalde hij zijn Zippo-aansteker uit zijn jas, waarop hij de prop in brand stak en onder de tafel gooide.

Vakha reageerde snel, hij greep Daniel om zijn middel en loodste hem weg van de agenten die op hen afkwamen. Ze bewogen zich als één, en schoten op hoge snelheid naar rechts, weg van de traangaswolken die uit het niets waren verschenen.

De FBI-agenten reageerden veel efficiënter, door de geavanceerde gasmaskers konden ze hun tegenstanders onderscheiden in de dichte rook. De eerste racistische extremist die uitgeschakeld werd kreeg een 9 mm-kogel in zijn rechterslaap, waardoor zijn halve hoofd werd weggevaagd. Binnen een paar seconden volgden er nog vier en Nicks, die onder de klaptafel was gedoken, schreeuwde dat ze zich overgaven.

Toen de rook begon op te trekken zagen de agenten hem met zijn handen in de lucht neergeknield zitten, naast een hoopje zwarte as. Hembury verzocht over zijn radio om een onmiddellijk staakt-het-vuren.

Zo'n negen meter verderop duwde Vakha zijn baas weg uit de rook naar de zijingang. Ze werden opgemerkt door Vargas en twee agenten, die zo'n kleine vijf meter van hen af stonden. Vargas herkende Daniel ogenblikkelijk en schreeuwde een waarschuwing.

'Blijf staan, Anderson. Jullie komen hier niet weg.'

Anderson stopte, maar Vakha duwde hem met zo'n kracht in zijn rug dat hij vooroverviel en over de betonnen vloer in de richting van de zijingang rolde. De jonge Tsjetsjeen richtte vervolgens razendsnel zijn Beretta en schoot achter elkaar beide agenten aan weerskanten van Vargas door het hoofd. Zijn wijsvinger om de trekker was een milliseconde verwijderd van het volgende schot toen een kogel de helft van zijn hoofd opblies, hij sloeg dubbel en zakte op de vloer in elkaar.

Vargas bleef nog enkele seconden wijdbeens in de schiethouding staan en nam het gruwelijke tafereel in zich op: twee gesneuvelde agenten en een jonge man die naar hij aannam Andersons bodyguard was creëerden de geur van de dood die hem omgaf.

Voordat hij door de zijingang verdween had Daniel nog kunnen aanschouwen hoe Vakha aan zijn einde kwam, en nu bevond hij zich op een twee meter brede strook beton tussen het pakhuis en de haven. In een wanhopige poging om aan Vargas te ontkomen rende hij voor zijn leven

over de smalle route. Zodra hij de hoek van het pakhuis had bereikt sprintte hij naar een aantal zeecontainers die naast een gigantische kraan aan de waterkant stonden. Hij schuifelde een smalle nis tussen twee containers in en hoopte dat ze hem niet zouden zien in het donker.

Hij probeerde op adem te komen terwijl hij zijn telefoon pakte om de enige persoon op aarde te bellen die hem mogelijk hieruit zou kunnen helpen. Zodra Franklin opnam begon Daniel aan een onsamenhangend relaas.

‘John… alles is naar de kloten. Nicks’ team is uitgeschakeld… Vargas was er… hij heeft Vakha doodgeschoten… Je moet me uit New York zien te krijgen…’

Het duizelde Franklin toen hij de implicaties van deze hysterische uitbarsting van zijn halfbroer probeerde te verwerken. Voordat hij kon antwoorden hoorde hij verder weg een andere stem klinken.

‘Meneer Anderson, loop langzaam naar me toe met je handen in de lucht. Ik zal niet aarzelen te schieten.’

Mike Berrettini sprak zijn waarschuwing op kalme toon uit terwijl hij zijn pistool op Andersons hoofd gericht hield. Daniel schuifelde uit zijn tijdelijke schuilplaats en kwam tevoorschijn uit de duisternis. Zijn telefoon stond nog steeds aan, hij hield hem in zijn rechterhand en hoewel het op flinke afstand van zijn oor was hoorde hij Franklin herhaaldelijk zijn naam roepen. Hij naderde Berrettini tot op zo’n anderhalve meter, die door zijn keelmicrofoon sprak terwijl hij het pistool op hem gericht hield. Daniel wist dat hij kansloos was, maar hij had nog één actie achter de hand. In een flitsende beweging wierp hij zijn telefoon in de duisternis van de baai en dat deed hij zo goed dat hij noch Berrettini de plons hoorde. Toen Vargas even later met drie agenten verscheen, stak Daniel zijn handen uit voor de boeien.

Achtenveertighonderd kilometer verderop en op een hoogte van vijftigduizend voet wist Franklin niet meer hoe hij het had, hij ijsbeerde door zijn privéjet en probeerde de onoverzichtelijke implicaties van Daniels chaotische telefoontje te doorgronden. Hij vervloekte het feit dat de motorgeluiden van zijn Gulfstream nergens het hysterische gegil en gesnik konden overstemmen dat uit het toilet klonk, de plek waar Deshi zich had verschanst nadat ze hoorde dat Vakha dood was. Hij bleef als aan de grond genageld staan toen het van een snikkend huilen in een loeiende keelklank overging, een huiveringwekkend geluid dat volgens hem meer als een wolf

dan als een mens klonk. Na een paar minuten zakten de tergende uithalen weg, waarop er een sardonisch glimlachje op Franklins vertrokken gezicht verscheen. Deshi zou de dood van haar tweelingbroer willen wreken. Hij zou van haar pijn het ideale wapen maken om Vargas te bestrijden.

OceanofPDF.com

12

Washington DC, Verenigde Staten

De High-Value Detainee Interrogation Group, beter bekend als de HIG, was in 2009 door president Barack Obama in het leven geroepen. Het was een unieke taskforce die in het geheim opereerde en uit kopstukken de FBI, CIA en het departement van Defensie bestond, met als doel terroristen direct na hun arrestatie te verhoren om informatie over hun handlangers en toekomstige dreigingen voor Amerika te verkrijgen.

De groep viel onder de jurisdictie van de FBI, en Mike Berrettini had er de leiding over. In die hoedanigheid had hij twee van zijn naaste collega's, Brad Keane van de CIA en Scott Neville van het departement van Defensie, gevraagd om hem te helpen bij het verhoor van de twee terroristische verdachten die zijn team in het pakhuis bij de havens van Brooklyn had gearresteerd.

Daniel Anderson en John Nicks werden vastgehouden in aangrenzende cellen in de kelder van een afgelegen gebouw zonder huisnummer of postcode, een plek in de buitenwijken van Washington die officieel niet bestond. De mannen waren tijdens de negentig minuten durende vlucht vanuit New York gedrogeerd geweest, toen ze wakker werden hadden ze geen idee waar ze waren en dat ze zich naast elkaar bevonden.

In een beveiligde kamer boven hield Berrettini een briefing met Vargas, Hembury en zijn twee collega's van de taskforce.

'We beginnen de eerste ronde van het verhoor op hetzelfde moment. Scott, jij neemt Anderson voor je rekening, met Nic naast je en Brad, jij krijgt Nicks, met Troy op de bijrijdersstoel. Ik zal de camerabeelden van beide teams volgen. Jullie hebben allemaal oortjes, en ik houd jullie op de hoogte van wat er één deur verderop gebeurt. Brad, het zou wel eens moeilijk kunnen worden om Nicks te breken, hij is al vaker door de FBI verhoord. Maar ik hoop dat Anderson als een vers eitje op de rand van de pan zal zijn.'

* * *

Franklin en Deshi waren terug aan boord van The Little Fox, die Madagaskar had verlaten en in zuidwestelijke richting naar het Zuid-Afrikaanse Port Elizabeth in de provincie Oost-Kaap voer. Ze zaten naast elkaar in een van de kleinere lounges van het zonnedek en analyseerden de consequenties van het fiasco dat in New York had plaatsgevonden. Deshi's aanvankelijke verdriet was in ijskoude woede omgeslagen die alleen maar gestild kon worden door wraak te nemen op de man die haar tweelingbroer had vermoord. Haar gezicht was van pijn vertrokken, en haar bleke huid en dikke rode ogen gaven blijk van haar ongerief. De enige drijfveer die ze nog in het leven had was de behoefte aan vergelding, en die kon niet snel genoeg komen.

Franklin werd door compleet andere zaken in beslag genomen. Hij dacht dat Nicks zijn mond wel zou houden, maar hij had geen idee hoelang Daniel het uit zou houden bij een intensief verhoor. En zo had hij twee opties: zijn halfbroer zou of tot zwijgen moeten worden gebracht, of hij zou uit de handen van de FBI bevrijd moeten worden – geen van beide leek een realistisch scenario. Toch vroeg hij zich af of er niet een manier was. Hij vulde zijn whiskyglas bij met een scheut Jim Beam voordat hij zijn idee op Deshi losliet.

'We moeten in de tegenaanval gaan voordat de FBI iets nuttigs uit Daniel of Nicks weet te krijgen. Het zal je niet verbazen dat ik diep in de gelederen van het Bureau een mol heb zitten die me kostbare informatie heeft verschaft. Daniel en Nicks worden op een geheime locatie vastgehouden die onmogelijk te bestormen is, tenzij we een klein leger tot onze beschikking hebben, dus dat is geen levensvatbare optie. Maar deze bron wist me ook nog iets te melden wat ons de kans geeft het scenario om te draaien.'

Voor de eerste keer sinds Vakha's dood lukte het Deshi om haar gedachten op iets anders te richten. Ze knikte Franklin toe ten teken dat hij door moest gaan.

'We hebben het adres van een safehouse in een slaperig stadje ten noordwesten van Washington waar Vargas en Hembury zich verscholen houden. Dit huis is in tegenstelling tot die andere plek onbeveiligd, of in elk geval niet zo streng bewaakt, wat me op een idee bracht. Wat als we een van hen ontvoeren en op een geheime plek vasthouden? Ik weet zeker dat die

Italiaanse klootzak van een Berrettini maar al te graag met een ruil zou willen instemmen… Een van zijn mensen voor twee van ons.’

‘Ik wil die Argentijn hebben. Het moet Vargas worden.’

Franklin hoorde de wanhoop in haar stem en vond dat het hoog tijd was dat zijn autoriteit in de hiërarchie van hun vreemde relatie hersteld werd.

‘Ik besluit wie het zal worden, en vergeet niet dat ze beiden in leven moeten blijven tot onze operatie is voltooid. Ik wil dat ze de omvang van onze aanvallen zullen zien en de kracht van mijn erfgoed zullen voelen. Daarna mogen ze dood. Ik schenk je het vooruitzicht om Vargas te doden, op welke manier je maar wilt. Ik zal je hem aanreiken op een presenteerblaadje, maar op het moment is het handiger voor ons als Hembury en hij in leven zijn. Goed, laten we nu verdergaan, we moeten zo snel mogelijk een team van professionals samenstellen om de ontvoering in Rockville op touw te zetten.’

Franklin leegde zijn glas en zijn blik ging van Deshi naar de zwarte iPad Pro die op een zijtafeltje stond. Deshi begreep het en maakte zich geruisloos uit de voeten. Ondanks de sussende woorden van haar baas was er maar één ding dat haar gedachten beheerste.

Toen Deshi was vertrokken logde Franklin in en opende een bestand dat *Das Endspiel* – Het Eindspel – heette en diep in zijn iCloud was weggeborgen. Je kon er alleen maar bij komen met een versleutelde toegangscode, en hij had de inhoud nog nooit met iemand uit zijn binnenste cirkel gedeeld. Franklin was een sluwe psychopaat die niemand vertrouwde, zelfs zijn halfbroer niet, en dit cruciale gedeelte van Operatie Verzoening was tot nu toe volledig geheimgehouden. Er speelde een sardonisch glimlachje rond zijn lippen toen hij de inhoud van het document las. Het was een ongelooflijk ambitieus en uitzinnig plan dat wereldwijd een gigantische impact zou hebben, en nu was het moment gekomen om het ten uitvoer te brengen.

OceanofPDF.com

13

Washington DC, Verenigde Staten

Berrettini zat in een ruimte opgepropt die niet veel groter was dan een bezemkast. Met zijn corpulente lijf paste hij nauwelijks op de hoge kruk met leuning die voor een houten stelling die vier 16-inch monitors herbergde met livebeelden uit de twee kamertjes aan de andere kant van de dikke betonnen muur. De adjunct-directeur van de FBI keek op zijn digitale horloge, dat precies 10.00 uur aangaf. De verhoren stonden op het punt om te beginnen.

Zijn blik schoot heen en weer over de vier monitors, die van twee camera's per kamertje afkomstig waren. Op een witte strook ducttape die op de bovenkant was geplakt stond de naam van de verdachte. In beide gevallen was er één camera met een close-up van de verdachte, terwijl de andere zich ergens achter diens hoofd bevond en een panoramashot van de twee ondervragers liet zien. Berrettini voelde zich een umpire die op het punt stond een tenniswedstrijd te volgen. Toen hij de onbewogen gezichten van Anderson en Nicks bestudeerde, beiden aan hun stoel vastgesnoerd met flinke zwarte riemen, vroeg hij zich af wie als eerste zou breken. Hij was geen gokker, maar was hij dat wel geweest dan zou hij al zijn geld op de jonge Australiër hebben gezet.

Scott Neville, nummer twee van het departement van Defensie, was Berrettini's gelijke als het aankwam op dit soort werk. Hij had de waarheid uit tientallen geharde terroristen weten te krijgen die aanvankelijk onbreekbaar leken. Hij was begin veertig, lang en slank met een mager gezicht, een haakneus en scherpe trekken, wat hem iets van een roofvogel gaf. Vargas, die naast hem zat, voelde zich enigszins ongemakkelijk bij deze hooggeplaatste functionaris, maar hij zette dit gevoel van zich af door vooral niet te vergeten wat er op het spel stond. Neville opende het verhoor met een opeenvolging van zinnen die net zoveel schade als een fysieke aanval aanrichtte.

‘Daniel, je maakt het ons heel gemakkelijk. Het geval wil namelijk dat je niet bestaat. Je wordt al bijna zestien maanden vermist en verondersteld dood te zijn, wat betekent dat we je geen telefoontje naar een advocaat of een eventuele geliefde hoeven toe te staan. We kunnen doen wat we willen, en niemand zal het ooit weten. Wat dacht je van een enkeltje Guantánamo? Eén injectie, één vlucht en vervolgens word je wakker in een vers gesteven oranje overall. Dus verkoop me geen bullshit. Je kunt geen kant op.’

Daniel probeerde zich tegen de verbale aanval te wapenen door zich voor te stellen dat hij Jack Pitt was, zijn computergameheld die vaak in de problemen kwam maar altijd een uitweg wist te vinden, hoezeer hij de schijn ook tegen had. Het enige verschil zat ’m erin dat Pitt in een fantasiewereld leefde en dat dit de echte wereld was. Daniel wist dat hij de verschrikkingen van Guantánamo nooit zou overleven. Terwijl hij zijn opties overwoog leek het hem voor het moment het beste om oogcontact met zijn tegenstander te houden en verder geen woord te zeggen. Maar Neville was een sluwe ondervrager die zijn huiswerk had gedaan en Daniels zwijgen na zijn openingssalvo goed wist te interpreteren.

‘Dit is niet een van je belachelijke computergames, Daniel. Dit is het echte leven. Jack Pitt en zijn maatjes kunnen je hier niet uit bevrijden.’

Daniel knipperde voor het eerst met zijn ogen, een teken dat de meesterondervrager als een kleine overwinning afvinkte.

‘Het kan uren, dagen of zelfs weken duren, maar geloof me, je gaat me alles vertellen wat ik wil weten, dus waarom zou je de held uithangen? En trouwens, jij bent de boef hier, en in de echte wereld worden boeven als jij genadeloos te grazen genomen.’

Nicks nam daarentegen maar al te graag het woord in de cel ernaast met een opeenvolging van zinnen waar de verachting van de fanatieke terrorist die bereid was voor zijn zaak te sterven van afdroop, hoewel dat hier geen reële optie was. Brad Keane, hoofd Speciale Operaties van de CIA, had genoeg islamitische extremisten meegemaakt die liever wilden sterven dan praten, maar hij was er een meester in om ze in leven te houden en ze langs de rand van de afgrond te voeren, waarop de pijn zo onverdraaglijk werd dat ze braken en alles eruit gooiden in ruil voor de welkome ontsnapping aan de dood. Nicks hield zich vast aan zijn mantra en herhaalde hem woord voor woord.

‘Ik ben een Amerikaans burger en ik ken mijn rechten. Overeenkomstig de grondwet heb ik het recht om me op het Vijfde

Amendement te beroepen, en ik mag aanspraak op een advocaat maken. Jullie hebben geen mandaat om me hier vast te houden, want zover ik kan zien kunnen jullie me nergens voor aanklagen.'

Nicks grijnsde vol verachting en in zijn zwaar bebaarde gezicht verscheen een stel door nicotine aangetaste tanden, als een dubbele rij vervallen grafstenen. Keane zat achterovergeleund, er speelde een veelbetekenend glimlachje rond zijn lippen. Zijn harige handen zetten de bril met schildpadmontuur recht waarin zijn ogen leken te zwemmen. Daarboven vormden zijn dikke, borstelige wenkbrauwen één doorgetrokken streep over zijn voorhoofd. Hij was zwaar behaard, van top tot teen, en Hembury vond hem op een neanderthaler lijken.

'Klootzak. Dacht je nu echt dat een stuk stront als jij, iemand die erop uit is om onschuldige Amerikaanse burgers te vermoorden, zich op zijn rechten kan beroepen?'

'Ik ben een Amerikaans burger en ik ken mijn rechten. Overeenkomstig de grondwet heb ik het recht om me op het Vijfde Amendement te beroepen, en…'

Keane schoot uit zijn stoel en knalde met de kracht van een tackelende rugbyspeler tegen Nicks op, waarop de vastgesnoerde extremist met stoel en al onderuitging en een regen van klappen op zijn gezicht te verduren kreeg voordat Keane terugweek, maar niet van Nicks afging, die als een omgekeerde krab op zijn rug lag. Keanes blik boorde zich in het rode gezicht dat al begon op te zwellen.

'En, Nicks, wat betreft die aanklachten, wat dacht je om te beginnen van het passeren van staatsgrenzen met een vals paspoort?'

Berrettini bereidde zich vast voor op een lange zit toen zijn telefoon zoemde en aangaf dat hij een WhatsApp-bericht had. Zodra hij het bericht bekeek herkende hij de swastika-emoji die Franklin eerder had gebruikt.

> SCHORT DE VERHOREN VIERENTWINTIG UUR OP EN IK KOM MET EEN DEAL. IK ZAL JULLIE KANT OP KOMEN OM DEZE TWIST VOOR EENS EN VOOR ALTIJD TE BEËINDIGEN.

Berrettini las het bericht tweemaal voordat hij de verhoorteams op de hoogte bracht van deze nieuwe ontwikkeling. Twee minuten later zaten de vijf mannen in de vergaderruimte boven de verhoorkamers om de

implicaties van het bericht te bespreken. Ze waren sceptisch over Franklins motieven, vooral Hembury, die de eerste was om ze in twijfel te trekken.

‘Die zieke idioot heeft ijs door zijn aderen lopen, ik geloof er geen woord van. Hij zal zich van zijn leven niet aan ons uitleveren, dus wat is zijn spel?’

Vargas was het eens met de reactie van zijn vriend en was net zo verbijsterd.

‘Waarom vierentwintig uur? Wat voor verschil zal het maken?’

Berrettini hield zijn telefoon op en begon een antwoord te typen.

‘Er is maar één manier om erachter te komen. Laten we kijken of hij bluft.’

Het antwoord was snel geschreven.

> OKÉ, MAAR ALS JE NIET VERSCHIJNT WORDEN DE VERHOREN HERVAT EN ZULLEN WE JE WETEN TE VINDEN.

OceanofPDF.com

14

Washington DC, Verenigde Staten

Vanwege de urgentie van de situatie had Franklin zijn privéjet beschikbaar gesteld om Deshi naar Washington te brengen. De Gulfstream G650ER was in staat om de meer dan twaalfduizend kilometer tussen Port Elizabeth en Washington zonder brandstofstop te overbruggen. Het vliegtuig kostte een slordige zeventig miljoen dollar – een van de drie die hij op verschillende continenten had staan, een extravagantie die hij zich als een van de rijkste mannen op aarde kon veroorloven. Ze waren alle drie exuberant ingericht, met zeldzame kunst aan de wanden.

Franklin was er aanvankelijk van uitgegaan dat Deshi ter plekke een ondersteuningsteam moest hebben, maar ze wist hem er al snel van te overtuigen dat ze voor de ontvoering alleen maar een competente chauffeur en een veilige locatie nodig had, de rest kon ze zelf regelen. En nu haar broer er niet meer was stond het haar tegen om met mensen te moeten werken die ze niet kende of kon vertrouwen.

De Gulfstream landde vlak voor middernacht op een klein privévliegveld dat op een ruime zestig kilometer van DC lag. Bij de terminal ontmoette ze de huurling die Franklin op het darkweb had gerekruteerd. Het was een risicovolle beslissing om op zo'n korte termijn een vreemde erbij te betrekken, maar het wachten tot er een gescreende terrorist werd gevonden die hart had voor de zaak was geen optie.

Mo Leonard was een veelvuldig gelauwerde ex-marinier die in beide Golfoorlogen had gevochten en nu zijn geld als huurling verdiende. Hij was alleen voornamelijk via de beruchte Tor-browser te vinden, waar een eindeloze stoet van anonieme cliënten graag van zijn diensten gebruikmaakte.

Leonard ging informeel gekleed in een afgeknipte spijkerbroek en een strakzittend wit T-shirt dat zijn indrukwekkende biceps perfect deed uitkomen. Zijn gespierde verschijning van 1,88 meter was opvallend voor

een man van zijn leeftijd, hij wist zich in zo'n vorm te houden met drie twee-uur-durende work-outs per week en een vetarm, koolhydraatrijk dieet. Zijn donkere, ruige trekken en doordringende blauwe ogen gaven aan dat hij in zijn jonge jaren een woest aantrekkelijke man moest zijn geweest. Deshi dacht dat hij ondanks zijn jeugdige uitstraling waarschijnlijk tegen de vijftig moest lopen, en zijn uiterlijk kon haar geen bal schelen – de man hoefde alleen maar goed te kunnen rijden en haar orders op te volgen.

Leonards tarief schommelde tussen de vijf- en dertigduizend dollar per dag, afhankelijk van wat hem gevraagd werd te doen, en hij liet zich altijd in bitcoins uitbetalen. Er was niets meer wat hem verbaasde, maar hij vond deze klus intrigerend want de taakomschrijving was de vreemdste die hij tot nu toe was tegengekomen. Er werd om een onberispelijk rijbewijs gevraagd, een Transit-busje, een afgelegen locatie in de buurt van het stadje Rockville om een ontvoerd persoon te verhoren, en tot slot de bereidheid om te doden als dat nodig mocht zijn. In het bericht op het darkweb stond verder dat er drie dagen voor werden uitgetrokken, met een mogelijke verlenging.

Toen Leonard reageerde, en op een vooruitbetaling van negentigduizend aandrong, attendeerde zijn bitcoin-account hem er binnen vijf minuten op dat het bedrag was overgemaakt. Hij was diep onder de indruk en dacht dat – wat de klus verder ook zou inhouden – er een goede kans bestond dat er nog meer zou volgen, wat betekende dat dit de hoogste gage zou worden die hij ooit had opgestreken.

Hij ging ervan uit dat zijn tijdelijke baas een man zou zijn en was dan ook ietwat verbaasd toen hij een vrouwelijke passagier van de trap van de Gulfstream zag dribbelen om over het asfalt naar de terminal te lopen. Zelfs van een afstand kon hij zien dat er een bepaald aura om de jonge vrouw hing. Er was iets bijzonders aan de manier waarop ze zich hield, en toen hij een paar minuten later voor haar stond bekroop hem het gevoel dat hij met een serieuze speler had te maken die op een veel hoger niveau dan hij opereerde.

Het waren haar ogen die het 'm deden – er school een koudheid in die volgens hem alleen maar aan een geboren moordenaar kon toebehoren. Ze leken elektrisch geladen, en van zo'n hoog voltage dat haar blik door de ruimte leek te kunnen flitsen om een man te verschroeien. Hij was niet bang voor haar, maar hij wist instinctief dat hij met een vrouw ging samenwerken zoals hij er nog nooit een had ontmoet.

Ze naderde hem zwijgend, en er werd geen woord gesproken toen ze over het kleine parkeerterrein liepen waar zijn gehuurde Transit-bestelbus stond. Ze zette haar weekendtas in de smalle ruimte achter de stoel, gespte haar autogordel om en knikte, een zwijgende order om te gaan rijden.

Geheel volgens de instructies was hij de hele dag al in Rockville aan het werk geweest, hij moest het komen en gaan bij een groot huis aan een rustige straat in een burgerlijke buitenwijk in de gaten houden. Hij wilde graag zijn bevindingen melden, maar het leek hem geen goed idee om de enthousiaste rekruut uit te hangen, dus hij besloot te wachten tot ze het zou vragen. En dat gebeurde toen ze de snelweg bereikten.

Nadat Deshi een WhatsApp-bericht had gelezen hoorde Leonard iets wat op een woedend gekreun leek. Hij keek naar haar vanuit zijn ooghoek, zag dat ze haar ogen had gesloten en liet zijn blik snel over het schermpje van haar telefoon glijden.

> WIE JE OOK NEEMT, HIJ MOET IN LEVEN BLIJVEN ZODAT WE DE RUIL KUNNEN BEWERKSTELLIGEN. VERGEET NIET DAT VARGAS OP DE DAG VAN DE AANVALLEN AL ZWAAR ZAL WORDEN GETROFFEN. HOUD JE HOOFD ERBIJ.

Ze opende haar ogen, sloot het bericht en stopte haar telefoon in haar jas weg voordat ze voor het eerst iets zei.

‘Vertel me alles wat je over het huis weet. Wat voor bewegingen zijn er geweest?’

Leonard schrok nogal van de directheid van haar vraag, maar hij gaf geen krimp en hield zijn blik op de weg gericht.

‘Zoals afgesproken heb ik het perceel van zes uur ’s morgens tot twee uur geleden in de gaten gehouden, daarna ben ik naar de landingsbaan gereden om je op te halen. Iets na zevenen verlieten twee mannen in joggingoutfit het huis. Ze liepen in oostelijke richting de straat uit en sloegen bij de eerste kruising links af. Er was nauwelijks verkeer, dus de Transit zou te veel zijn opgevallen als ik ze was gevolgd, dus ik bleef waar ik was. Na een halfuur kwamen ze weer terug vanuit dezelfde richting, dus ik denk dat ze op een gegeven moment zijn omgekeerd in plaats van een rondje te lopen.’

Deshi haalde haar telefoon tevoorschijn en bekeek de locatie op Google Maps om te zien of er een plek was waar de joggers gestopt zouden

kunnen zijn voordat ze aan de terugweg begonnen.

‘En die twee mannen, was een van hen een latino, of Afro-Amerikaans, zoals op de foto’s die we hebben gestuurd?’

‘Onmogelijk te zeggen. Ik stond zo’n tweehonderd meter verderop geparkeerd, met mijn neus van hen af dus ik kon ze alleen maar door mijn zijspiegel bekijken en heb nauwelijks iets van hun gezichten kunnen zien. Was ik dichterbij geweest, dan zou ik ontdekt kunnen worden. Daarbij droegen ze donkere hoodies met de capuchon over hun hoofd getrokken, wat het nog moeilijker maakte. Wat ik je wel kan vertellen is dat een van de mannen tijdens het joggen constant om zich heen keek, bijna alsof hij de bodyguard van de ander was. En ze renden niet naast elkaar als vrienden, als je begrijpt wat ik bedoel. Een uur na hun ochtendloop, dat was zo rond halfnegen, vertrokken er drie mannen in een SUV, die vlak voordat ik je ging ophalen weer terugkeerde.’

Hoewel het haar frustreerde dat het antwoord niet veel opleverde, was ze ook onder de indruk van Leonards surveillanceoperatie. Hij was zo te horen een professional, en dat was goed om te weten. Het was duidelijk dat het of Hembury, of Vargas was geweest die onder het toeziend oog van een FBI-agent had hardgelopen, maar wie van de twee? Ze hoopte maar dat het de Argentijn was.

‘Oké, vertel me nu over het schuiladres.’

‘Ik had er niet veel tijd voor, maar ik heb een afgelegen perceel bij Laytonsville kunnen vinden, dat is een plaatsje in Montgomery County, zo’n zestien kilometer ten noorden van Rockville. Het is een vervallen boerenhuis waar zo’n vijf hectare grond omheen zit, geen lawaaierige buren dus. Ik heb het online gevonden, het is spotgoedkoop dus niemand zal er iets van denken. Je zei drie dagen, maar ik heb het voor de hele week gehuurd. Ik hoop dat dat goed is.’

Deshi begon haar nieuwe assistent steeds meer te mogen, hij bleef haar verrassen en ze knikte goedkeurend.

‘Laten we erheen gaan en er een paar uur doorbrengen, ik wil niet later dan halfzeven in Rockville klaarstaan.’

* * *

De huurwoning die Leonard had geboekt vertoonde geen enkele gelijkenis met de beelden die hij online had gezien. In plaats van een boerenhuis was

het een kleine cottage waar al lang niets meer aan gedaan was. De begane grond was een open ruimte met een elektrisch oventje en een koelkast in een hoek, de bovenverdieping bestond uit twee kleine slaapkamers met een gedeelde badkamer ertussen. Het enige meubilair beneden bestond uit een houten keukentafel met drie stoelen terwijl er boven niets anders dan twee tweepersoonsbedden te vinden was. Leonard geneerde zich voor het krot en verwachtte de volle laag te krijgen, maar Deshi was verrassend mild.

'Ik denk dat de eigenaars een gat in de lucht sprongen toen je deze zooi huurde, maar het is geschikt voor onze doeleinden. Niemand zal ons hier zoeken.'

Leonard schonk haar een schaapachtige glimlach. Hij realiseerde zich dat hij aan een buitengewoon avontuur was begonnen en had geen idee hoe het zou uitpakken.

Deshi zette haar weekendtas op de tafel en haalde er een cellofaanverpakking uit die bollen touw, een zwarte blinddoek, leren boeien en een pakje tie-wraps bevatte. Ze scheurde het open en legde de inhoud op tafel, waarna ze een doorzichtig doosje uit de tas pakte met een injectienaald en een 50 ml-flesje met een kleurloze vloeistof erin. Tot slot kwamen er een Glock 19, een double-stack magazijn en een geluiddemper tevoorschijn, wat ze met de achteloosheid van een ervaren beroepsmoordenaar assembleerde. Leonard zag hoe de scène zich voor zijn neus ontrolde alsof hij naar een Netflix-serie keek, en het bolvormige voorwerp dat ze in de tas liet zitten intrigeerde hem, maar het leek hem beter om er niet naar te vragen.

'Dat is een van de voordelen van het vliegen in een privéjet, neem ik aan. Geen vervelende douaniers die de boel verpesten.'

Deshi wist nog net een glimlach te onderdrukken, ze besloot de opmerking te negeren en verdere orders uit te delen. Ze was niet van plan om Leonard enige affectie te tonen, hoewel ze hem op de een of andere manier aantrekkelijk vond – wat haar verbijsterde, want hij was oud genoeg om haar vader te zijn.

'We pakken een paar uur slaap, om straks om kwart voor zes te vertrekken. Ik neem een van de slaapkamers, en voor het geval we nog onverwachts bezoek krijgen moet jij hierbeneden maar een paar stoelen naast elkaar zetten.'

Deshi was uitgeput en na enkele seconden viel ze in slaap op het snoeiharde oppervlak dat voor een bed moest doorgaan. Het eerste beeld dat

ze zag was dat van Vakha die als jongetje een bal tegen de muur in de kleine tuin van hun ouderlijk huis schopte. De rustige droom werd onderbroken door de plotselinge komst van een gewapende Russische soldaat die uit het niets verscheen. Vakha stond met zijn rug naar hem toe, dus hij had geen idee van zijn aanwezigheid. De droom veranderde in een nachtmerrie toen de soldaat zijn wapen richtte. Deshi schreeuwde haar tweelingbroer toe dat hij moest rennen, maar voordat de ijselijke schreeuw haar lippen verliet werd de achterkant van zijn hoofd door een kogel weggevaagd. Zijn kleine jongenslijf zakte in elkaar en Deshi's blik verschoof van Vakha naar het gezicht van de man die de trekker had overgehaald. Tot haar verbazing was het niet het gezicht van een anonieme Russische soldaat die haar glimlachend aankeek, het was een gezicht dat ze maar al te goed herkende. Het behoorde toe aan hoofdinspecteur Nicolas Vargas.

OceanofPDF.com

15

Rockville, Verenigde Staten

De Transit stopte precies halverwege Crabb Avenue, op zo'n tweehonderd meter van het safehouse waar Vargas en Hembury verbleven. Deshi keek op haar digitale horloge, het was 06.15 uur, de rit vanaf de cottage had hun iets minder dan dertig minuten gekost. Dat betekende dat ze nog een klein uurtje moesten wachten als de joggers er hetzelfde tijdschema op na hielden waar Leonard een dag eerder getuige van was geweest. Ze had onderweg al twee keer het actieplan met hem doorgenomen, en nu ze hier stonden te wachten herhaalde ze het nog een derde keer, woord voor woord.

De daaropvolgende vijfenveertig minuten leken een eeuwigheid te duren, maar uiteindelijk gaf de digitale wekker op haar horloge aan dat het zeven uur was. Haar blik liet de zijspiegel van het busje niet los, maar er viel geen enkele beweging bij het safehouse te bespeuren. Ze vloekte binnensmonds in het Tsjetsjeens toen ze besefte dat ze geen plan B had om op terug te vallen als dit mislukte. Maar om 07.12 uur verschenen er twee personen bij het hek aan de voorkant die meteen links afsloegen en zich op een drafje van haar verwijderden.

Deshi tuurde ingespannen om de mannen te herkennen, maar ze waren te ver weg en bereikten na een paar seconden de straathoek, waar ze nog eens links afsloegen en uit het zicht verdwenen. Ze voelde even een golf van wanhoop door zich heen gaan, maar viel toen terug op haar diepe vertrouwen in het lot, de enige religie waarmee ze kon leven. Ze geloofde onvoorwaardelijk in de voorzienigheid die haar door een vijandige wereld had geloodst en haar tot hier had gebracht. Het was dat instinct dat haar zei dat Vargas een van de joggers was, en het had haar zelden bedrogen.

Deshi wist dat ze Franklins oproep haar geduld te bewaren zou moeten negeren als het de Argentijn was. Haar verlangen om de rechercheur een langzame en pijnlijk dood te bezorgen was te sterk. Daarna zou ze spoorloos verdwijnen, een truc die ze al vele keren eerder met succes had

toegepast en die ervoor zou zorgen dat ze die Amerikaanse psychopaat nooit meer hoefde te zien. Helaas betekende het ook zat ze zich van Leonard moest ontdoen, maar er mochten nu eenmaal geen losse eindjes zijn als ze spoorloos verdween.

Deshi wierp een zijdelingse blik op de voormalige marinier, die knikte en de motor startte. De Transit hoefde maar een klein stukje te rijden, naar de andere kant van de straat bij de hoek waar de joggers een paar minuten eerder links af waren geslagen. Vanaf daar hadden ze goed zicht op de dwarsstraat.

Na twintig minuten waarin niets gebeurde stapte Deshi het busje uit. Ze strak de straat over en drukte zich tegen een pas geknipte heg die de tuin bij de hoek omzoomde. Ze hield haar telefoon in haar linkerhand, terwijl haar rechter stevig de Glock omklemde. Ze haalde diep adem, probeerde haar hartslag omlaag te krijgen en vertoonde de balans en sluwheid van een leeuwin die geduldig op haar prooi wacht.

Toen Leonard de joggers over de dwarsstraat zag terugkomen stuurde hij een al geschreven WhatsApp naar Deshi's telefoon. Ze voelde de lichte trilling in haar handpalm, borg de telefoon op, stopte het pistool in de rechterjaszak van haar leren pilotenjack en begon te lopen. Zodra ze de hoek omsloeg zag ze de twee mannen in de verte naderen en versnelde enigszins haar pas. Ze bevonden zich op zo'n vijftig meter van haar, een afstand die snel slonk tot ze bijna tegenover elkaar stonden. Haar timing was perfect op het cruciale moment, geen van de mannen had een kans om te reageren toen ze de Glock trok en in één beweging de FBI-man door het hoofd schoot. Zijn lichaam sloeg opzij, hij tuimelde over het trottoir en zakte op de weg in elkaar.

De andere jogger stond als aan de grond genageld en was met stomheid geslagen over de brute moord. Deshi registreerde zijn huidskleur en snauwde in één adem door haar bevel.

'Handen in de lucht en draai je langzaam om zodat je met je rug naar me toe staat.'

De man wist dat hij geen andere keuze had dan het bevel op te volgen. Toen hij zich omdraaide wierp hij een onwillekeurige blik op het verwrongen lichaam van de agent die de taak had gehad hem te beschermen. Hij werd bijna gehypnotiseerd door de bloederige laag bot en weefsel die zijn gezicht was geweest, maar deze focus werd onderbroken

door een steek in zijn nek die van een injectienaald afkomstig was, en hij zonk weg in een zwarte leegte.

De bestelbus kwam met piepende banden tot stilstand naast de twee lichamen. Leonard sprong eruit en trok de achterdeuren open, daarna liep hij naar het trottoir om Deshi te helpen met het in de wagen slepen van de gedrogeerde man. Net toen hij de deuren wilde dichtgooien stak ze haar arm op ten teken dat hij nog even moest wachten. Ze boog zich voorover om het gezicht van haar gijzelaar wat beter te kunnen bekijken en bestudeerde het een moment lang. Daarna gebaarde ze dat hij de deuren kon sluiten. Hij wierp haar een zijdelingse blik toe en voelde de adrenaline door zijn lijf gieren.

‘Dat liep gesmeerd. Tevreden?’

Uit haar onaangedane gezicht viel onmogelijk af te leiden of ze nu eigenlijk wel zo tevreden was met de bewusteloze man die achter in de Transit lag.

OceanofPDF.com

16

Laytonsville, Verenigde Staten

Hembury opende zijn ogen en probeerde te focussen, maar het vreemde was dat het donker bleef. Toen realiseerde hij zich dat hij geblinddoekt was, en dat zijn handen en voeten stevig waren vastgesnoerd aan iets wat als een houten stoel voelde. Hij was gedesoriënteerd en het duurde even voordat hij erachter kwam dat de stoel met zijn rug op de vloer lag, en dat hij in feite naar het plafond keek. Zijn gedachten waren verward, maar het werd langzaam helderder en hij herinnerde zich het schot – de brute moord op zijn bewaker. Toen zag hij opeens de vrouw met de Glock weer voor zich. Wie was ze in godsnaam?

De boeien zaten zo strak dat hij ze in zijn huid voelde snijden, wat ongelooflijk brandde. Hij voelde zich een opgebonden kalkoen, alsof hij een dwangbuis omhad en zich niet kon bewegen. Degene die hem zo had vastgesnoerd wist precies waar hij mee bezig was, het had geen zin om kostbare energie aan ontsnappingspogingen te verspillen. Hij kon alleen maar afwachten wat hun volgende zet zou zijn.

Dat bleek niet lang te duren. Na een paar minuten hoorde hij een deur opengaan, waarop het geluid van naderende voetstappen klonk. Hij voelde een hand langs zijn voorhoofd strijken die in één vloeiende beweging zijn blinddoek verwijderde. De kamer was schaars verlicht en het duurde even voordat zijn ogen na de totale duisternis aan deze schemertoestand waren gewend. Toen hij ietwat kon focussen verscheen het gezicht van de vrouw die zijn FBI-bewaker had uitgeschakeld in beeld.

Haar trekken kwamen hem vreemd genoeg bekend voor, terwijl hij toch zeker wist dat ze elkaar nooit eerder hadden ontmoet. Er was iets aan haar dat hem aan iemand deed denken, maar hij kon er zijn vinger niet op leggen. Toen ze sprak leek het wel of ze zijn gedachten kon lezen.

‘Ja, meneer Hembury, ik zie er bijna net zo uit als mijn broer, wat geen verrassing mag heten omdat we een tweeling zijn. Vakha is een paar dagen

geleden in een pakhuis in New York vermoord, en ik wil elk detail over zijn dood weten. Je mag blij zijn dat je niet degene bent geweest die de trekker heeft overgehaald, want dan zou je op dit moment veel ergere pijnen lijden dan wat snijwonden van de boeien, maar geloof me, je leven hangt nog steeds aan een zijden draadje en zal bepaald worden door de antwoorden die je me in de komende minuten gaat geven.'

Hembury's gedachten gingen terug naar New York en het pakhuis in Industry City waar hij en Vargas de krachten hadden gebundeld met een aanvalsteam van de FBI en in een vuurgevecht waren beland, wat tot slachtoffers aan beide kanten leidde. Ze hadden traangasgranaten ingezet om er sterker voor te staan, maar ondanks hun tactische gasmaskers had het grootste gedeelte van de schietpartij in rookgordijnen plaatsgevonden, waardoor Hembury niet had gezien hoe de jongen – die dus Vakha bleek te heten – was neergeschoten. Daarnaast was hij veel te druk met zijn eigen veiligheid geweest.

Maar toen hij in de nasleep van de schotenwisseling de slachtoffers aan beide kanten checkte had hij Vakha's gezicht gezien. Hij probeerde het zich weer voor de geest te halen en was verbijsterd door de treffende gelijkenis tussen Vakha en zijn zus. Opeens viel alles op zijn plaats. Zijn instinct zei hem dat hij een relaas moest bedenken als hij deze ontmoeting wilde overleven, en dat het maar beter overtuigend kon zijn.

'Het was doden of gedood worden. Je broer probeerde Anderson te helpen ontsnappen. Ik neem aan dat hij zijn bodyguard was?'

Hembury wilde het antwoord afwachten, maar Deshi's ijskoude blik was genoeg om hem door te laten praten.

'Mijn collega, Nicolas Vargas, had twee FBI-agenten bij zich toen hij je broer en Anderson naderde. Nic riep hen toe hun wapens te laten vallen, ik heb het duidelijk gehoord want ik stond een paar meter van hem vandaan.'

Leugens, maar ze vormden Hembury's enige hoop om in leven te blijven. Hij voelde Deshi's wraakzuchtige blik in zijn ziel boren terwijl hij zijn verhaal vervolgde.

'Vakha was een verbluffende scherpschutter, hij schoot de twee agenten achter elkaar door het hoofd met een snelheid die ik nog nooit eerder heb gezien. Vervolgens schoot Vargas hem door het hoofd omdat hij wist dat hij anders de volgende zou zijn. Zoals ik al zei, hij had geen enkele keuze en…'

Deshi kon haar woede niet meer beheersen en haalde uit met de loop van haar pistool. Ze raakte Hembury vol op de rechterkant van zijn gezicht en verbrijzelde zijn jukbeen, waarna hij nog maar nauwelijks bij bewustzijn was. Het ziekmakende krakende geluid en het onverwachte moment maakten de impact groter dan hij al was. Het bloed vulde bijna direct één kant van zijn gezicht op, en er stak een stukje gekarteld bot doorheen. En hoewel hij dreigde weg te zinken klonk er een schreeuw die van zo diep kwam dat hij niet eens wist dat er zo'n plek bestond. Hij hoorde de vrouw naar hem schreeuwen, maar haar stem was niet meer dan een verre echo die niet door zijn onverdraaglijke pijn wist te dringen.

'Vakha was veel te goed om zich op zo'n manier te laten pakken. Zeg me de waarheid, heeft Vargas hem geëxecuteerd?'

Hembury was te ver weg om een plausibel antwoord te fabriceren, zelfs als hij de vraag zou hebben verstaan. Maar toen werd hij in één keer verdoofd door een perfecte karatetrap tegen zijn slaap, net boven zijn linkeroor. De pijn verdween en alles werd zwart.

* * *

Berrettini en Vargas zaten in de keuken van het safehouse de implicaties te verwerken van de catastrofale gebeurtenissen die zich een paar uur eerder hadden afgespeeld. Ze moesten er nog steeds van bijkomen. De adjunct-directeur van de FBI was door een van zijn agenten over de ontvoering van Hembury gebrieft en bracht Vargas op de hoogte van de laatste ontwikkelingen. Berrettini had zonet een WhatsApp-bericht van Franklin met een voorstel ontvangen. Hij reikte Vargas zijn telefoon aan, zodat hij het kon lezen.

> IK ZEI JE DAT IK MET EEN DEAL ZOU KOMEN – MISSCHIEN IS HET ALLEEN NIET WAT JE VERWACHT HAD. EN DIT IS OP MIJN VOORWAARDEN, NIET DE JOUWE. IK WIL EEN UITWISSELING VAN GIJZELAARS. ANDERSON EN NICKS IN RUIL VOOR HEMBURY. MOCHT JE DAT ONREDELIJK VINDEN, LAAT ME JE DAN ZEGGEN DAT IK NICKS ZAL EXECUTEREN ZODRA IK HEM IN HANDEN HEB, DUS EIGENLIJK IS HET ANDERSON TEGEN HEMBURY. IK ZAL JE BINNEN TWEE UUR EEN ZOOM-LINK STUREN. PROBEER DIE NIET TE TRACEREN – DE BRON IS ONVINDBAAR, ZELFS MET JULLIE MIDDELEN. IK ZAL IN BEELD

KOMEN EN JE ZULT ZIEN DAT HEMBURY IN LEVEN IS. IK WIL ZOWEL JOU ALS VARGAS EN ANDERSON EN NICKS ZIEN.

Vargas gaf de telefoon terug aan Berrettini, die een e-mail op zijn laptop aan het typen was. Hij stopte hem weg en keek op van zijn toetsenbord.

‘Die klootzak is een controlfreak, en hij kan roepen wat hij wil, maar ik zal onze technische jongens direct op die link zetten zodra we hem krijgen. Verder zal ik een verbinding met het verhoorhuis organiseren en Nicks bij Anderson zetten zodat ze een camera kunnen delen. Jij en ik kunnen vanaf hier inloggen.’

Vargas knikte en nam een grote slok koffie voordat hij reageerde.

‘Ja, dit komt als een donderslag bij heldere hemel. Hoe wist hij in godsnaam van ons schuiladres? En waarom heeft hij Troy genomen, en niet mij?’

‘Er moet iemand binnen onze gelederen zijn die bij hem op de loonlijst staat. Dat kunnen veel mensen zijn, en we hebben nu geen tijd om erachteraan te gaan. Wat Troy betreft, ik denk dat het puur toeval is. Toen ze eenmaal wisten waar jullie verbleven, was hij het kwetsbaarste doelwit met zijn ochtendloopobsessie. Laten we er maar op hopen dat hij in leven is en in veiligheid verkeert, want we kunnen Franklin niet op zijn woord geloven.’

OceanofPDF.com

17

Laytonsville, Verenigde Staten

Franklin liet zich weer eens ouderwets gaan, en deze keer moest Deshi het ontgelden. Toen hij de Zoom-link naar de cottage in Laytonsville aan het testen was merkte hij Hembury op, wiens gezicht tot pulp was geslagen en het formaat van een grote watermeloen had gekregen.

‘Jezus, die man ziet eruit alsof hij er vijftig rondes met Tyson Fury op heeft zitten, wat heb je met hem gedaan? Ik had je gezegd hem heel te houden, stomme trut. Jouw temperament had ons fataal kunnen zijn.’

De woede-uitbarsting kon Deshi weinig schelen, maar een gedweeë houding zou nu misschien niet zo’n slecht idee zijn. De enige die haar iets kon schelen was Vargas. Terwijl de psychopaat door bleef razen probeerde ze een berouwvol gezicht op te zetten.

‘En nu geen gekloot meer, Deshi, of je zult je broertje sneller terugzien dan je zou denken. Lap hem zo goed mogelijk op en zet hem bij de Zoom-sessie in een donkere hoek. Film hem niet te close, en laten we hopen dat hij er straks niet meer als het monster van Frankenstein uitziet.’

De beeldverbinding werd verbroken en Deshi keek van haar iPad op. Leonard was getuige geweest van Franklins tirade, hij stond naast haar en schudde ongelovig zijn hoofd.

‘Die baas van jou is een idioot. Waarom pik je dat allemaal?’

‘Omdat ik via hem de man kan vinden die mijn broer heeft vermoord. Daarvoor ben ik bereid om al zijn bullshit of wat dan ook te slikken. Maar het wordt een ander verhaal als Vakha’s dood is gewroken, dan jaag ik met alle plezier een kogel door de kop van die Amerikaanse *psycho*.’

* * *

De Zoom-link werkte perfect en de beeldschermen waren op alle locaties keurig in vier symmetrische vakken verdeeld. Vargas en Berrettini zaten

linksboven naast elkaar, rechtsboven waren Anderson en Nicks te zien. Het vak linksonder was voor Hembury, die – zeer strategisch – zo ver mogelijk van de laptopcamera was gepositioneerd en die nog wat haastig aangebrachte make-up van Deshi droeg, maar die er nog steeds als een figurant in een horrorfilm uitzag. En tot slot zat Franklin rechtsonder met zijn onafscheidelijke rode honkbalpet voor een mahoniehouten lambrisering. Hij wilde het woord nemen, maar Vargas was hem te snel af.

'Wat hebben jullie in godsnaam met Hembury gedaan! Troy, kun je me horen? Kun je praten?'

Deshi had Hembury's boeien een paar minuten eerder losgemaakt en hij gebruikte alle kracht die hij nog had om zijn rechterarm te heffen in een zielige poging tot zwaaien. Hij mompelde iets onverstaanbaars, waarop Vargas het beeldscherm toeschreeuwde.

'Breng hem dichter bij de camera!'

Franklin vloekte binnensmonds, zijn grootste angst werd bewaarheid. Koortsachtig probeerde hij de controle terug te krijgen.

'Meneer Hembury zit daar prima zo. Goed, laten we dan nu ter zake komen en…'

Vargas boog zich naar het beeldscherm toe tot zijn gezicht er een paar centimeter van verwijderd was.

'Laat een van je mannen ervoor zorgen dat hij dichter bij de camera zit, anders is deze bijeenkomst voorbij!'

Berrettini schreef haastig RUSTIG AAN op de bureauonderlegger voor hen.

Of Vargas zag het bericht niet, of hij negeerde het.

'Je laatste kans, Franklin. Verplaats hem nu!'

Franklin knikte berustend. Het griezelige beeld van Hembury verdween toen Deshi de iPad met het scherm naar beneden op het tafelblad legde zodat Leonard hem dichterbij kon brengen zonder gezien te worden. Toen Hembury vlak bij de tafel zat stelde Deshi de camera van de iPad weer in.

Vargas moest slikken toen hij het afzichtelijke gezicht van zijn beste vriend zag.

'Troy, kun je me horen? Kun je me zien?'

Hembury kon niets door zijn rechteroog zien en zijn linker bood een wazig zicht, maar hij begreep wat er aan de hand was en probeerde zo krachtig mogelijk over te komen toen hij sprak.

‘Nic… Ik ben oké… ik bedoel, ik leef nog.’

Franklins zorgen over het effect van Hembury’s verwondingen op de Zoom-bijeenkomst bleken dus gegrond te zijn, en hij moest niet vergeten om Deshi te straffen voor haar roekeloze gedrag. Zijn blik gleed van Hembury naar het vak met Anderson en Nicks.

‘Goed, laten we nu geen tijd meer verspillen. Voordat ik jullie uitleg hoe deze uitwisseling in zijn werk zal gaan wil ik eerst even met mijn eigen mensen praten. Daniel, zijn jij en Nicks tot nu toe ergens toe gedwongen, dat ik dat zou moeten weten?’

Daniel keek recht in de lens van de kleine camera boven in de laptop die op de tafel in de cel stond. Hij glimlachte voordat hij antwoordde.

‘Nee, we hebben achterovergezeten en hun belachelijke bedreigingen aangehoord. Ze weten niets. Ik heb altijd al geweten dat je zou komen, John.’

Franklin genoot met volle teugen van het compliment, het gaf hem genoeg zelfvertrouwen om het initiatief naar zich toe te trekken.

‘Luister allemaal. Dit is hoe de gijzelaarsruil in zijn werk zal gaan. Over vijf uur, precies om zeven uur vanavond, laten jullie Anderson en Nicks voor het safehouse in Rockville op het trottoir achter, waar een van mijn mensen ze in een Transit zal komen ophalen. Als er pogingen zijn voorbereid om ons per voertuig, helikopter, drone of zelfs satelliet te volgen, dan zal ik dat te weten komen via dezelfde bron die me de locatie van jullie safehouse heeft doorgespeeld. Hembury zal met kogels worden doorzeefd als ik merk dat jullie mijn instructies niet tot op de letter hebben gevolgd. Als Anderson en Nicks in veiligheid zijn zal ik zeggen waar jullie man zich bevindt.’

Berrettini had in het verleden verschillende keren over gijzelaars onderhandeld, maar een ruil die zo eenzijdig was als deze had hij nog nooit meegemaakt. Hij realiseerde zich ook dat hij na Vargas’ uitbarsting zijn positie als hoofdonderhandelaar van hun kant moest zien terug te winnen.

‘Zo gaan we het niet doen, Franklin. De uitwisseling moet op hetzelfde moment plaatsvinden, en anders gaat het niet door.’

Franklin genoot van de interruptie, want zo kreeg hij de kans om zijn troefkaart uit te spelen. Hij ging stug door en negeerde de opmerking.

‘Om zeven uur, als jullie Anderson en Nicks vrijlaten, zul je als je deze Zoom-link weer aanklikt livebeelden van Hembury zien. Boven in het scherm zal een klok te zien zijn met een aftelmechanisme van twee uur. De

timer is aan een detonator verbonden die in het huis waar jullie geliefde vriend verblijft een explosief tot ontploffing brengt. Goed, ik ga ervan uit dat mijn collega's om kwart over acht veilig in de lucht zullen zijn. Pas dan zal ik jullie het adres toesturen. Het goede nieuws is dat het slechts een paar minuten met de helikopter is, dus jullie hebben genoeg speling, zo'n halfuur denk ik, om Hembury te vinden en hem het huis uit te krijgen voordat het explosief afgaat.'

Berrettini geloofde niet wat hij hoorde en was woedend.

'Dit is totale waanzin! Hoe kunnen we erop vertrouwen dat je Hembury's locatie zal geven als je eenmaal weet dat Anderson en Nicks veilig zijn? We weten inmiddels wel beter dan jouw woorden te geloven.'

Franklin stond te popelen om de genadeslag uit te delen.

'Omdat dit mijn spel is en ik de regels bepaal, meneer Berrettini. En als het u niet bevalt en de ruil niet precies plaatsvindt zoals ik het heb bepaald, dan zal die bom nog steeds om negen uur afgaan en zal jullie vriend een wrede en onwaardige dood sterven. Zijn lichaam zal in zoveel kleine stukjes verpulverd worden dat een begrafenis onnodig zal zijn.'

De sardonische grijns die op Franklins gezicht doorbrak vertelde dat hij klaar was met zijn betoog en wederom alle touwtjes in handen had.

'Ik verwacht Anderson en Nicks om zeven uur op het trottoir voor het huis.'

En met deze woorden werd zijn scherm zwart en had hij het Zoom-gesprek verlaten. Deshi zat naast Hembury en had de hele bijeenkomst buiten beeld gevolgd. Ze was de enige die wist dat Franklin loog. Hij had haar instructies gegeven om de detonator van de bom die ze bij zich had op 20.25 uur te zetten, en niet op 21.00. De man was een ongevoelige psychopaat die het reddingsteam van de FBI de dood in wilde jagen. Hij had geen enkele intentie om Hembury in leven te laten zodra Anderson en Nicks waren vrijgelaten.

OceanofPDF.com

18

Laytonsville, Verenigde Staten

Berrettini sloeg de laptop met een klap dicht, stond op van zijn kruk en beende door de keuken naar de koelkast om er twee biertjes uit te halen, waarvan hij er Vargas één aanreikte. Zijn wangen gloeiden, een combinatie van woede en frustratie over de manier waarop Franklin hem had afgetroefd.

‘Hij heeft ons in de tang en hij weet het. We kunnen het wel schudden, tenzij we binnen de komende vijf uur die locatie vinden.’

Vargas trok zijn blikje open, maar nam nog geen slok.

‘Ik zou die arrogante grijns wel van z’n kop willen slaan en er voor eens en voor altijd een einde aan willen maken, maar Troys veiligheid moet op het moment onze prioriteit hebben. Als dat betekent dat we het spel volgens Franklins regels spelen, dan moet dat maar.’

Berrettini knikte en haalde zijn telefoon tevoorschijn.

‘Ja, je hebt gelijk, en voor zijn vrijlating ga ik nu eerst een helikopter met een HRT-team regelen.’

* * *

Hoewel hij nauwelijks op eigen kracht kon bewegen, sloeg Deshi de leren boeien weer om Hambury’s polsen en gebaarde naar Leonard om naar boven te gaan. Ze volgde hem naar een van de kleine slaapkamers waar ze vanwege de gebrekkige ruimte ongemakkelijk dicht tegenover elkaar voor het voeteneinde stonden. Franklin had haar specifieke instructies gegeven over de afhandeling van de gijzelaarsruil, en daar hoorde bij dat er over Leonards rol gelogen moest worden – een leugen die zijn doodvonnis inhield.

Deshi was een goed getrainde huurling die haar slachtoffers vaak van dichtbij had doodgeschoten. Daarnaast was ze verantwoordelijk voor de

dood van tientallen vreemden die ze met bommen had opgeblazen, en nu begreep ze niet waarom ze het zo moeilijk vond om Leonard in de val te laten lopen – een man die ze nog geen vierentwintig uur kende. Haar emoties waren verscheurd sinds de dood van haar broer, en ze had nog geen manier gevonden voor de verwerking van het verdriet dat haar gedachten beheerste. Haar rationele besluiten mochten nooit door sentimenten worden vertroebeld, maar op het moment verwarden haar eigen gevoelens haar, en het kostte haar moeite om de automatische piloot aan te zetten.

'Franklin wil dat ik Anderson en Nicks in de Transit ophaal en ze direct naar het vliegveld rij, waar zijn piloot hen zal opwachten. Jij moet tot halfnegen bij Hembury blijven om erop te letten dat hij niet ontsnapt, waarna je je uit de voeten maakt voordat het reddingsteam van de FBI arriveert.'

Hun gezichten waren zo'n dertig centimeter van elkaar verwijderd en Deshi probeerde oogcontact te vermijden terwijl ze zijn doodvonnis uitsprak, maar ze kon zijn blik onmogelijk ontwijken. Leonard had door dat er iets niet klopte, maar hij wist niet wat. De spanning die in het slaapkamertje hing was bijna ondraaglijk. Hij was zo sterk dat hij tastbaar leek, je kon hem bijna aanraken of in plakjes snijden met een mes. Leonard voelde zich ongemakkelijk en wilde er zo snel mogelijk weg.

'Ik denk niet dat onze vriend beneden de kracht heeft om zich van zijn boeien te bevrijden of uit zijn stoel te komen, laat staan dat het hem zou lukken om hier weg te komen, maar goed, ik zal erbij blijven als dat is wat mijn opdrachtgever wil. Maar ik kan nu maar beter Laytonsville in gaan om een auto te huren, want ik wil hier niet in de buurt zijn als die bom afgaat.'

Franklins schaamteloze leugen over het tijdstip waarop de bom zou afgaan knaagde aan Deshi, maar ze zei niets toen Leonard aanstalten maakte om langs haar heen te wurmen. Hij verwachtte dat ze hem de ruimte zou geven en wilde zich langzaam naar de deur bewegen, maar ze bleef staan waardoor hij gedwongen was om tegen haar aan te schuren en hun gezichten vlak bij elkaar waren. Ze voelden beiden een elektrische schok door zich heen gaan. Als een mechanische veer schoot Deshi's arm naar voren, ze duwde hem hard in zijn onderbuik waardoor hij achterover op het bed viel. In één beweging vlijde ze zich op hem en drukte haar lippen op de zijne. De seks die volgde was primitief en koortsachtig, ze zorgde voor een onverwacht moment van bevrijding. Ze verlangden beiden hevig naar elkaar, maar begrepen niet waarom het gebeurde. Er werd geen woord

gezegd, toen het voorbij was viel Deshi zonder enige hapering terug in haar rol als leider en gaf hem orders alsof er niets was gebeurd.

‘Zoek zo snel mogelijk een auto uit, dan blijf ik hier bij Hembury. Zodra je terug bent vertrek ik naar Rockville, ik parkeer op een kilometer van het safehouse en wacht tot zeven uur om de mannen op te pikken.’

Leonard stapte van het bed af en stopte bij de deur voordat hij het slaapkamertje verliet. Hij draaide zich om en keek Deshi aan. Zijn emoties waren een warboel, maar hij deed net als zij alsof er niets was gebeurd.

‘Nog even voor alle zekerheid. Ik verlaat het huis om halfnegen, een paar minuten voordat de FBI arriveert, en de bom ontploft om negen uur, toch?’

Deshi bespeurde een cynische ondertoon, alsof hij het vermoeden had dat ze loog en dat wilde testen. Maar haar verstand zei haar dat hij op geen enkele manier kon weten dat de detonator op 20.25 uur was afgesteld. Een tijdstip waarop hij nog met Hembury in de cottage zou zitten. Ze moest even aan haar favoriete insect denken – de vrouwelijke bidsprinkhaan, die het mannetje direct na de paring in een brute daad van kannibalisme opeet – en ging verder niet op de vraag in.

‘Precies. Je zorgt dat je om halfnegen weg bent.’

De seks was vergeten en de oude Deshi was terug. Ze loog dat het gedrukt stond.

* * *

Berrettini had het druk gehad. Het was 18.53 uur, ze waren zeven minuten verwijderd van het openingssalvo van de gijzelaarsruil. Anderson en Nicks waren vanaf hun cellen in Washington naar het safehouse in Rockville gebracht, waar ze onder bewaking in de grote kelder moesten wachten. Een reddingsteam van de FBI – dat uit zes specialisten bestond en dat door voormalig marinierscommandant Ted Johnson werd geleid – was een uur eerder in een UH-60 Black Hawk gearriveerd die in de grote achtertuin van het perceel was geland. Ze stonden klaar om over twee minuten in actie te komen, zodra Franklin met details over Hembury’s locatie zou komen. De helikopter kon twaalf personen vervoeren, wat betekende dat er ook plaats was voor Berrettini en Vargas.

* * *

Deshi keek op haar horloge, startte de Transit en zette koers naar het safehouse. Dankzij een aantal aankopen uit Zuid-Afrika waren haar gelaatstrekken goed verhuld. Haar zwarte haar was weggestopt achter een korte, piekerige platinablonde pruik, en haar gezicht ging verborgen achter een latex spookmasker, waardoor alleen haar donkerbruine ogen nog iets van haar prijsgaven. Het was haar tweede bezoek aan de locatie, dus ze wist precies waar ze heen moest en parkeerde de auto om 18.59 uur bij het hek aan de voorkant van het safehouse. Op het terrein stond een beveiligingscamera op een zwarte metalen paal die haar aankomst filmde, een actie die door Vargas en Berrettini op een zwart-witmonitor in de hal werd gevolgd.

Vargas verscheen een minuut later bij de voordeur en loodste Anderson en Nicks door de tuin naar het hek dat naar de straat openging. Zoals afgesproken bleef hij daar staan, hij zag hoe de gemaskerde chauffeur van de Transit de twee met een handgebaar duidelijk maakte dat ze naar de achterkant van de bestelbus moesten gaan, waar ze de deuren openden en instapten. Vargas schudde mismoedig zijn hoofd, de procedure die minder dan dertig seconden had geduurd bewerkstelligde de vrijheid van twee internationale terroristen die de details van Franklins operatie kenden. Nadat Deshi had toegekeken hoe de twee mannen instapten wierp ze nog een blik op het huis, waarop haar aandacht werd getrokken door een gestalte die bij het hek stond. Haar zorg voor het welzijn van de gijzelaars was plotsklaps verdwenen. De man naar wie ze keek was de moordenaar van haar broer, en ze werd een moment lang door een blinde woede bevangen die haar toeschreeuwde dat ze haar Glock moest trekken om hem ter plekke af te maken. Maar toen nam haar realiteitszin het weer over om een beroep op haar gezonde verstand te doen. Vargas was een verleidelijk doelwit, maar als ze de trekker overhaalde zouden er binnen enkele seconden FBI-agenten verschijnen die korte metten met haar maakten. Trouwens, de Argentijn verdiende een veel langzamere en pijnlijkere dood, dus haar wapen bleef waar het was. Franklin had haar verzekerd dat er een nieuwe gelegenheid zou komen – ze moest op dit moment haar geduld bewaren.

De motor draaide stationair, zodra de achterdeuren waren dichtgetrokken trapte Deshi het gaspedaal in om de straat uit te scheuren en vervolgens in noordwestelijke richting naar een privévliegveld te rijden. Vargas liep terug het huis in om zich bij Berrettini te voegen, die zich nog

steeds in de hal bij de monitor bevond waarop hij de overdracht had gevolgd. Maar zijn aandacht was nu gericht op de opengeklapte laptop die op een tafeltje naast hem stond. Hij keek bezorgd, en toen Vargas het scherm zag begreep hij waarom. Hembury was centraal in beeld, hij zat vastgebonden op een stoel en er viel onmogelijk uit te maken of hij bij bewustzijn was – er was geen enkele beweging zichtbaar, hoewel het leek alsof zijn linkeroog enigszins geopend was.

In een bovenhoek bevond zich een digitale klok die aan het aftellen was: 01.59.55 uur. De FBI-baas en Vargas tuurden naar het scherm, hun blikken konden de timer niet loslaten. Ze wisten allebei dat er werd afgeteld naar het moment van Hembury's dood, een gruwelijk beeld. Wat ze echter niet wisten was dat ze naar een gemonteerde opname van hun vriend keken die eerder gefilmd was. Zoals altijd manipuleerde Franklin de gebeurtenissen en had hij het heft in handen.

'Nic, het is een kwestie van afwachten. Kunnen we erop vertrouwen dat Franklin ons de locatie zal geven voordat het te laat is?'

Vargas had hier geen antwoord op en hij kon zijn blik niet afhouden van het beeld van zijn vriend, die binnenkort wel eens zijn laatste adem zou kunnen uitblazen.

OceanofPDF.com

19

Montgomery County Airpark, Verenigde Staten

Het was drukker op de weg geweest dan het navigatiesysteem had voorspeld, en het was 19.52 uur toen Deshi de bestelbus op nog geen tien meter van de Gulfstream parkeerde, het vliegtuig had een volle tank en was klaar om te vertrekken. Het privévliegveld was praktisch verlaten, ze hadden het rijk voor zich alleen. Ze liep om de Transit heen om haar levende bagage te checken, opende de deuren en trof Anderson en Nicks aan, die in kleermakerszit tegen de achterkant van de cabine zaten. Ze had zich onderweg al van de pruik en het masker ontdaan, dus Anderson herkende haar onmiddellijk en kwam overeind.

‘Deshi, wat goed je te zien. Het spijt me zo van Vakha… Hij probeerde me te redden voordat hij stierf.’

Ze negeerde zijn emoties en haalde met een mechanische beweging de Glock uit haar leren bomberjack. Beide mannen zagen vol ontzetting hoe ze het wapen hief en een kogel afvuurde die Nicks’ linkerhartkamer binnendrong voordat hij de kans had om iets te zeggen of zich te verzetten. Anderson was even bang dat hij de volgende zou zijn, maar ze borg het met dezelfde klinische precisie weer op en begon in de richting van het vliegtuig te lopen.

‘Waar was dat in godsnaam voor nodig?’ riep hij haar na.

Ze nam niet de moeite zich om te draaien toen ze hem onaangedaan antwoordde.

‘Orders van Franklin. Laten we nu gaan.’

Ze waren drie minuten later klaar om te vertrekken, Deshi stuurde Franklin vanuit de privéjet een WhatsApp-bericht met het laatste nieuws. Hij bevond zich op The Little Fox en lag in zijn kajuit op het kingsize bed te relaxen met een glas van zijn geliefde bourbon erbij. Hij keek op zijn horloge, het was 19.55 uur, *Washington time*. Hij rekende het nog eens uit in zijn hoofd. Alles draaide om de juiste timing, en als zijn plan perfect

verliep zouden de FBI-helikopters iets voor 20.25 uur landen, wat betekende dat Vargas en Berrettini de explosies live zouden kunnen aanschouwen, met daarbij de mogelijke bonus van de eliminatie van een paar FBI-agenten die te dicht bij de cottage stonden als de bom ontplofte.

* * *

Uiteindelijk kreeg Berrettini om 20.16 uur een bericht waarin Hembury's locatie werd onthuld, en de Hawk was twee minuten later klaar om te vertrekken. De FBI-directeur zat achter in de helikopter naast Vargas terwijl het zeskoppige reddingsteam voor hen zat. Nadat ze waren opgestegen klonk de piloot door hun headsets.

'We arriveren om 20.23 uur, om direct uit te stappen.'

Vargas stak zijn duim op naar Berrettini, ze konden niet wachten tot het zover was.

* * *

De Gulfstream sneed door de lucht en bereikte zijn kruissnelheid op vijftigduizend voet. Deshi was nerveus en keek om de twee minuten op haar telefoon. Het was 20.18 uur. Nog zeven minuten voordat de bom zou afgaan. Ze stelde zich voor hoe Leonard in de cottage zat en Hembury in de gaten hield, wachtend tot hij om halfnegen kon vertrekken. Behalve dan dat dat nooit zou gebeuren.

Ze dacht eraan om hem te waarschuwen, maar ze wist dat ze haar enige route naar Vargas kwijt was als ze Franklin belazerde, en dat risico kon ze niet nemen. Ze dwong zichzelf om weg te kijken van haar telefoon en tuurde door het raampje naar het witte landschap van donzige wolken dat een schitterend uitzicht bood.

Deshi probeerde elke mentale truc die ze kende om Leonard uit haar gedachten te bannen, maar ze zwichtte om 20.20 uur. Ze zocht hem in haar contacten, hij nam op nadat haar telefoon twee keer was overgegaan.

'Zorg dat je weg bent… zorg dat je weg bent daar. Je hebt vijf minuten. De bom is afgesteld op vijf voor halfnegen.'

Ze beëindigde het gesprek, sloot haar ogen en bad dat hij het zou halen. Hopelijk zou Franklin er nooit achter komen dat ze hem belazerd had. Hij zou er gewoon van uitgaan dat Leonard samen met Hembury bij de

explosie om het leven was gekomen, precies zoals hij het had gepland. En mocht hij ooit de waarheid ontdekken, dan was dat van later zorg.

* * *

De piloot van de Black Hawk schakelde zijn radio in voor een update.

‘We zijn twee minuten van de coördinaten verwijderd, dus we gaan zo landen. Houd je ogen open, we zouden de locatie elk moment moeten kunnen zien.’

Vargas keek op zijn horloge, het was 20.23 uur. Ze hadden nog zevenendertig minuten voordat de bom zou afgaan, genoeg tijd om Hembury eruit te halen. De Hawk cirkelde negentig minuten later op vijftig voet boven de cottage, zijn ledlamp verlichtte de plek helder. Berrettini klonk over de radio.

‘Goed werk, jongens. Dat moet de plek zijn waar ze hem vasthouden. Hoe dichtbij kunnen we landen?’

‘Zeer dichtbij, sir. Waarschijnlijk zo’n twintig meter ervandaan, direct ten zuiden van…’

Opeens werd de Hawk opzij gesmeten door een enorme verplaatsing van verschroeiend hete lucht die omhoogschoot uit de explosie beneden. Iedereen aan boord dacht een moment lang dat ze neer zouden storten, maar de piloot zette zich schrap in de turbulentie en trok het toestel omhoog met een ongelooflijke manoeuvre die de neus van de Hawk in een verticale stand zette. Een paar seconden later stabiliseerde hij de helikopter op de veilige hoogte van tweehonderdvijftig voet boven het bulderende inferno onder hen.

Vargas tuurde geschokt en verbijsterd door het raampje naar de chaos beneden. Hij wist dat niemand in de cottage zo’n explosie overleefd kon hebben. Sterker nog, de vlammen en de opbollende zwarte rook verhulden de realiteit – namelijk dat de gehuurde cottage er niet meer stond. Hij was verdwenen. Hij voelde plotseling een stekende pijn in zijn buik, dezelfde pijn die hij veertien jaar eerder had gevoeld toen zijn vrouw Sophia overleed.

OceanofPDF.com

20

Laytonsville, Verenigde Staten

Leonard luisterde naar de rondcirkelende Hawk, hij lag verscholen in een dicht bosschage van pijnbomen dat zich zo'n vijftig meter ten oosten van de cottage bevond. Het was de enige plek die natuurlijke camouflage bood binnen een gebied van een vierkante kilometer met open velden, verspreid staande bomen en kleine struiken. Hij bedacht zich dat hij geen enkele keuze had dan te wachten tot de helikopter was geland voordat hij op een veilige manier naar de huurauto kon ontsnappen. Hij stond een paar honderd meter verderop op een los stuk asfalt geparkeerd dat verbonden was met de weg die achter de cottage liep.

Deshi's waarschuwing was vijf minuten eerder gekomen en hij had in minder dan twee de cottage verlaten. Het telefoontje verbijsterde hem, maar hij had geen tijd om erover na te denken. Hij wilde dit overleven, en dat betekende dat hij hier snel weg moest zijn. Zodra Leonard de voordeur had geopend hoorde hij vanuit het noorden het kenmerkende geluid van de Black Hawk-rotors naderen, en hij wist dat het te gevaarlijk was om direct naar zijn huurauto te gaan. Hij zou een levende schietschijf zijn in het open terrein. Leonard bereikte de schuilplaats tussen de pijnbomen zo'n negentig seconden voordat de helikopter op hoge snelheid door het lage wolkendek brak en direct boven de cottage cirkelde.

Even later zag hij de UH-60 onbeholpen door de lucht dansen om de hete lucht te ontwijken die van de explosie onder het toestel afkwam. Het was de piloot op de een of andere manier gelukt om de Black Hawk naar een grotere hoogte te brengen, en vanuit deze positie zocht hij naar een veilige landingsplek die buiten de vuurbal lag. Leonard wist dat hij geen andere keuze had dan in zijn schuilplaats te blijven.

In de Hawk verhief commandant Ted Johnson zijn stem om instructies voor de noodlandingsprocedure uit te delen. Johnson was een man die eruitzag alsof hij van Legostenen was gemaakt – alles aan hem was

vierkant, van zijn borst tot zijn hoofd en kaak, en zijn kapsel leek wel met een strijkijzer te zijn bewerkt.

‘Ik heb de brandweer gewaarschuwd, maar ze zullen er pas over dertig minuten zijn. Laten we kijken hoe dicht we bij de rampplek kunnen komen, ook om te zien of Hembury het misschien heeft gered. Na de landing vormen we een uitwaaierende 180-gradenformatie met ons gezicht naar het huis toe, dit voor het geval er vijandelijke elementen zijn die ons willen verwelkomen.’

Berrettini en Vargas waren nog steeds verbijsterd door de explosie en het besef dat Franklin hun weer te slim af was geweest, en deze keer met afschuwelijke consequenties voor hun vriend. Maar toen ze Johnson door hun headset hoorden bulderen werden ze terug in de werkelijkheid geslingerd en klampten ze zich vast aan de vage hoop dat Hembury de explosie op de een of andere manier had overleefd.

Maar ze hadden een bizar tafereel kunnen aanschouwen als de Hawk negentig seconden eerder door het wolkendek was gebroken. Want Leonard was niet alleen toen hij de cottage verliet. Hij droeg het slappe lichaam van een man in zijn armen, alsof het een baby betrof. De ex-marinier drukte regelmatig honderdtwintig kilo op in de sportschool, dus het tillen van Hembury’s vijfennegentig kilo was goed te doen voor hem.

Gezien het gewicht en de onhandige vorm van zijn vracht bewoog Leonard zich met een opmerkelijke snelheid voort, en toen hij de beschutting van de bomen had bereikt legde hij Hembury voorzichtig op zijn rug in het gras. De voormalige politie-inspecteur was zwaar versuft, het gevolg van de klappen die hij had gekregen en de ruime dosis pijnstillers die Deshi hem had toegediend, maar hij begreep nog steeds wat er om hem heen gebeurde. Hij was fysiek te zwak om zich te bewegen, maar hij wist een schor gefluister op te brengen. Terwijl hij met één oog de dalende Hawk in de gaten hield – die zo’n tweehonderd meter verderop aan het landen was – bracht Leonard zijn hoofd vlak bij dat van Hembury om te kunnen horen wat hij zei.

‘Waarom… waarom zou je me redden?’

Leonard trok een wenkbrauw op, en probeerde op een waarachtig antwoord te komen. Zijn spontane beslissing om zijn gijzelaar te redden was intuïtief geweest.

‘Misschien omdat iemand míj heeft gered. Noem het karma.’

‘De jonge vrouw? Wie… is ze?’

Leonard fronste deze keer voordat hij antwoord gaf.

‘Geniet van de rest van je leven, en beschouw elke dag als een bonus.’

Leonards blik gleed terug naar de Hawk. Hij kon aan de verandering in de toon van de rotors horen dat de motor binnen enkele seconden afsloeg, waarna de FBI-agenten onderweg zouden zijn. Hij rolde op zijn zij en hield zijn mond vlak bij Hembury’s oor.

‘Kan ik erop vertrouwen dat jij mij nu helpt? Ik moet tweehonderd meter over het terrein tijgeren om mijn auto te bereiken. Kun je je de komende tien minuten stilhouden, en me de tijd geven die ik nodig heb? Daarna kun je de FBI laten weten waar je bent.’

Hembury reageerde met moeite. Leonard wist niet zeker of hij nu lachte of in ademnood verkeerde.

‘Je hebt… alle tijd van de wereld… Ik kan niet opstaan… of zwaaien… of schreeuwen.’

Leonards blik was op de helikopter gericht, en hij wist dat er geen tijd meer viel te verliezen toen hij zag dat de deuren werden opengeduwd. Hij keek vervolgens naar Hembury’s meelijwekkende, murw geslagen gezicht en nam een volgende intuïtieve beslissing. Hij greep naar de Beretta die stevig achter zijn broeksband zat geklemd en drukte het pistool in Hembury’s hand.

‘Oké, ik vertrouw je. Geef me die tien minuten, daarna kun je naar hartenlust schieten om hun aandacht te trekken.’

Hembury voelde het koude staal van het wapen in de palm van zijn hand en kromde zijn wijsvinger langzaam om de trekker. Voordat hij iets terug kon zeggen was Leonard al vertrokken en kronkelde door het gras als een hongerige slang die een rat achtervolgt.

De FBI-agenten hadden een halve cirkel gevormd en bewogen zich in de tegenovergestelde richting naar de restanten van de cottage – de vuurbal was aanzienlijk gekrompen en het grootste gedeelte van de houten constructie was al tot de grond toe afgebrand.

Hembury was vastbesloten om zich aan de afspraak te houden met de man die zijn leven had gered, al kostte het hem de nodige moeite om tot zeshonderd te tellen. Hij zakte twee keer bijna weg en hij nam twee keer het zekere voor het onzekere door opnieuw te beginnen. Uiteindelijk waren er bijna twaalf minuten verstreken toen hij het magische getal bereikte. Hij probeerde de trekker over te halen, maar het leek wel of er lood aan zijn vinger hing – zelfs deze simpele handeling leek een onmogelijkheid. De

man had hem gezegd om naar hartenlust te schieten, maar hij vroeg zich serieus af of één enkel schot hem wel zou lukken.

Hembury wist dat hij elk moment weg kon zinken en probeerde alles wat hij nog aan fysieke en mentale kracht overhad in de strijd te gooien voor een laatste poging. Op hetzelfde moment dat het hem zwart voor de ogen werd weerklonk het schot over het open terrein. Nog geen honderd meter verderop waarschuwde Johnson zijn mannen, die instinctief voor dekking naar de grond doken.

‘Vijandelijk vuur vanuit het groepje pijnbomen in het noordoosten. Verspreid je, blijf in dekking en eropaf.’

Vargas en Berrettini hadden van Johnson de instructie gekregen om in de Hawk te blijven terwijl hij en zijn team het gebied verkenden. Ze keken toe hoe de special agents langzaam het bosschage naderden van waaruit het schot was gelost. Hoewel er sindsdien geen schot meer was gevallen waren de agenten nog steeds op hun hoede, waarop Johnson Hembury zag liggen. Zijn lichaam ging gedeeltelijk schuil achter de stam van een pijnboom, maar zijn hoofd en torso waren duidelijk zichtbaar, evenals de Beretta die uit zijn rechterhand was geglipt.

Toen Johnson hem op twee meter was genaderd drukte hij de spreekknop van zijn portofoon aan.

‘Waarschijnlijk zie ik onze gijzelaar hier liggen. Ik kan nog niets over zijn status zeggen. Er is geen enkele beweging zichtbaar. Ik sta bij de tweede boom rechts van het bosschage en bespeur verder geen vijandigheden. Ik ga nu zijn vitale functies checken.’

Vargas en Berrettini keken elkaar aan en vergaten alle protocol toen ze uit de open deur van de Hawk sprongen en door het veld naar de bomen renden. Ze wisten beiden niet of hun vriend in leven was, maar er was nu in elk geval een sprankje hoop dat er eerder niet was geweest. Vargas voelde tranen over zijn wangen lopen terwijl hij door het veld sprintte alsof zijn eigen leven ervan afhing. Hij wist niet of het nu tranen van blijdschap of verdriet waren.

Een van de drie agenten die zich bij Johnson voegden had een EHBO-cursus gevolgd. Hij knielde bij Hembury neer en voelde zijn pols. Binnen een paar seconden meldde hij een zwakke, maar stabiele hartslag.

Johnsons stem denderde uit de headsets van Vargas en Berrettini.

‘De gijzelaar is in leven. Ik herhaal, de gijzelaar is in leven.’

Hij riep het zo hard dat zijn nieuws het geluid overstemde van de motor die tweehonderd meter verderop werd gestart. Leonard gaf plankgas en reed in de tegenovergestelde richting weg – eeuwig dankbaar dat zijn gijzelaar zich aan de afspraak had gehouden.

OceanofPDF.com

21

The Little Fox, Indische Oceaan

De stemming was euforisch aan boord van het superjacht. Na een feestelijke reünie in de loggia werden Deshi en Daniel door Franklin uitgenodigd om hem naar het heilige der heiligen te volgen, een gedeelte op het vierde dek dat hij doorgaans afgesloten hield. Even later zaten ze in een filmzaaltje dat aan Franklins slaapkamer grensde. Daniel verbleef al langer dan een jaar op The Little Fox zonder van het bestaan ervan af te weten, hij vroeg zich af waarom ze hier waren en met welke nieuwe onthullingen zijn oudere broer zou komen.

De inrichting bestond uit een weldadige mix van rood fluweel en goudkleurige panelen die drie wanden besloegen, op de vierde was een wit projectiescherm bevestigd met passende rode gordijnen aan weerszijden. Er waren slechts zes zitplaatsen die hadden toebehoord aan een beroemde bioscoop op Times Square die al tientallen jaren gesloten was. Elke stoel was met rood fluweel bekleed, en aan de leuningen zaten popcorn- en drankhouders. Er was daarentegen niets klassieks aan de aan het plafond hangende geavanceerde 5K-projector die een beeldkwaliteit had die met elke moderne bioscoop kon wedijveren.

Franklin hield hof, hij zat op de middelste stoel van de tweede rij. Deshi en Daniel zaten op de buitenste stoelen van de eerste rij, ze hadden zich half omgedraaid zodat ze hem konden zien. Hoewel er nog niets op het scherm was verschenen zat de kleinzoon van de Führer als een dirigent met een afstandsbediening te zwaaien.

Nadat ze waren gaan zitten wilde hij een volledig verslag, wat Deshi hem gaf voordat Daniel hem vertelde over zijn ervaringen met Berrettini's ondervragers. Deshi had haar verslag opgepoetst met de nodige leugens. Ze wist precies wat haar 'psycho' wilde horen, en daar viel het nieuws dat ze Leonard voor het vervroegde tijdstip van de explosie had gewaarschuwd niet onder. Ze verachtte Franklin en had het idee dat hij zichzelf als een

moderne James Bond-boef zag, een type als de megalomane Ernst Stavro Blofeld, iemand die dacht dat hij de wereldmacht kon krijgen. Terwijl ze hem gif hoorde spuwen bedacht ze zich dat hij alleen nog een witte Perzische kat op zijn schoot moest hebben zitten om het clichébeeld te complementeren. Maar haar onaangedane gezicht verried niets van deze gedachten. Nee, ze hield oogcontact met hem en deed net alsof ze zijn woorden verslond.

'Dus Hembury en onze huurling zijn samen in de vlammenzee omgekomen, en Nicks is dood. Boem, geen losse eindjes meer. Deshi, je hebt het geweldig gedaan, en dat gaat je een vette bonus opleveren.'

Hij wachtte op haar blijk van waardering voordat hij verderging. Als een volleerd actrice produceerde Deshi een dankbare glimlach. Ze speelde haar rol tot in de perfectie, al wist ze maar al te goed dat ze haar baas had belazerd en zeker geen vette bonus verdiende. Maar in Franklins ogen had ze haar fout goedgemaakt. Alles was goed gekomen nadat ze vlak voor de Zoom-bijeenkomst Hembury's gezicht tot moes had geslagen, en hij glom van voldoening dat zijn plan zo'n succes was geworden.

'Laten we hopen dat Vargas en Berrettini hebben kunnen aanschouwen hoe hun vriend aan stukken werd gereten. Geloof me, de dood van zijn beste vriend zal de Argentijn veel verdriet hebben gedaan, maar we hebben nog iets persoonlijks voor hem achter de hand voordat je hem van mij mag vermoorden.'

Terwijl Franklin door bleef drammen over zijn haat jegens Vargas voelde Deshi in haar broekzak haar telefoon trillen. Het geluid stond uit, maar ze wist dat ze net een WhatsApp-bericht had ontvangen, en ze was nieuwsgierig omdat ze haar nummer niet snel aan iemand gaf. Ze was niet geïnteresseerd in Franklins woorden en onderbrak hem midden in een zin om te vragen waar het dichtstbijzijnde toilet was. Hij stond perplex, maar legde haar uit waar ze heen moest voordat hij zich tot de andere helft van zijn publiek richtte met zijn scheldpartij.

Zodra ze op de gang was haalde Deshi haar telefoon tevoorschijn en klikte op het nieuwe WhatsApp-bericht.

> BEDANKT VOOR DE MELDING. IK WAS ER NET OP TIJD UIT EN HEB OOK DE GIJZELAAR GERED. WEET NIET WAAROM, MAAR HET LEEK ME HET JUISTE. KUN JE ME BELLEN? M

Deshi vloekte binnensmonds, verbijsterd door het bericht. Ze had Leonards nummer willen wissen, maar was er nog niet aan toegekomen. Hoe stom was ze geweest om haar gevoelens zo'n grote rol in deze operatie te laten spelen. Ze wiste het bericht en zijn contact zo snel als ze kon, alsof de snelheid van haar reactie op de een of andere manier de consequenties van haar acties teniet zou doen.

Tegen de tijd dat ze in het filmzaaltje terugkeerde was Franklin van gespreksonderwerp veranderd. Hij was vol lof over Daniel omdat hij, naar ze begreep, niets had losgelaten bij het verhoor. Zodra ze weer op haar stoel zat richtte hij de afstandsbediening op een sensor die de lichten doofde en de projector startte.

'Dit is het dan, Operatie Verzoening, de culminatie van een levenswerk waarvan jullie tot je grote geluk deel mogen uitmaken.'

Er verscheen een 2D-kaart van de wereld waarop vijftien rode lichtjes steden op vijf continenten aangaven. De bovenkop luidde: OPERATIE VERZOENING, 25 SEPTEMBER 2023. De kaart was interactief, wanneer Franklin op een van de stadsiconen klikte verscheen er een synagoge met de naam erbij. De locaties waren over de hele aardbol verspreid, van Afrika tot Australië, waaronder de hoofdsteden van Nigeria, Nieuw-Zeeland, Hongarije, India en Canada.

Franklin genoot ervan en liet zijn favorieten opspringen. Hij leek wel een goochelaar die met zijn toverstokje zwaaide en bij de synagoges op een volgende link klikte waarop de lokale tijd van de aanslag, de groepering die hem uitvoerde en de naam van hun leider verscheen. Deshi en Daniel werden tezelfdertijd door dezelfde gedachte overvallen: wat zou er gebeuren als dit document in verkeerde handen viel? De informatie die het bevatte zou de complete operatie onthullen.

Franklin bleef hangen bij een beeld waarop de indrukwekkende façade van de Grote Synagoge in Boedapest was te zien, een eclectische mix van Byzantijnse, Moorse en gotische elementen.

'Deze monstruositeit is de grootste synagoge in Europa. Er kunnen drieduizend mensen in, en op Jom Kipoer zal hij tot de nok toe afgeladen zijn, zoals alle doelwitten op de kaart. De Joden zijn een hypocriet volk dat wereldwijd op die dag in hun lokale tempel komt opdraven om spijt te betuigen voor de zonden die het afgelopen jaar zijn begaan. De meeste synagoges hebben ook nog extra diensten in aangrenzende ruimtes, dus

onze vijftien doelwitten zullen in totaal meer dan dertigduizend Joden herbergen.’

Hoewel Daniel onder de indruk was van de beelden, verbaasde de inhoud van de presentatie hem toch enigszins omdat hij het meeste al wist, maar misschien dat dat niet voor Deshi gold. Tegelijkertijd wilde hij de droom van zijn halfbroer niet ondermijnen.

‘Het ziet er allemaal geweldig uit, John, maar ik weet niet of ik meer te weten kom dan dat 9/25 het nieuwe 9/11 zal gaan worden. Maar weet je zeker dat al deze details op film moeten staan? Ik zou niet willen dat dit document in verkeerde handen valt. Er staat alles in wat…’

Franklin gaf hem niet de kans de zin af te maken.

‘Dat is precies wat we willen dat er gebeurt.’

De blikken van Deshi en Daniel kruisten elkaar een moment, ze vroegen zich af welk konijn Franklin nu weer uit zijn hoge hoed ging toveren. Toen hij zag dat hij hun volledige aandacht had kwam er een vervolg.

‘Deze hele operatie is niet meer dan een rookgordijn om de belangrijkste actie te verhullen. We willen graag dat… sterker nog, Berrettini móet dit document onder ogen krijgen. Hij zal contraterroristische krachten over de hele wereld mobiliseren, ze zullen hun middelen inzetten om voornoemde locaties te beschermen waardoor ze de ware dreiging niet zullen zien. Ik zou zelfs willen zeggen dat het essentieel is dat…’

Daniel verloor zijn geduld bij zoveel omtrekkende bewegingen.

‘John, hou nu eens voor één keer op om je in raadselen te hullen. Wat is in godsnaam de ware dreiging?’

Franklin zei niets en genoot van het moment, toen klikte hij op de afstandsbediening en er verscheen een nieuw beeld op het scherm. Alleen was het deze keer niet een gebouw maar het gezicht van een van de beroemdste mannen ter wereld.

OceanofPDF.com

22

Washington DC, Verenigde Staten

De privévleugel van het Walter Reed Medical Centre, het medische vlaggenschip van de US Army in Washington, was doorgaans gereserveerd voor driesterrenofficiers en hoger. De nieuwe patiënt van kamer 8 op de derde etage was een voormalige politie-inspecteur zonder onderscheidingen, maar de geheimzinnigheid die om zijn verblijf hing en de beveiliging op de gang deden vermoeden dat het hier een vijfsterrengeneraal betrof.

Aan weerszijden van de deur hield een soldaat de wacht, en een derde stond aan het einde van de gang geposteerd. Hembury was bijgekomen, Vargas en Berrettini stonden naast zijn bed en luisterden geboeid naar zijn relaas. Verbijsterd hoorden ze het verhaal aan dat hij op het laatste nippertje door een van de gijzelnemers was gered. Hij was verbazingwekkend helder gezien het fysieke geweld dat hem was aangedaan en de cocktail van pijnstillers waarmee ze hem hadden volgestouwd om hem verdoofd te houden. Die begonnen langzaam uit te werken en waren vervangen door een infuus met fentanyl in de slagader van zijn linkerhand.

De rechterkant van zijn gezicht was na een operatie van drie uur in verband gewikkeld. De plastisch chirurg had fibrinelijm – een verdichtingsmiddel – gebruikt om de wonden die zijn gebroken jukbeen hadden veroorzaakt te dichten, terwijl het jukbeen zelf eerst opnieuw was gezet. Zijn stem klonk nog enigszins schor en onduidelijk, maar met het volume was verassend genoeg niets mis.

‘De vrouw had duidelijk de leiding. Ik denk dat ze haar orders direct van Franklin kreeg. Ze schakelde de agent uit met één schot door zijn hoofd, en is verantwoordelijk voor de verbouwing van mijn gezicht. Het is…’

Vargas kon het niet laten om een kwinkslag te maken.

‘Laten we wel wezen, Troy, je wordt er alleen maar mooier op. Mensen betalen duizenden dollars voor een gezichtsbehandeling, en dat van jou wordt op kosten van het leger opgeknapt.’

Vanwege het verband kon Vargas niet zien of Hembury moest glimlachen, maar hij zag wel een sprankeling in diens linkeroog. Berrettini kon er de humor niet van inzien.

‘Let maar niet op die grapjas, Troy. Wat wilde je over die vrouw zeggen?’

‘Ze sprak goed Engels maar had een zwaar Oost-Europees accent, ze zou Russisch kunnen zijn. Ik werd door het gevoel bekropen dat ze niet echt achter mij aan zat.’

Hembury zweeg een moment alsof hij nadacht hoe hij het beste haar obsessie met Vargas kon uitleggen. Zijn vriend merkte de aarzeling.

‘Ga door…’

‘Nic, de jongeman die je doodschoot in het pakhuis, degene die Anderson beschermde, dat was haar broer… haar tweelingbroer. Ik zei haar dat het zelfverdediging was, dat je geen andere optie had, maar dat geloofde ze niet. Ze noemde het meerdere keren een executie en zwoer wraak. Daarom was ze ook zo kwaad dat ik het was die ze te pakken had gekregen en niet jij.’

Berrettini zag de gepijnigde uitdrukking op Vargas’ gezicht. Hij was duidelijk geschokt door de onthulling.

‘Oké, hier komen we nog op terug. Vertel nu eens iets over de man die je leven heeft gered.’

‘Hij was een professional, dat lijdt geen twijfel. Maar ik denk dat hij was ingehuurd. Ik denk niet dat ze elkaar kenden, en hij was duidelijk ondergeschikt aan haar.’

Berrettini knikte.

‘Nou, zo ondergeschikt was hij dus ook niet. Het redden van je leven lijkt een spontane beslissing te zijn geweest, hij heeft er immers het protocol mee geschonden. We kunnen ervan uitgaan dat noch de vrouw, noch Franklin enig idee heeft wat hij heeft gedaan.’

Vargas had zich hersteld en boog zich voorover tot zijn gezicht nog maar een paar centimeter van dat van Hembury was verwijderd.

‘Nu kunnen we eindelijk Franklin eens een keer het nakijken geven, Troy. Hij denkt dat je bij de explosie bent verpulverd. En laten we dat voorlopig maar even zo houden.’

* * *

Het stilstaande beeld op het projectiescherm was het portret van een gedistingeerde man van middelbare leeftijd die er veel ouder uitzag dan zijn achtenvijftig jaar. Grijzend haar omkranste zijn prominente voorhoofd dat was getekend door diepe rimpels die wel slecht gestreken vouwen leken. Zijn oogleden hingen gedeeltelijk over zijn onderzoekende bruine ogen, waar dikke wallen onder zaten. Een haakneus, zware wangzakken en een vierkante kaaklijn completeerden het gezicht, dat miljoenen mensen op de wereld moeiteloos zouden herkennen. Het was het gezicht van Shimon Stern, de langstzittende premier uit de geschiedenis van Israël.

‘Als je een slang wilt doden, dan moet je z’n kop eraf hakken.’

Franklin grijnsde bij de gedachte aan zijn volgende mededeling.

‘Is er geen betere boodschap aan alle Joden wereldwijd dan het vermoorden van de Israëlische premier en de Amerikaanse ambassadeur in Israël, nog een Jood, in één schitterende actie op hun Grote Verzoendag?’

Het beeld versprong naar een exterieurshot van de Grote Synagoge in Jeruzalem.

‘Dit is de plek waar deze mannen op 25 september God om vergeving zullen vragen, en ik heb een plan om ze te vermoorden.’

Anderson was verbijsterd over deze nieuwe informatie. Hij wist hoe riskant het was om in het hart van Israël toe te willen slaan.

‘John, we hebben dit nog nooit besproken, het is waanzin. Het zal er buitengewoon streng beveiligd zijn. Je kunt dit er niet plotseling bijvoegen zonder maandenlange voorbereidingen.’

Franklins neusvleugels trilden bij deze onbeschaamde ondermijning van zijn autoriteit.

‘Je kunt mij niet de maat nemen, Daniel. Dit plan is al lang in de maak. Je grootvader, de Führer, heeft het al meer dan vijftig jaar geleden geïnitieerd. Daarnaast zullen we voor de goede orde per continent één belangrijke synagoge aanvallen en het bestand dat Berrettini in handen krijgt ietwat aanpassen. Er zullen tien van de vijftien doelwitten in staan, wat betekent dat we nog steeds een kers op de taart hebben.’

‘Maar waarom zou hij geloven dat het bestand authentiek is?’

‘Omdat ik onze vriend, die onnozele idioot van een Armando Ricci, erin ga luizen. Wanneer de datum dichterbij komt zal de Italiaanse politie de tip ontvangen dat de Romeinse Nationale Partij een aanslag in Italië aan het

voorbereiden is. Als ze zijn huis doorzoeken zullen ze op zijn laptop het verborgen bestand vinden met de details van de tien aanslagen op de synagoges wereldwijd. Hij zal bij het verhoor doorslaan en ze vertellen dat ik persoonlijk bij het aanvalsteam aanwezig zal zijn dat de Tempio Maggiore in Florence als doelwit heeft. Deze informatie zal Vargas en Berrettini als motten naar een kaarsvlam naar Italië lokken, terwijl wij drieën drieduizend kilometer verderop in Jeruzalem zullen zijn.'

Deshi had gedurende de presentatie nog geen woord gezegd, maar daar kwam nu verandering in.

'Hoe zit het met de Argentijn? Je zei dat hij persoonlijk te lijden zou hebben onder de aanslagen.'

Franklin klikte op de afstandsbediening waarop het beeld naar een ouder echtpaar versprong. De foto was duidelijk van enige afstand met een telelens genomen.

'Dat was ik niet vergeten, hoor. Dit zijn Vargas' geliefde schoonouders, zo ongeveer zijn enige resterende familie en vormen de laatste verbinding met zijn dode vrouw. Ze zijn leden van de Templo Libertad in het centrum van Buenos Aires, die ze elk jaar op Jom Kipoer bezoeken. Het is een van de vijf synagoges die niet in het bestand zullen staan dat Berrettini onder ogen zal krijgen. Ik weet zelfs hun stoelnummers, ze zullen hoofddoelwitten zijn als de aanslag wordt uitgevoerd. Kun je je Vargas' verdriet voorstellen als hij hoort dat ze dood zijn? Vooral nu hij net zijn beste vriend heeft verloren? Hij zal er kapot van zijn, en op dat moment mag jij hem van me hebben.'

Ondanks haar haat jegens Franklin was Deshi onder de indruk van de arrogante sluwheid en vindingrijkheid die werd aangewend door de man aan wie ze doorgaans refereerde als 'Psycho'.

OceanofPDF.com

23

Al-Karameh, Jordanië

17 FEBRUARI 1969

Op 4 februari 1969 werd Yasser Arafat voorzitter van de Palestinian Liberation Organisation, over de hele wereld beter bekendstaand als de PLO. De organisatie had slechts één oogmerk: de vernietiging van Israël, de staat waartegen ze zich sinds de oprichting ervan – op 14 mei 1948 – had verzet.

Tien dagen later bracht zijn assistent hem een intrigerende uitnodiging die door een koerier op zijn basis in het Jordanese Al-Karameh was afgeleverd. Het was het schrijven van een zelfbenoemde sympathisant uit Zuid-Amerika die een substantiële donatie aan zijn organisatie wilde schenken in ruil voor een persoonlijke ontmoeting. Arafat las de getypte brief met weinig interesse en stond op het punt hem te verscheuren en in de prullenbak te gooien toen hij de handtekening zag. Hij was geen historicus, maar hij was bekend met de naam Martin Bormann. Hij was niemand minder dan Adolf Hitlers persoonlijke secretaris geweest, en diens trouwe vazal gedurende de Tweede Wereldoorlog. Enig speurwerk leverde op dat Bormann naar verluidde in april 1945 zou zijn overleden terwijl hij op de vlucht was voor de Russen nadat ze Hitlers bunker hadden omsingeld, maar zijn lichaam was nooit gevonden. Dat feit alleen al maakte de uitnodiging intrigerend en onweerstaanbaar.

Drie dagen later legde Arafat een vijfendertigurige tocht van meer dan dertienduizend kilometer met vijf verschillende vluchten af om van de Jordanese hoofdstad Amman naar het plaatsje El Calafate in Zuid-Patagonië te reizen. De PLO-leider was een achterdochtige man die dankzij zijn bodyguards veel aanslagen op zijn leven had overleefd, ondanks het

verzoek alleen te komen had hij drie toegewijde en tot de tanden bewapende strijders bij zich toen hij voor het verscholen landhuis stond dat El Blondi heette.

Ze werden bij de ingang van het huis door een jongeman van begin twintig en een aantrekkelijke vrouwelijke tolk begroet. De man was een perfect exemplaar van het Arische ras, hij had blond haar en blauwe ogen, en zijn openingszinnen waren, zelfs in vertaling, naadloos en doeltreffend.

‘Welkom in El Blondi, meneer Arafat. Mijn naam is Richard. Mijn vader en Martin zien ernaar uit u te ontmoeten. Helaas verkeert mijn vader in een slechte gezondheid en is het een aflopende zaak voor hem, maar zijn geest is nog altijd even scherp. Mijn excuses, maar uw mannen kunnen niet bij de ontmoeting aanwezig zijn, maar ze zijn welkom om van de gastvrijheid van dit huis te genieten. Nog één ding, als u mijn vader direct aanspreekt dan noemt u hem “Führer”.’

Arafat was verbijsterd. Net als de rest van de wereld dacht hij dat Adolf Hitler al meer dan twintig jaar dood was. Hij begon zich af te vragen of dit geen tijdverspilling was, of hij niet in de maling werd genomen door een groep fascistische fantasten die zich hier in deze uithoek van Argentinië had teruggetrokken en nog steeds in de nazidroom van wereldheerschappij geloofde. Maar dat veranderde toen hij vijf minuten later met Richard en de tolk de met vurenhout gelambriseerde studeerkamer betrad. Hij zag een man – die naar hij aannam Bormann moest zijn – als een hijgerig schoothondje naast een groot mahoniehouten bureau staan waar een verschrompeld wrak achter zat dat ontegenzeggelijk Adolf Hitler was. Het haar was uitgedund en grijs, en de snor was verdwenen, maar de doordringende blauwe ogen, zo koud als een gletsjer, keken dwars door hem heen.

Hij voelde zich voor de eerste en enige keer in zijn leven idolaat, en de aanwezigheid van zo’n grootheid zorgde ervoor hij nog even snel zijn zwart-wit geblokte *keffiyeh* rechttrok voordat hij een bewonderende buiging maakte.

‘Führer, ik ken geen grotere eer dan u te mogen ontmoeten.’

Hitler was negenenzeventig en zijn dagen leken geteld. Zijn lichaam was gesloopt door kanker en Bormann had hem een paar minuten eerder een injectie opgeloste cocaïne gegeven die de pijn verdoofde en zijn brein activeerde. De kick duurde meestal een uur voordat hij begon uit te werken,

maar het directe effect van de drug was opmerkelijk. De Führer leek net een speelgoedpop die tot leven kwam nadat de batterijen waren vernieuwd.

‘Welkom in mijn huis, voorzitter Arafat. Ik ben een groot bewonderaar van de doelstellingen van uw organisatie. We hebben veel gemeen en veel om over te praten.’

Gedurende de daaropvolgende dertig minuten bespraken de vier mannen hun gezamenlijke obsessie – de vernietiging van Israël.

Toen Hitler begon in te zakken nam Bormann de leiding van hem over.

‘We zijn natuurlijk bereid uw zaak te financieren, en de PLO in staat te stellen zich te bewapenen en clandestiene operaties tegen Israël te ondernemen. Het is belangrijk dat we een onverbrekelijke band zullen krijgen die er uiteindelijk voor zal zorgen dat we ons doel bereiken. Het is…’

Hitler produceerde een zacht gekreun en zakte langzaam voorover op het bureau. De energie-uitbarsting van de cocaïne was verdampt. Bormann was gewend aan deze ontwikkeling en ging onverdroten voort.

‘Richard zal uw enige contact zijn in de toekomst. Hij beheert de bankrekening en zal ervoor zorgen dat u krijgt wat u nodig hebt. En wat de korte termijn betreft, ik zat te denken aan de mogelijkheid van een aanslag op Israëls premier, Esjkol… de slang z’n kop eraf?’

De kleine Arabier glimlachte voor de eerste keer.

‘Wat is dat bekende gezegde ook alweer? “Twee zielen, één gedachte?”’

Toen Arafat na een uitputtende reis van zeventig uur in Jordanië terugkeerde concludeerde hij dat deze marathontrip absoluut de moeite waard was geweest. Niet alleen vanwege de nieuwe alliantie die hij had gevormd en de ongelimiteerde middelen die het zou opleveren, maar ook omdat hij voor korte tijd dezelfde lucht had ingeademd als de enige man op deze planeet die de Joden nog meer haatte dan hij.

OceanofPDF.com

24

Washington DC, Verenigde Staten

Na de onthulling van het safehouse in Rockville betrok Vargas een logeerkamer in Berrettini's huis in 14th Street in de modieuze Capitol Hill-buurt, vlak bij het FBI-hoofdkwartier. Zoals het een adjunct-directeur betaamde was het een veilig huis, maar de beveiliging was verhoogd met de aanwezigheid van vier agenten – twee in het huis, en twee in de directe omgeving.

Het was vroeg in de avond en Berrettini en Vargas waren net terug van een bezoek aan Hembury in het militaire ziekenhuis, die voorspoedig herstelde en in een goede stemming verkeerde. Berrettini had een spaghetti carbonara klaargemaakt, een van de drie Italiaanse gerechten die op zijn kookrepertoire stonden. De twee mannen zaten tegenover elkaar aan een kleine eettafel en verorberden een bord stomende pasta, dat weggespoeld werd met een fles ijskoude pinot grigio. Vargas genoot van de maaltijd en was onder de indruk van Berrettini's culinaire vaardigheden.

'Wauw, Mike, dit talent heb je voor me verborgen gehouden, het is echt verrukkelijk.'

'Ik heb het aan mijn moeder te danken, zij is een echte Italiaanse *mamma*. Ze was doodsbang dat ik zou verhongeren toen ik uit huis ging om te studeren, daarom leerde ze me drie recepten en daar heb ik het sindsdien mee gedaan. Dus wordt het morgenavond *ragù,* en voor woensdag heb ik mijn topstuk lasagne in de aanbieding.'

Vargas lachte en draaide de spaghetti om zijn vork.

'Over familie gesproken, ik ben zo dadelijk een paar dagen weg.'

Berrettini trok een wenkbrauw op.

'Ik weet dat de timing niet goed is, maar ik heb geen keuze. Het is overmorgen de veertiende sterfdag van Sophia. Ik spreek elk jaar met haar ouders en zus af om haar graf te bezoeken. Het is een datum die ik niet kan overslaan.'

Vargas' stem brak. Zelfs na zo'n lange tijd vond hij het nog steeds pijnlijk om over het plotselinge verlies van zijn vrouw te praten. De waarheid was dat hij het trauma van haar voortijdige einde door een hersentumor nooit had verwerkt, en in romantische zin had hij sindsdien geen activiteiten meer ontplooid. Hij had de liefde van zijn leven verloren. Berrettini zag dat hij volschoot en stond op om zijn vriend te omhelzen. Niemand zei iets, en nadat ze zich van elkaar hadden losgemaakt verdween Vargas naar zijn kamer om zijn koffer in te pakken.

* * *

Café Pertutti in de zuidwestelijke hoek van Plaza de Mayo beroemde zich erop de beste chocoladechurro's van Buenos Aires te hebben. Het etablissement bestond al meer dan honderd jaar, en het verhaal ging dat Eva Perón er vaak even binnenwipte voor een cappuccino en een churro als ze onderweg was naar het roze presidentiële paleis, dat zich op minder dan tweehonderd meter afstand aan de andere kant van het plein bevond.

Het was ook een geliefde ontbijtplek voor Vargas en zijn vaste assistent, Juan Torres. Beide mannen waren zoetekauwen en hun bestelling was altijd dezelfde. Ze werkten al langer dan dertien jaar samen, en Torres wilde daar geen verandering in zien. Hij had al zoveel promotievoorstellen afgeslagen dat de commissaris de hoop had opgegeven.

Vargas was van Washington naar Buenos Aires gevlogen en ze hadden afgesproken dat hij zijn collega zou bijpraten, want ze hadden elkaar al niet meer gesproken sinds de bomaanslag in de parkeergarage bij Vargas' appartement.

Het was voor zijn doen ongebruikelijk, maar Vargas droeg een chic zwart linnen pak met een wit overhemd en een dunne zwarte stropdas van zijde, terwijl Torres veel ongedwongener gekleed ging in een beige chino met een blauw poloshirt erop. Vargas zou zijn schoonouders pas om twaalf uur ontmoeten, wat hem genoeg tijd gaf om uit te leggen waarom hij onmiddellijk na de explosie naar Washington was vertrokken. Hij was nog niet helemaal klaar met zijn verhaal toen Torres hem onderbrak.

'Baas, toen je verleden week weg was zijn de hoofdinspecteurs uit de stad bij elkaar geroepen voor een vergadering op topniveau, en ze hebben mij gevraagd jouw plaats in te nemen. De burgemeester was er, samen met een man die Hector Correa heet, hij is het huidige hoofd van onze geheime

dienst voor Latijns-Amerika. Zoals het er nu voor staat is het dreigingsniveau van gemiddeld naar ernstig opgeschaald vanwege de waarschuwing voor een terroristische aanval op prominente locaties in de stad. De burgemeester komt er op het moment nog niet mee naar buiten, maar alle districten verkeren in staat van hoge paraatheid en er is een lijst van mogelijke doelwitten opgesteld. Maar het heeft zeker te maken met de info waar de GCHQ ons over heeft gewaarschuwd en Franklins aanslag op jouw…'

'Jezus, hoe groot is deze samenzwering? Wat is die klootzak van plan? Juan, kan ik die lijst zien?'

Torres bracht zijn arm naar beneden en viste zijn iPad uit zijn leren schoudertas, hij zette zijn John Lennon-leesbril op en liep zijn e-mails na tot hij de juiste had gevonden. Hij schoof het scherm half naar Vargas toe, die zich naar voren boog.

'De gebruikelijke ambitieuze doelwitten, baas. Het Nationale Congres, het presidentiële paleis, het hoofdbureau, het operahuis en ga zo maar door.'

Vargas nam de lijst door en knikte.

'Ja, niets dat eruit springt. Maar ik moet hem even aan Berrettini doorgeven. Zoals je al zei, dit kan geen toeval zijn.'

'Hoelang blijf je hier, baas?'

'Alleen vandaag voor Sophia's herdenking, morgen vlieg ik terug naar Washington.'

Vargas wierp een blik op zijn horloge.

'Het is een goed uur rijden naar La Tablada, dus ik kan maar beter gaan. Hou me op de hoogte, Juan. En als je meer specifieks weet, dan hoor ik het graag.'

De twee mannen omhelsden elkaar en Vargas vertrok, zijn gedachten bij een crisis die veel persoonlijker was, een die al veertien jaar duurde en niet leek op te houden.

* * *

De begraafplaats La Tablada bood plaats aan meer dan honderdvijftigduizend Joodse graven, en een daarvan behoorde toe aan Vargas' overleden vrouw, Sophia.

Om vijf voor twaalf sjokte hij onder de indrukwekkende dubbele koepels van de ingang door en passeerde het Holocaust-monument. Hij

zigzagde langs honderden grafstenen tot hij het eerste open stuk bereikte, een plek die hij zo goed kende. Vanaf daar was het een wending van negentig graden en nog vijf minuten lopen tot hij er was. Hij had het gevoel alsof hij de route geblinddoekt kon afleggen, en in emotionele zin deed hij dat misschien ook al.

Bij Sophia's graf stonden drie vertrouwde personen op hem te wachten: zijn schoonouders, Gabriel en Rebeca, samen met hun overgebleven dochter, Nadia, die voor de jaarlijkse pelgrimage uit Israël was overgekomen. Ze waren alle drie in het zwart gekleed, en Gabriel hield een Hebreeuws gebedenboek in zijn rechterhand. Zodra ze Vargas zagen naderen maakten ze hun opwachting, en er volgden een drietal tranenrijke omhelzingen. Het was voor geen van hen makkelijk. Sophia was hun veel te vroeg ontvallen, en de wond had nog steeds een rauwheid die de tijd simpelweg niet kon helen.

Zo stond de familie dicht bij elkaar terwijl Gabriel het traditionele gebed voor de doden zei. Hoewel hij het boek in zijn handen hield hoefde hij geen moment omlaag te kijken, de woorden stonden in zijn ziel gegrift.

Na een lang moment van stilte stapten ze om beurten naar voren om een kiezelsteentje te leggen op de grijze marmeren plaat die Sophia's graf bedekte. Vargas was de laatste in het ritueel, hij bleef een tijd met dichtgeknepen ogen staan en probeerde hun favoriete momenten en het gedeelde geluk terug te halen.

Nadat ze de begraafplaats hadden verlaten vertrokken ze naar het centrum van Buenos Aires om de Templo Libertad te bezoeken, de synagoge waar hij en Sophia veertien jaar geleden waren getrouwd. De rabbijn zat er al twintig jaar, en hij had indertijd hun huwelijksplechtigheid bezegeld. Vargas wist dat hij hen zoals altijd met troostende woorden stond op te wachten voordat hij met Gabriel hetzelfde gebed als op de begraafplaats zou zeggen. Vargas sprak geen woord Hebreeuws, maar hij had het gebed – de *kaddisj* – al zo vaak gehoord dat hij zachtjes inviel met een fonetische interpretatie, wat hem in elk geval nog enige troost bood.

Het was vroeg in de middag en het uitgestrekte interieur van de synagoge, die zo'n zevenhonderd bezoekers kon herbergen, lag er op een groep van zo'n veertig toeristen na verlaten bij. Verder waren er nog wat orthodoxe gelovigen, die her en der op de houten banken zaten. Gabriel ging op zijn vaste plek halverwege de rechterkant zitten, terwijl Rebeca en Nadia recht boven hem plaatsnamen in de bovengalerij, een traditionele

scheiding tussen mannen en vrouwen die al eeuwenlang in synagoges over de hele wereld in ere werd gehouden.

Vargas had de gebedsruimte verlaten om in het toilet bij de ingang zijn handen te wassen. Toen hij over het middenpad terugliep merkte hij iets vreemds op, iets wat niet leek te kloppen. Een corpulente, gedrongen man van middelbare leeftijd in een blauwe pantalon met een bijpassend poloshirt stond aan de andere kant van de gebedsruimte foto's te maken met zijn telefoon. Zijn gelaatstrekken gingen gedeeltelijk verborgen onder een breedgerande *gaucho*-hoed die zijn hoofd leek te verkleinen, maar tenminste nog wat lengte aan hem toevoegde. Vargas dacht aanvankelijk dat het de zoveelste toerist was die wat kiekjes van de beroemdste synagoge in Argentinië maakte, maar toen hij wat beter keek realiseerde hij zich dat de fotograaf meer in zijn schoonvader dan in de schitterende glas-in-loodramen zes meter boven hem was geïnteresseerd. Vargas wist het niet zeker, het leek een belachelijk idee, maar toen richtte de man zijn telefoon wat hoger naar Rebeca en Nadia en bleef klikken.

OceanofPDF.com

25

Buenos Aires, Argentinië

Mauro Cabrera geloofde doorgaans niet zo in Vrouwe Fortuna, maar nu kon hij haast niet geloven dat dit cadeautje hem ten deel was gevallen. Was het mazzel, puur toeval? Het maakte hem niet uit. Hij was van plan om deze situatie ten volle uit te buiten.

Hij was een prominent lid van de Victory Nationalist Party, een kleine neonazistische groepering die in april 2017 na een uitspraak van het Argentijnse Hooggerechtshof verboden werd verklaard en sindsdien een ondergronds bestaan leidde. De leider van de partij, Bruno Guzmán, beweerde dat Hitler aan het einde van de Tweede Wereldoorlog had verklaard dat de toekomst van het nazisme in Argentinië lag. Hij refereerde steevast aan een onbevestigde uitspraak die de Führer een paar dagen voordat de Russen er waren in zijn beruchte bunker zou hebben gedaan: ‘Argentinië zal de volgende leider van de nazipartij voortbrengen.’

Hoe belachelijk dit ook klonk, het was Guzmán toch gelukt om duizenden toegewijde volgelingen aan zich te binden die zijn walgelijke doctrine ondersteunden, namelijk een verklaring waarin hij de vernietiging van het Joodse volk bepleitte. De online publicatie van de partij, *De IJzeren Vuist*, had in Argentinië vaste grond onder de voeten gekregen en had een platform voor neonazisme en antisemitisme gecreëerd.

Cabrera was een van de vijf seniorleden die een kleine raad vormden die direct voor Guzmán werkte, en hij zat ook in het strategieteam dat de Jom Kipoer-aanslag op de Templo Libertad aan het voorbereiden was. Dit was zijn derde verkenningsmissie, en toen zag hij Gabriel opeens arriveren om op zijn vaste stoel te gaan zitten. Cabrera had foto’s van Vargas’ schoonvader bestudeerd die Guzmán hem had toegespeeld. Gabriel stond bovenaan de dodenlijst, hij had prioriteit, dus Cabrera kon zijn geluk niet op toen hij de man zelf de synagoge zag betreden. Hij besloot meteen om foto’s van Gabriel en zijn gezin op deze locatie te nemen, zo zou hij in een

goed blaadje komen te staan bij Guzmán en de mysterieuze Amerikaan waar zijn baas het altijd over had – de man die de hele operatie financierde.

Zijn dromen van een vette bonus verdampten echter onmiddellijk toen hij zag dat Vargas langs de zitbanken op hem afbeende. Hij wist precies wie de hoofdinspecteur was en wat voor relatie hij met de doelwitten had. Paniek sloeg toe. Hij stopte zijn telefoon weg en liep snel in de tegenovergestelde richting over het centrale middenpad. Vargas reageerde door zijn pas te versnellen, hij was Cabrera tot zo'n vijftien meter genaderd toen de man zijn zenuwen niet meer de baas was en begon te rennen. Hij was verrassend lichtvoetig voor een gezette man, zijn uitval naar de uitgang ging binnen enkele seconden van een gehaast drafje in een felle sprint over. Hij passeerde de entree en schoot op het drukke trottoir naar links, voetgangers ontwijkend en met Vargas in de achtervolging. Toen hij de hoek van het huizenblok had bereikt keek hij niet om, hij wist dat Vargas op hem inliep. Cabrera stak de weg over, hij wilde het iconische Teatro Colón bereiken, het gebouw kon hem misschien een ontsnappingsroute bieden vanwege de vele uitgangen die op vier verschillende straten uitkwamen.

De drukke avenue met eenrichtingsverkeer had vier rijstroken, toen Cabrera er drie achter zich had gelaten was Vrouwe Fortuna hem niet meer gunstig gezind. Zijn blik was op de enorme glazen deuren van het theater gericht, en niet op de vrachtwagen die met grote snelheid van rechts kwam. De verbijsterde chauffeur trapte nog met al zijn kracht het rempedaal in, maar Cabrera was uit het niets opgedoken en er was niet de geringste kans op de wereld dat dit gevaarte tijdig stil zou staan. De klap was hard en Cabrera werd met zo'n woeste kracht de lucht in gesmeten dat het voor de ontzette ooggetuigen leek alsof hij gewichtsloos was. Hij was al dood voordat zijn lichaam op het trottoir smakte, waarbij hij voor de goede orde ook nog eens tegen een lantaarnpaal knalde voordat hij als een afzichtelijk verwrongen lappenpop roerloos bleef liggen.

Vargas, die het schokkende ongeluk op minder dan tien meter afstand aanschouwde, werd door gegil en getoeter omringd. Terwijl hij het lichaam naderde ontweek hij Cabrero's hoed, die doodgemoedereerd langs de stoeprand rolde alsof hij een eigen leven leidde. Hij had deze verdachte zo graag in levenden lijve willen hebben, er waren zoveel vragen, maar zijn vermoedens zouden in elk geval bevestigd worden door de foto's op Cabrero's telefoon.

Hij was de enige die naar het verwrongen lichaam toe liep, iedereen leek ervoor weg te rennen. Vargas leunde over Cabrero heen en wilde zijn telefoon zoeken toen zijn blik op een hoopje verwrongen metaal en plastic viel – de ingewanden van de Samsung die verpulverd was bij de klap.

Hij vloekte binnensmonds, weer een dood spoor. Deze hele zaak was een puzzel. Er zou een onthullend beeld verschijnen als alle stukjes in elkaar vielen, maar op het moment ontbraken er nog te veel.

* * *

De hotelkamer op de tweede verdieping van de Holiday Inn bij het vliegveld van Buenos Aires was naargeestig en steriel, wat goed bij Vargas' stemming paste toen hij zwijgend zijn zwarte linnen pak uittrok en de broek, het colbert en de stropdas in de weekendtas gooide die op de dunne verkreukelde sprei van het eenpersoonsbed stond. Hij tuurde volkomen moedeloos naar de items, wetend dat hij ze over een jaar weer zou aantrekken voor het jaarlijkse ritueel.

Toen hij naakt was sjokte hij naar de kleine douche, waarop hij zich aan de hete waterstralen op zijn huid laafde, hoewel ze het permanente verdriet dat in elke vezel van zijn lijf was binnengedrongen niet konden wegspoelen. Zijn zelfmedelijden was groot en hij overzag zijn hele bestaan – een tweeënvijftigjarige man zonder een meldenswaardig persoonlijk leven, iemand die leefde van de zeldzame momenten van bevrediging die zijn werk hem schonk, waardoor hij nog enige relevantie kon voelen en iets om voor te leven had.

Een bevrijdende huilbui zou kunnen helpen, maar die stokte bij voorbaat omdat hij geen tranen meer overhad. Zijn gedachten verschoven stukje bij beetje van zijn persoonlijke ongeluk naar het dreigende spookbeeld dat een schaduw over zijn leven wierp, en mogelijk ook over Sophia's bloedverwanten. De kwelgeest Franklin was een nieuw kwaadaardig web aan het weven. Vargas had het gevoel dat het eindspel naderde, en hij zwoer zijn dode vrouw dat hij zijn vijand zou verpletteren en haar naasten zou redden, zelfs als dit het laatste was wat hij ooit zou doen.

OceanofPDF.com

26

Minnesota, Verenigde Staten

JANUARI 2011

De politieke euforie over John Franklin nam een hoge vlucht en leek hem in één keer naar het Oval Office te katapulteren. Hij deed het buitengewoon goed in de opiniepeilingen, niet alleen ten opzichte van de andere Republikeinse genomineerden, maar ook in vergelijking met de Democratische ambtsdrager, een president die de weg kwijt was en die in de peilingen de laagste scores uit de geschiedenis behaalde. In nek-aan-nekraces leek Franklin de gedoodverfde winnaar die bij de verkiezingen in november de sleutels van het Witte Huis zou krijgen, iemand die niet meer af te stoppen was.

Onder de machiavellistische leiding van zijn vader Richard bezocht Franklin in een duizelingwekkende tour de dertien zogeheten *swing states*, waarbij een eindeloze reeks verkiezingsbijeenkomsten, benefieten en tv-optredens werd afgewerkt, die ondersteund werd door de grootste marketingcampagne uit de politieke geschiedenis van de Verenigde Staten, waarin hij als ‘de grote verbinder’ werd neergezet. Zijn vaders geldbuidel leek onuitputtelijk, een eindeloze geldstroom die afkomstig was van Franklin Pharmaceuticals, het op drie-na-grootste farmaceutische bedrijf ter wereld.

Het was vrijdagavond in Rochester, Minnesota, en John had net een afgeladen verkiezingsbijeenkomst achter de rug waarin hij de drieduizend devote aanhangers tot grote hoogten had opgezweept door ze zijn slogan ‘Let’s unify America together!’ te laten meeschreeuwen en het gejuich tot in de nok van de gigantische vliegtuighangar weerklonk.

Nadat het hem was gelukt om de idolate menigte zonder kleerscheuren achter zich te laten, stapte hij in Richards Cessna om naar een afgelegen ranch in Whitefish, Montana, te vertrekken voor een reeds lang ingepland strategieweekend waarin het schema voor het volgende stadium van de campagne in elkaar gezet zou worden.

Hij leunde achterover in zijn stoel met een ijskoud glas Bollinger om zijn verse triomf te vieren, terwijl zijn vader een glas van zijn favoriete bourbon had ingeschonken.

'John, ik stel voor dat je even op één oor gaat, we hebben een lange reis voor de boeg.'

John gebaarde met de flûte in zijn hand naar het interieur van het privévliegtuig.

'Ik maak het prima, pa. Die paar uurtjes hier overleef ik wel.'

Richard Franklin nam nog een grote teug whisky voordat hij zijn zoon de presidentskandidaat danig liet schrikken.

'We gaan niet naar de ranch, John. We vliegen naar de Gazastrook.'

* * *

De vliegtijd bedroeg iets meer dan twaalf uur, en de Cessna slokte de kilometers op terwijl hij de route volgde die hen over de Atlantische Oceaan naar het Aziatische continent vervoerde. Beide mannen pakten wat slaap tot halverwege de vlucht, waarna Richard de gelegenheid te baat nam om zijn zoon in sneltreinvaart een geschiedenislesje over het Midden-Oosten te geven.

'John, in 1969 belegde Bormann een ontmoeting tussen Yasser Arafat en de Führer, een bijeenkomst waar ik bij aanwezig was. Het was de start van een vijfendertigjarige werkrelatie die ik met de Arabier heb gehad. Samen met Iran werden we de grootste onafhankelijke donateur van de PLO en waren we direct betrokken bij twee van hun omvangrijkste terroristische aanslagen: de Dawson Field-episode in september 1970, waarbij Arafat verantwoordelijk was voor de kapingen van vijf internationale vliegtuigen, en het bloedbad in München, waarbij elf leden van het Israëlische olympische team werden vermoord. Deze laatste aanslag werd toegeschreven aan Zwarte September, een splintergroepering van de PLO, maar geloof me maar als ik zeg dat de actie Arafats signatuur droeg, evenals de mijne. Maar in de loop der jaren werd hij dik, corrupt en rijk, kortom, de

glans was ervan af. Ik zag al snel wie de nieuwe strijders waren die de brandende ambitie en de haat tegen de Israëlische regering hadden. Dat was de Palestinian Justice Brigade, een kleine paramilitaire organisatie, die in tegenstelling tot grote broer Hamas niet de politieke aspiratie heeft om de Gazastrook te regeren, en die ook de Oslo-akkoorden verwerpt, de doctrine waarin een tweestatenoplossing wordt bepleit. Hun enige mantra is de vernietiging van de staat Israël, wat ze de ideale zielsverwanten maakt. Onze ambities passen naadloos bij elkaar. Ze willen dat er binnen de grenzen van het mandaatgebied Palestina van vóór 1948 een soevereine islamitische staat wordt opgericht. Dus ik ben vlak na Arafats mysterieuze dood in 2004 naar hun kamp overgestapt en heb een alliantie met hen gesmeed. En dan vooral met hun militaire vleugel die door Khaled Shomani wordt geleid, iemand die de zaak fanatiek is toegewijd.'

Hij zweeg en schonk zich een groot glas bourbon in voordat hij verderging.

'Jullie zijn van dezelfde leeftijd, John, het is nu jouw beurt om de relatie te bestendigen.'

'Weet je zeker dat het veilig is, pa? Onze regering heeft ze tot een terroristische organisatie bestempeld. Ik kan het Witte Huis wel vergeten als het bekend wordt dat ik een ontmoeting met de PJB heb gehad.'

'Maak je geen zorgen, ik heb onze sporen gewist. De media denken dat we op het moment in een huis zitten dat door een landgoed van meer dan tweeëndertig hectare is omgeven, dus niemand kan er in de buurt komen. Maar ik heb ook nog voor alle zekerheid gevraagd of ze er vanavond met de helikopter heen willen vliegen, en dan aan het eind van het weekend weer terug. Dus officieel gezien weet de buitenwereld niet beter of we brengen daar het weekend door om onze strategie te plannen. En de reden dat je Shomani nu moet ontmoeten is omdat de geheime dienst je agenda tot in de kleinste details zal monitoren als je eenmaal in het Witte Huis zit. Ze weten zelfs op welk tijdstip van de dag je gaat schijten. Daarbij is je gezicht buiten de Verenigde Staten nog relatief onbekend, maar daar gaat verandering in komen vanaf het moment dat je de meest gefotografeerde man ter wereld zult zijn. Geloof me nu maar, het is nu of nooit.'

John knikte en leunde achterover in de massieve leren leunstoel die eigenlijk weinig meer weghad van een normale vliegtuigstoel.

'En waar gaan we het in godsnaam over hebben?'

Richards gedachten gingen veertig jaar terug naar zijn eerste ontmoeting met Arafat en er brak een glimp van een glimlach door op zijn gezicht.

‘Over veel dingen, John, waaronder het afhakken van de kop van de slang.’

* * *

Samen met de Westelijke Jordaanoever vormt de Gazastrook de staat Palestina. Het is de kleinste van de twee Palestijnse territoria en het ligt aan de oostelijke kust van de Middellandse Zee, maar politiek gezien is ze het belangrijkste. De strook is slechts veertig kilometer lang en gemiddeld tien kilometer breed. In 2012 woonden er zo’n anderhalf miljoen Palestijnen, wat het tot een van de dichtstbevolkte gebieden ter wereld maakt.

De Cessna vloog laag in om Israëls radar te ontwijken en landde veilig op een provisorische landingsbaan die de afgelopen achtenveertig uur was gebouwd bij een oud vliegveldje in de buitenwijken van Rafah, een kleine stad in het zuiden van de strook. Vanaf daar konden Richard en John achter in een Land Rover zitten die deel uitmaakte van een driedelig konvooi dat hen direct naar Gaza-Stad bracht. De twee auto’s die de jeep begeleidden zaten vol militieleden.

De drie voertuigen stopten voor de ingang van de Al-Jalaa-toren in het westelijke gedeelte van Gaza-Stad. Het elf verdiepingen tellende gebouw was de officiële basis van de controversiële nieuwszender Al Jazeera, wat goed te zien was aan alle borden die op de gevel prijkten. De internationale zender opereerde vanuit dit gebouw en had er zijn studio’s, maar de obscure organisatie die hier tevens was gehuisvest had een minder openbare status.

De Palestinian Justice Brigade had de hele vierde etage voor zichzelf en hier was ook het kantoor van haar leider, Khaled Shomani, gevestigd. Het was een hok van twaalf bij twaalf waar niets meer in stond dan een smal metalen bureau, een paar stalen stoelen en een grote kaart van het Midden-Oosten die één wand domineerde.

Richard en John werden langs de receptie naar de liften geloodst en bevonden zich even later in het schaars ingerichte kantoor. De strijders verdwenen onmiddellijk, waarop het niet lang duurde voordat de leider van de PJB verscheen. Het verbaasde John dat hij alleen was – er viel geen bodyguard te zien, maar dat was niet de enige verrassing.

Shomani was gekleed in een traditionele witte *thobe* tot aan de enkels, met een bijpassende keffiyeh die door een zwart koord op zijn plaats werd gehouden. Hij had een plat gezicht, met donkere bruine ogen die hard als steen leken, en er hing een aura om hem heen dat direct respect afdwong. De man was raadselachtig; de zoon van een Saoedisch stamhoofd die in Oxford had gestudeerd en onberispelijk Engels sprak was daarnaast een ijskoude moordenaar, iemand die persoonlijk verantwoordelijk was voor de dood van tientallen Israëlische soldaten en burgers. Hij kuste Richard op elke wang voordat hij aan John werd voorgesteld, die dezelfde begroeting kreeg. Zodra hij begon te praten realiseerde John zich dat hij deze man niet moest onderschatten.

'Het is goed om je weer in levenden lijve te zien, Richard. Met Skype bouw je geen persoonlijke band op.'

Zijn doordringende blik verschoof van de vader naar de zoon.

'John, door persoonlijk hierheen te komen heb je een groot risico genomen, en daarmee heb je je respect voor mij en onze heilige zaak getoond. In de toekomst zullen we samenwerken en belangrijke doelen bereiken.'

John voelde enige bewondering voor deze man, op wiens hoofd een prijs stond en die compleet anders was dan hij zich had voorgesteld.

'Het is me het risico meer dan waard, Khaled. Natuurlijk zal ik voorzichtig moeten zijn, vooral als ik eenmaal in het Witte Huis zit, maar zoals je weet denkt mijn familie op de lange termijn en delen we dezelfde passie… de vernietiging van Israël.'

De Arabier lachte hartelijk, alsof iemand hem net iets grappigs had verteld.

'Stel je eens voor dat de wereldwijde media zouden weten dat de toekomstige leider van de westerse wereld hier in dit armetierige kantoortje zat, John, de uitvalsbasis van de militaire vleugel van de PJB. Alleen al in dit gebouw zijn er genoeg journalisten die een moord voor zo'n verhaal zouden doen.'

John lachte zenuwachtig, hij kon niet uitmaken of Shomani nu een bedekte bedreiging uitte of dat het een ironische observatie was. Hoe dan ook, hij trok het gesprek weer vlot.

'Khaled, we zullen ermee doorgaan om jullie raketaanvallen via clandestiene kanalen te financieren, want ze lijken hun effect niet te missen. Maar wat kunnen we nog meer doen in de toekomst?'

Naar de intense uitdrukking op Shomani’s gezicht te oordelen leek hij precies te weten wat hij wilde.

‘De raketaanvallen zijn oké, John, maar het is nog niets. Ik hoop dat we aan een plan op de lange termijn kunnen werken dat niet alleen de situatie hier zal veranderen, maar dat de wereld op zijn kop zal zetten. We moeten een geweldsuitbarsting creëren die het Amerikaanse volk zal dwingen om zijn steun aan de staat Israël te heroverwegen. Ik wil mijn eigen 9/11 hebben.’

John begreep precies wat zijn nieuwe partner wilde bereiken. Hij wilde dat zijn naam net zo synoniem aan het grote kwaad zou zijn als die van die andere beruchte terrorist uit Saoedi-Arabië: Osama Bin Laden.

OceanofPDF.com

27

The Little Fox, Indische Oceaan

Het was vroeg in de ochtend, net na zonsopgang, toen Daniel en Deshi samen op het zonnedek aan de achterzijde van het superjacht zaten, een plek die hen uitzicht op het heliplatform bood. Het was duidelijk dat de bemanning van de Super Puma voorbereidingen trof om zo dadelijk op te stijgen, dus ze vroegen zich af wat er te gebeuren stond.

Ze hoefden niet lang op een antwoord te wachten. Een paar minuten later stapte Franklin uit de glazen lift die hem naar het bovenste dek had gebracht. Hij liep naar hen toe en had niets anders dan een zwarte laptoptas bij zich, zijn weekendtas was al in de helikopter geladen.

‘Ik moet wat zaken regelen en zal twee dagen weg zijn. Zorg dat je paraat staat als ik terugkom. We vliegen dan direct naar de Gazastrook om het hoofd van de militaire vleugel van de PJB te ontmoeten, dan nemen we de geplande aanslag tot in de fijnste details met hem door voordat we naar Jeruzalem afreizen. Nadat we hier vertrokken zijn komen we niet meer terug voordat de hele operatie achter de rug is, dus neem alles mee wat je nodig hebt.’

Zoals gewoonlijk voerde Franklin minieme brokjes informatie. Toen hij zich omdraaide om naar de helikopter te lopen stond Daniel op om hem te vergezellen.

‘John, waar ga je heen? Weet je zeker dat ik niet mee moet gaan?’

‘Nee, Daniel, het zijn privézaken die ik zelf moet afhandelen.’

Nadat hij zijn jongere broer de mond had gesnoerd klom hij in de helikopter en trok de deur achter zich dicht.

* * *

Franklin had besloten om maar liefst zesenveertig van de komende vijftig uur in de lucht door te brengen. Zodra hij van de Puma op zijn Gulfstream-

jet was overgestapt stelde hij zich in op de lange marathon en was op weg naar de enige Amerikaanse staat die zich geografisch gezien in de tropen bevond.

Hawaï bestaat uit acht hoofdeilanden die deel uitmaken van een archipel in de Stille Oceaan, en ligt op zo'n tweeëndertighonderd kilometer van het Amerikaanse vasteland. Het op een na grootste eiland is Maui, en op de landelijke noordwestelijke helling van de vulkaan Haleakala is het plaatsje Makawao te vinden, dat net iets meer dan zevenduizend inwoners heeft. De lokale infrastructuur biedt een aantal scholen, wat winkels en een kerk. Het is een vergeten dorp dat buiten de toeristische routes ligt en in geen enkele *rough guide* staat. Het eiland was een paar weken geleden door een serie bosbranden geteisterd, het gevolg van de orkaan Dora, die vele gemeenschappen had weggevaagd en meer dan honderd dodelijke slachtoffers had geëist.

Maar dit had Franklins interesse allemaal niet, hij bezocht het gehavende eiland omdat hij twee van zijn bewoners persoonlijk kende, hoewel hij hen in elf jaar niet meer had gezien of gesproken. De een was zijn vrouw en de ander zijn zoon.

In de nasleep van zijn ontmaskering als Adolf Hitlers kleinzoon in februari 2012, zag het leven er voor zijn vrouw, Caroline, en zijn zoon, Bill, plotsklaps anders uit. Ze werden gevangenen in hun eigen huis in San Francisco, belegerd door een horde gelouterde journalisten en paparazzi die er alles voor overhadden om een quote van de vrouw van de man die 'de geheime kandidaat' werd genoemd te kunnen noteren, of zelfs maar een glimp van haar op te vangen. Een exclusieve foto van haar zou een freelancefotograaf meer dan een half miljoen dollar aan wereldwijde rechten opleveren.

Caroline werd in de media neergezet als de partner van 's werelds meest gehate politicus en was door een hongerig en meedogenloos leger omsingeld. Het was duidelijk dat de media en het publiek geen woord van haar officiële verklaring geloofden, namelijk dat ze niets had geweten van de achtergrond van haar echtgenoot, dus het enige wat ze kon doen was wachten tot het over zou waaien. En met de hulp van haar zus en een paar goeie vrienden was dat precies wat ze deed. Ze hield zich bijna zes maanden lang schuil in haar eigen huis, waar eten werd bezorgd en Bill thuisonderwijs kreeg van een paar docenten die dapper genoeg waren om een bezoek af te leggen. Na de presidentsverkiezingen in november, die

Franklin zeker gewonnen zou hebben als het niet anders was gelopen, liet de wereld de zaak en ook Caroline verder met rust.

Ze begon haar meisjesnaam weer te gebruiken en probeerde de draad op te pakken. Ze wist dat het onmogelijk was om in volledige anonimiteit te leven, maar ze kon wel naar iets zoeken dat in de buurt kwam. Uiteindelijk besloot ze na maanden van aftasten een bescheiden huis met drie slaapkamers in een plaatsje op het Hawaïaanse eiland Maui te kopen. En dat terwijl ze zich nog geen jaar eerder had voorgesteld hoe ze de vertrekken van het Witte Huis zou inrichten, maar dat was voordat het noodlot toesloeg en haar leven op zijn kop zette.

Bill was nog maar twaalf in die tijd, en in de maanden die op het schandaal volgden kwam hij in een zware depressie terecht. Hij was zijn vader, vrienden en identiteit kwijt. Hij was niet langer de zoon van de presidentskandidaat met wie iedereen vrienden wilde zijn. Hij was nu opeens de achterkleinzoon van de meest gehate dictator uit de wereldgeschiedenis. Bill was in therapie, net als zijn moeder, en ze bevonden zich allebei in een diep en donker dal.

In het begin was de verhuizing een ramp. Ze werden door de kleine gemeenschap van Makawao met scheve ogen aangekeken, niet vanwege hun geschiedenis, maar omdat ze buitenstaanders van het vasteland van de Verenigde Staten waren die niets op hun eiland hadden te zoeken. Maar de situatie werd geleidelijk aan beter. Caroline doneerde vijfduizend dollar aan een liefdadigheidsinstelling met een missiepost die onderdak bood aan weeskinderen – spruiten die van alle acht de eilanden afkomstig waren. Het leverde haar een plaats in de bestuurscommissie van de instelling op. Na negen maanden was ze voorzitter geworden en runde de instelling, wat niet onopgemerkt bleef want niet veel later zat ze in het bestuur van vijf andere liefdadigheidsinstellingen en was een lichtend baken binnen de gemeenschap geworden. Door haar ervaring met het organiseren van enorme benefieten voor haar voormalige echtgenoot wist ze moeiteloos kleinere evenementen op de eilanden te organiseren. Het is altijd makkelijker om af te schalen.

Moeder en zoon wisten in de loop der jaren een succesvol nieuw bestaan op te bouwen. Caroline werd de liefdadigheidskoningin van het eiland genoemd, en Bill blonk zowel op de middelbare school als op de universiteit uit, zijn opmerkelijke mathematische talent leverde hem een cum laude MBA in bedrijfskunde en financiën op. Hij had een bijzondere

gave voor cijfers, en kon met zijn fotografische geheugen binnen een paar seconden een pagina met numerieke informatie scannen en opslaan in zijn hoofd. Hij opteerde voor een carrière in het investeringsbankwezen, en kon na zijn studies uit zes verschillende banken op de eilandengroep kiezen. Bill koos uiteindelijk voor de First Hawaiian Bank, die op zo'n achttien kilometer van zijn huis een vestiging in de plaats Kahului had en hem internationale carrièremogelijkheden bood.

John Franklin werd uiteindelijk tien jaar na zijn verdwijning officieel doodverklaard, hij zou zichzelf van het leven hebben beroofd in de oceaan bij Carmel, hoewel er nooit een lichaam was gevonden. Wat Caroline en Bill niet wisten was dat ze zo ongeveer sinds hun verhuizing naar het eiland in de gaten werden gehouden. Toen Franklin eenmaal had ontdekt wat hun nieuwe verblijfplaats was schakelde hij een detectivebureau in om hen discreet te monitoren, waarna hij elf jaar lang elk kwartaal een rapport ontving waarin gedetailleerd verslag werd gedaan van alle facetten van hun leven in het plaatsje Makawao.

* * *

De Gulfstream landde iets voor vijven lokale tijd op Kahului Airport, waar een zilverkleurige Mercedes S-Class al stond te wachten om hem de stad in te rijden. De chauffeur die door het detectivebureau was ingehuurd was zoals afgesproken onder de vijfentwintig, Franklin ging ervan uit dat zo'n jong iemand niet zou weten wie hij was. Hoewel hij uitgebreide plastische chirurgie had ondergaan was hij nog steeds bang herkend te worden.

Het was een korte rit het stadje in, waar de Mercedes op West Kaahumanu Avenue parkeerde, recht tegenover de ingang van de First Hawaiian Bank. Franklin zat achterin en was verdiept in rapportages over Bills ongelooflijke succesverhaal. Hij had de verslagen al eerder gelezen, maar wilde zich er nog een laatste keer in verdiepen. Op de foto die naast hem op de zwarte leren achterbank lag was een stille passant te zien en hij was minder dan twee weken geleden genomen. Hij was in pak en verliet de glazen entree van de bank aan de overkant.

Franklin bestudeerde de foto en wierp een blik op zijn horloge. Eigenlijk had hij de foto niet als referentie nodig – zijn zoon leek als twee druppels water op hem toen hij die leeftijd had: lang en gespierd, rossig

blond haar en helderblauwe ogen. Het was alsof ze beiden uit een perfecte Arische mal afkomstig waren.

De cijfers op zijn digitale horloge gaven 17.45 uur aan en Franklin wist dat Bill het gebouw in de komende dertig minuten zou verlaten. En al was hij iemand die zijn beslissingen nooit door twijfel liet ondermijnen, hij had nog steeds niet besloten wat zijn openingszin zou zijn tegen de enige persoon in de wereld waar hij iets om gaf.

OceanofPDF.com

28

Kahului, Hawaï

William Bush sloeg links af toen hij uit het lage bankgebouw kwam en begon aan zijn gebruikelijke wandeling – vijfhonderd meter heuvelopwaarts – naar de grote parkeergarage van het stadje waar de bank zijn vaste vakken had.

Hij besteedde geen aandacht aan de zilverkleurige Mercedes die een paar seconden lang achter hem rolde om hem vervolgens aan de andere kant van de weg te passeren en Franklin bij de ingang van de parkeergarage af te zetten, die zich naar Vak F24 op het bovenste niveau begaf. Daar trof hij Bills rode Ford Bronco, een cadeau dat hij een paar dagen na zijn eindexamen van zijn moeder voor zijn achttiende verjaardag had gekregen. De Ford werd geflankeerd door een zilverkleurige Chrysler en een zwarte Bentley die, zo wist Franklin, aan de directeur van de bank toebehoorde. Er stonden nog tien andere auto's op het niveau, maar gelukkig was er verder niemand toen hij Bills voetstappen op de betonnen trap hoorde naderen.

Franklin was een monster, een psychopaat voor wie een moord de gewoonste zaak van de wereld was, dus de kwetsbaarheid die hij voelde was iets wat hem bevreemdde en wat hij moeilijk kon verkroppen. Hij was een alfamannetje met een groot ego dat voor het eerst in zijn leven te maken kreeg met de angst om afgewezen te worden. Hij klopte nog even snel op de binnenzak van zijn donkerblauwe kasjmieren colbert om te voelen of het cadeau dat hij had meegebracht nog veilig op zijn plek zat. Toen Bill op minder dan tien meter afstand bovenaan de trap verscheen haalde hij diep adem. Franklin kwam vanachter de Bentley vandaan en stond oog in oog met zijn zoon, die naar zijn auto toe gekeerd stond. Bill was in gedachten verzonken en maakte geen oogcontact met de vreemdeling. Hij wilde net met zijn sleutelhanger het portier openen toen Franklin hem aansprak.

'Bill, het is goed om je te zien.'

Het was het onmiskenbare stemgeluid dat net iets eerder bij Bill binnenkwam dan de blik, die doordringende blauwe ogen. Er trok een schokgolf door hem heen voordat hij besefte dat zijn vader nog steeds in leven was. De man die hij meer haatte dan wie dan ook in de wereld op deze planeet stond als een geestverschijning recht voor zijn neus.

‘Jezus, *what the fuck*? Nee, dit kan niet… Shit… shit… shit.’

* * *

Er viel een lange en pijnlijke stilte in de Bronco waar vader en zoon voor het eerst sinds elf jaar naast elkaar zaten. Bill staarde door de voorruit naar een groen uitgangsbord dat zich vijftig meter verderop bevond, alles lag overhoop in zijn hoofd en hij schudde ongelovig zijn hoofd. Toen sloeg zijn verbijstering in woede om.

‘Waarom kon je niet gewoon doodblijven? Je bent een bedrieger, een criminele nazi die ons met zijn leugens heeft kapotgemaakt… en dan kom je hier opeens opdagen… Ik veracht je.’

Franklin liet Bill tekeergaan. Het was de aanvankelijke reactie die hij had verwacht, maar er leek zich iets onder het verdriet te bevinden dat in zijn stem doorklonk, een liefde die weer tot leven kon worden gewekt. En hij begon aan het verhaal dat hij al maanden had zitten aanscherpen.

‘Ik weet dat je moeder je tegen mij heeft opgezet, maar geef me dan tenminste een kans. Laat me mijn ding zeggen, en als je wilt dat ik wegga als ik klaar ben dan beloof ik dat ik dat zal doen. Maar dan zal je nooit meer iets van me horen.’

Bill zei niets, wat Franklins verknipte geest als iets positiefs opvatte.

‘Laat me beginnen met een vraag. In de jaren dertig leefden er in Duitsland vijfenzestig miljoen mensen die je overgrootvader adoreerden, denk je dat dat allemaal kwaadaardige fascisten waren?’

Franklin wachtte het antwoord niet af.

‘Nee, het waren gewone mensen die zich door de rest van Europa gekleineerd voelden en hij bood ze hoop en redding.’

Hij denderde verder met een volgende vraag.

‘En wat dacht je van mijn vader, je grootvader? Hij bouwde een van de grootste farmaceutische bedrijven ter wereld op, dat medicijnen ontwikkelde die de levens van miljoenen arme en wanhopige mensen

hebben gered. Was hij een kwaadaardige maniak, of iemand die zich aan de bestrijding van ziekten en gebreken wijdde?'

Franklin was zoals altijd selectief met zijn informatie en was zo slim om te verzwijgen dat dit internationale farmaceutische rijk was gesticht met nazigeld dat van Europese Joden was gestolen die hun einde in de vernietigingskampen vonden. Hij was op dreef en vervolgde zijn secuur ingestudeerde verhaal.

'En dan heb je nog de Joden. Kijk naar het Midden-Oosten, Bill. Ze hebben het Palestijnse volk van hun vaderland beroofd, en de Joodse lobby in New York heeft er een fantasierijk Bijbels verhaal van gemaakt dat volkomen onzinnig is, en toch wordt deze illegale Joodse staat door het grootste gedeelte van de westerse wereld gesteund. Mijn familie, onze familie, heeft altijd aan de goede kant van de geschiedenis gestaan, en toch worden we als monsters afgeschilderd. Ik moet mijn afkomst geheimhouden omdat historici de waarheid hebben verdraaid. Het is een samenzwering, Bill, een web van leugens waar miljoenen mensen in geloven.'

Het was Franklins strategie om een klein zaadje van twijfel in Bills geest te planten. Hij had alleen maar een zwakke plek in zijn harnas nodig die groot genoeg was om twijfel toe te laten.

'Bill, ik zou graag willen dat we samen wat tijd doorbrengen zodat je ook de andere kant van de medaille ziet. Ik heb originele historische documenten die je zou moeten lezen. Ze schetsen een totaal ander beeld dan wat je op school hebt geleerd. Over een paar dagen vindt er een operatie plaats waar ik al jaren aan werk, een gebeurtenis die de wereld zal veranderen. En als dat voorbij is wil ik de rest van mijn leven aan jou wijden, zoon. Ik zal een vliegtuig sturen om je uit deze woestenij weg te halen. We moeten samen de tijd inhalen die van ons is gestolen. Het is nog niet te laat.'

Bill had genoeg gehoord en kon er niet meer tegen.

'Je hebt ma al die jaren belazerd, en nu probeer je hetzelfde met mij te doen. Ga de auto uit, nu. Ik wil je niet bij me in de buurt hebben.'

Franklin bleef zitten. Hij had zijn troefkaarten uitgespeeld en het had niet gewerkt. Misschien kon hij het nog eens proberen, maar dat hoefde niet meer toen zijn zoon zich van hem afkeerde en het portier opendeed. Franklin deed hetzelfde en liep om de motorkap van de Bronco heen om zijn zoon te bereiken, die nog een laatste salvo afschoot.

‘Ga gewoon. Ik heb behoefte aan frisse lucht.’

‘Alles wat ik je heb gezegd is waar, Bill. Ik heb alleen tijd met je nodig om het te bewijzen.’

Bill zocht zijn vaders ogen, hij deed zijn uiterste best om te zien of zijn blik iets van waarheid bevatte. Hij dacht een glimp van iets te zien, maar hij wist niet wat. Zijn vader was een sublieme acteur, zoveel wist hij wel.

‘Stel nu eens dat ik in de toekomst contact met je wil opnemen… hoe zou ik dat moeten doen?’

Franklin wist op dat precieze moment dat hij gewonnen had. De ultieme controlfreak was terug en er was niets dat hem kon tegenhouden. Hij haalde een telefoon uit zijn binnenzak die hij aan zijn zoon gaf, die hem na een lichte aarzeling aannam.

‘Dit is geen gewone telefoon, Bill. Er is één nummer in opgeslagen, en hij is zó ingesteld dat er niet mee gebeld kan worden. Als je me wil bereiken stuur je een bericht en dan zorg ik voor de rest.’

* * *

Franklin zat achter in de Mercedes, hij was onderweg naar het vliegveld en zat over zijn laptop gebogen toen hij opeens van gedachten veranderde. Hij deelde een nieuwe order uit aan de jonge chauffeur.

‘Breng me naar het huis in Makawao. Je hebt het adres.’

‘Ja, sir. Het is zo’n twintig minuten rijden.’

Franklin knikte, maar zijn blik was op de e-mail gericht die hij net van een oude vriend had ontvangen uit de Gazastrook, de volgende locatie in zijn hectische schema. Maar eerst wilde hij zich met iets bezighouden dat veel dichterbij lag.

Het bescheiden huis aan Jacaranda Way zag er in het echt nog armetieriger uit dan op de foto’s die hij had gezien. Hij zat achter in de S-class, tuurde door het getinte raam naar de sjofele buitenkant en vroeg zich af waarom zijn vrouw ervoor had gekozen om in deze misère te leven. Toen hij uit de auto stapte gaf hij de chauffeur de instructie om een paar honderd meter verderop te parkeren en op nadere orders te wachten.

Haar zwarte Toyota Aygo stond op de oprit geparkeerd, dus Franklin wist dat ze ergens in huis moest zijn, ongetwijfeld bezig met slap liefdadigheidswerk. Hij was nooit van plan geweest om haar op te zoeken

en wist niet goed wat hij hier nu deed, want zijn enige gevoelens voor haar waren een mix van haat en minachting.

Het enige wat hij wist was dat ze de afgelopen tien jaar Bill tegen hem had opgezet en dat ze gestraft moest worden. Hij had een plan voor op de lange termijn – hij zou een huurmoordenaar op haar afsturen als Bill in zijn leven was teruggekeerd en zij alleen achterbleef. Maar dat zou nog wel even duren, dus Franklin hoopte dat zijn komst een emotionele schokgolf bij haar teweeg zou brengen die het belachelijke leven dat ze hier had opgebouwd eens goed in de war zou schoppen.

Hij bleef drie minuten bij de voordeur staan voordat hij aanbelde. Hij dacht aan de duizenden dollars die hij aan de verbouwing van zijn gezicht had uitgegeven en vroeg zich verkneukeld af hoelang het zou duren voordat ze hem herkende.

Caroline verwachtte twee vrouwelijke collega's, dus ze was niet verrast toen er gebeld werd. Toen ze de deur had bereikt zag ze het vage silhouet van een lange man door de zwaar getinte glazen panelen en ze vroeg zich af wie deze onbekende man was. Ze haalde instinctief een hand door haar haar en wierp een snelle blik in de gangspiegel om te kijken of haar make-up nog enigszins redelijk zat. Ze herkende hem onmiddellijk toen ze de deur opendeed en haar warme nieuwsgierigheid sloeg om in ijskoude ontzetting. Op de veranda stond haar ergste nachtmerrie, de vleesgeworden incarnatie van een verschrikking die ze lang geleden begraven dacht te hebben.

Maar goed, ze had het zelfmoordverhaal nooit volledig geloofd, en hoewel ze het in de loop der jaren voor lief had genomen, de stem in haar hoofd die zei dat je het nooit zeker kon weten met haar echtgenoot had altijd geklonken. Tranen welden op terwijl haar emoties door elkaar werden geschud en er gevoelens van vernedering en rauwe woede naar boven kwamen voor de man die haar misleid en haar leven verwoest had. De enige emotie die ontbrak was liefde en ze vroeg zich op dit exacte moment af hoe ze ooit van dit monster gehouden kon hebben.

Op Franklins onaangedane gezicht viel niets van wroeging af te lezen, en zonder iets te zeggen beende hij langs haar heen de gang door tot hij de kleine keuken achter in het huis had bereikt. Ze wachtte een moment voordat ze hem naar binnen volgde, tegen de tijd dat ze naast hem stond liepen de tranen over haar gezicht, dat van lijkbleek naar dieprood was

verschoten. Haar stem brak toen ze tegen de spookverschijning begon te schreeuwen.

‘Hoe durf je je hier te vertonen? Ga m’n huis uit, verachtelijke klootzak. Kruip terug naar de steen waaronder je vandaan bent gekomen. Ga nu of ik bel de politie.’

Franklin bleef kalm terwijl hij de tirade over zich heen liet gaan.

‘Wil je niet weten waarom ik hier ben?’

‘Nee, ga hier weg! Ga hier verdomme weg… nu!’

Ze was hysterisch, iets wat Franklin op een vreemde manier opwond.

‘Ik ben voor Bill gekomen en er is niets wat je daartegen kunt doen, stomme trut.’

Er trok een schittering door Carolines ogen en het verdriet maakte plaats voor pure woede.

‘Waag het niet bij mijn zoon in de buurt te komen, want…’

‘Want wat? Toevallig heb ik net het afgelopen uur met hem doorgebracht, en ik weet zeker dat hij binnenkort deze kloteplek zal verlaten om bij mij te kunnen zijn. Ik moet hem bevrijden van al het gif dat…’

Franklin kreeg niet de kans zijn zin af te maken. Carolines overlevingsinstinct nam het over en ze verloor alle controle. Ze griste met haar rechterhand een broodmes van het granito aanrechtblad en haalde bliksemsnel naar hem uit. Hij wist de uitval gedeeltelijk met zijn linkerarm te pareren, maar kon niet verhinderen dat de gekartelde rand diep in de achterkant van zijn onderarm sneed. Hij schreeuwde het uit van de pijn. Op hetzelfde moment raakte zijn vuist haar gezicht zo hard dat ze door de lucht vloog en naar rechts sloeg, waarbij haar slaap de rand van een losstaande houten opbergkast raakte. De vreselijke klap die daarbij klonk zei genoeg over de impact ervan. Ze zakte in elkaar, haar lichaam schokte nog een paar keer voordat het stil lag.

Het bloed stroomde uit Franklins open wond, maar dat kon hem weinig schelen. Het was niets meer dan een vleeswond waar wat hechtingen de oplossing voor waren. Hij boog zich over Carolines uitgestrekte lichaam, drukte zijn vingertoppen op haar pols en voelde tot zijn verrassing een lichte hartslag. En dat terwijl hij aanvankelijk dacht dat hij haar had vermoord. Hij liet haar pols los, liep naar de gootsteen en liet koud water over de snee stromen voordat hij zijn arm met een blauwe theedoek afbond om het bloeden te stelpen.

Franklin overwoog een moment om een mop te zoeken en het bloedspoor op te dweilen, maar die gedachte was in één keer verdampt toen hij de deurbel hoorde klinken. Hij vluchtte vanuit de keuken de tuin in en bekeek wat zijn opties waren. Er bevond zich een gemetselde open garage aan één kant van het terrein waar hij doorheen liep tot hij de voorkant had bereikt. Voorzichtig gluurde hij om het hoekje zodat hij kon zien wie er had aangebeld.

Op de veranda stonden twee vrouwen van middelbare leeftijd die herhaaldelijk aanbelden en zich nogal leken op te winden. Een van de twee hield een telefoon tegen haar oor en probeerde ongetwijfeld Caroline te bereiken, terwijl de ander haar gezicht tegen een van de glazen panelen drukte om naar binnen te kunnen kijken. Ze waren er zo druk mee bezig dat Franklin van de gelegenheid gebruikmaakte en rustig de andere kant op liep zonder opgemerkt te worden. Hij stuurde de chauffeur een berichtje en de Mercedes stopte zo'n dertig seconden later een stukje verderop om hem te laten instappen. De chauffeur zag meteen de bloed doordrenkte theedoek om Franklins onderarm.

'Ik heb een EHBO-doos in de kofferbak, sir. Zal ik die even pakken?'

Franklins antwoord kon haast niet barser zijn.

'Jezus, jongen, hou je mond, zorg dat we hier weg zijn en breng me zo snel mogelijk naar het vliegveld.'

De jongeman kromp ineen en gaf plankgas.

Franklin zat achterover en dacht na over de gevolgen van zijn ongelukkige bezoek. Hij had het verknald en had een bloederig visitekaartje achtergelaten. Normaal gesproken plande hij altijd alles zorgvuldig in en hield zich altijd aan het script, dus hij vervloekte deze impulsieve actie die alles wat hij zo minutieus had uitgedacht in gevaar kon brengen.

OceanofPDF.com

29

The Little Fox, Indische Oceaan

Voordat de Gulfstream opsteeg had de chauffeur een dokter van het eiland geregeld die Franklin voor een bedrag van vijfhonderd dollar cash maar al te graag in het vliegtuig wilde behandelen zonder vragen te stellen.

Franklin had een rothumeur tijdens de eerste uren van de marathonvlucht naar zijn jacht. Hij zat nog steeds te piekeren over de mogelijke gevolgen van de bloederige confrontatie met zijn vrouw, maar zijn psychopathische trekken verdrongen geleidelijk zijn twijfels en zo was de normale gang van zaken na enige tijd weer hersteld.

Tegen de tijd dat hij terug was op The Little Fox hadden de pijnstillers hun werk gedaan en verkeerde hij in een prima stemming. Hij concludeerde dat geen van de gebeurtenissen op het kleine Hawaïaanse eiland ertoe zouden leiden dat zijn ingenieuze plan in duigen zou vallen, dus hij moest dit fiasco achter zich laten en zich op toekomstige zaken richten.

Hij stuurde Daniel en Deshi een berichtje waarin hij ze voor een diner in zijn vertrekken uitnodigde, een zeldzaam aanbod dat ze natuurlijk accepteerden. De chef-kok had op Franklins verzoek voor een uitgebreid buffet van zeebanket gezorgd en het drietal deed zich even later tegoed aan een hors-d'oeuvre van blini's met belugakaviaar. Niemand durfde over Franklins mysterieuze uitstapje te beginnen, het was alsof het nooit had plaatsgevonden.

Franklin reikte gretig over de tafel naar een stuk kreeft dat hij openbrak met een kreeftentang, om deze vervolgens voor het karakteristieke smalle vorkje te verruilen waarmee hij het sappige vlees eruit trok.

'Dit wordt onze laatste avond op de boot voor een tijdje, dus geniet er maar van. We vertrekken morgen bij zonsopgang, en de maaltijden die we van onze gastheren in de Gazastrook zullen krijgen maken niet veel kans op een Michelinster, neem dat maar van me aan.'

Franklin lachte om zijn eigen grap voordat hij een flinke slok van zijn gekoelde Montrachet nam. Deshi had niet de intentie om ooit nog op The Little Fox terug te keren, ze zou helpen bij de aanslag en daarna wilde ze Vargas uitschakelen. Als dat was gebeurd zou ze zich uit de voeten maken, maar op het moment moest ze Franklin te vriend houden, dus ze probeerde de stemming erin te houden met wat oppervlakkige prietpraat.

'En 's nachts waarschijnlijk een slaapzak in plaats van frisgewassen lakens, meneer Franklin?'

'Ik ben bang dat dat klopt, schat.'

Deshi was wanhopig op zoek naar iets wat het gesprek gaande kon houden. Haar ogen lichtten op toen ze de naam van het jacht op haar bord zag staan.

'Waarom heeft u dit schip The Little Fox genoemd?'

Daniel verwachtte dat Franklin haar zou negeren, maar verrassend genoeg ging hij er enthousiast op in.

'Het is een eerbetoon aan mijn grootvader, de Führer. Tijdens de Eerste Wereldoorlog diende hij als sergeant in het Beierse leger. Toen hij in 1915 in België gelegerd was kreeg hij in de loopgraven het gezelschap van een zwerfhond. Ze werden onafscheidelijk en mijn grootvader noemde het beestje liefkozend *Fuchsl*, zijn kleine vos. Hij leerde hem allemaal kunstjes, die hij zo goed kon dat hij wel een circushondje leek. Zijn hart was gebroken toen Fuchsl stierf. Het was het begin van de Führers levenslange passie voor honden, van wie hij volgens veel van zijn tijdgenoten meer hield dan van mensen. Zijn landhuis in El Calafate, El Blondi, was naar zijn geliefde herdershond genoemd.'

Daniel was met eten gestopt en hing aan Franklins lippen. Hij had het verhaal nog nooit eerder gehoord en betreurde het dat hij die vraag niet had gesteld. Franklin dronk zijn glas leeg en stond op van tafel om aan te geven dat het diner voorbij was.

'Slaap goed, ik wil dat jullie morgen volledig gefocust zijn. Binnen een paar dagen gaan we ons eigen 9/11 creëren.'

* * *

De vlucht naar de Gazastrook duurde iets meer dan zeven uur. Voor Daniel en Deshi was het hun eerste bezoek aan de Palestijnse staat. Franklin was er sinds 2011 elk jaar naar teruggekeerd en logeerde dan bij Khaled Shomani,

de mysterieuze leider van de militaire vleugel van de PJB. De twee mannen waren in alle opzichten bondgenoten van elkaar en waren de afgelopen drie jaar met het voorbereiden van de operatie bezig geweest.

Shomani's huis bevond zich in een voormalige bioscoop die kort nadat ze in juni 2007 hun politieke macht herstelden door Hamas was gesloten. Hij deelde het met zijn twee broers en hun gezinnen. Het lag verborgen in het oude hart van Gaza-Stad, vlak bij de grote moskee, en werd omgeven door hobbelige wegen en stoffige gebouwen waarvan er veel door recente Israëlische luchtaanvallen waren beschadigd.

Een konvooi bracht Franklin en zijn assistenten vanaf de landingsbaan over de hoofdweg, Omar Al Mukhtar, via het Plein van de Onbekende Soldaat naar de rand van de Al Zawya-markt. Vanaf daar loodste een escorte van vier militieleden hen door een smalle zijstraat waar ze via een zwarte stalen deur die gedeeltelijk achter een houten marktkraam schuilging het gebouw betraden.

Shomani stond midden in een rijkversierde woonkamer, die vroeger het parterregedeelte van de bioscoop was geweest. Hij verkeerde in het gezelschap van zijn twee broers, die naast hem stonden, en een drietal mannen in identieke zwarte thobes dat op lage houten stoelen rechts van hem zat. De ruimte werd gedomineerd door een grote, grijze marmeren eettafel die met gerechten was beladen en voor negen personen gedekt. Shomani had een traditioneel Palestijns buffet voor zijn gasten klaarstaan dat uit gebraden kip, gehakt en gekruide rijst met geroosterde amandelen bestond, met daarbij nog salades, platbroden en dipsauzen.

Hij begroette Franklin als een broer en was net zo voorkomend tegen Daniel en Deshi, die hij voor het eerst ontmoette. Nadat hij hen aan zijn broers had voorgesteld begeleidde hij de gasten naar de eettafel om op zijn gebruikelijke plek aan het hoofd plaats te nemen. Franklin zat links van hem en Daniel mocht als eregast de rechterflank bezetten. Deshi ging naast Daniel zitten, waarna Shomani's broers tegenover hen plaatsnamen terwijl de drie mannen, die niet waren voorgesteld, aan het andere eind gingen zitten.

Toen ze elk moment aan de maaltijd konden beginnen stond Shomani op en hief zijn kelkglas met muntlimonade, een favoriet drankje in Palestina. Het verraste Daniel en Deshi dat hij zo vlekkeloos Engels sprak, en zijn boodschap was helder en gepassioneerd.

‘Welkom in mijn huis en dat van mijn broers, Malik en Yusuf. Ik vertrouw en respecteer je alsof je een derde broer bent, en dat geldt ook voor de twee nieuwe gasten die hier aan tafel zitten. Laten we eerst eten, daarna zal ik jullie stap voor stap en tot in de kleinste details door het operationele scenario leiden nu, zo God het wil, de dag der voorzienigheid nadert. We staan op het punt om onze eigen geschiedenis te schrijven, en de geopolitieke situatie in deze regio zal nooit meer dezelfde zijn.’

Hij zweeg en gebaarde naar de drie mannen die aan het andere eind van de tafel zaten. ‘Deze strijders verstaan geen Engels, maar ze verdienen onze lof en dankbaarheid want het zijn martelaars die een sleutelrol zullen spelen in de aanslag die onze zaak zal dienen. Tot dat moment zullen ze net als jullie hier te gast zijn en ze zullen van alle voorrechten genieten die ik hun kan bieden. Ze zijn toegewijde zelfmoordcommando’s… strijders die hun leven ten dienste van Allah hebben gesteld. Ik zal hun specifieke rol later nader uitleggen, maar voor nu wil ik een toost op hen uitbrengen. En ons credo daarbij is *In sha Allah*, wat “zo God het wil” betekent.’

Ze stonden op, hieven hun glas en herhaalden de zin zo goed als ze konden. De drie mannen knikten hen toe ten teken dat ze de geste hadden begrepen en richtten zich vervolgens weer op het eten. De sfeer was goed aan tafel en de gesprekken kwamen op gang. Shomani’s broers spraken ook een aardig woordje Engels, al was het niet zo goed als dat van hem. Maar Franklin was gespannen en rusteloos, wat hem betrof mocht de maaltijd voorbij zijn zodat ze ter zake konden komen.

Twee vrouwelijke bediendes ruimden de borden af, en toen ze terugkwamen met manden vol zoete baksels wendde Franklin zich tot Shomani en fluisterde hem iets toe.

‘Khaled, kan ik je even onder vier ogen spreken voordat je aan de briefing begint?’

Shomani knikte en ging hem voor naar een schaars verlichte gang aan de zijkant van de centrale ruimte. Franklin kwam, zoals altijd, meteen ter zake.

‘Kunnen we de briefing doen zonder je broers erbij? Het is nog maar een paar dagen voordat het zover is, en hoe minder mensen de specifieke details weten, hoe beter. Het is voor hun eigen bestwil dat ze…’

Shomani’s ogen flitsten woedend op. Het was op dat moment duidelijk waarom hij een van de meest gevreesde mannen van de Gazastrook was. Zijn stem klonk als een waarschuwingsschot.

‘John, je beledigt de integriteit van mijn broers, en daarmee beledig je mij. Ik dacht dat je meer respect voor me had dan dit. Misschien dat jij en je vrienden maar moeten vertrekken, dan voeren we de aanslag wel zonder jullie uit. Je kunt me niet zwaarder beledigen dan te suggereren dat mijn familie onbetrouwbaar is.’

Franklin realiseerde zich dat hij een blunder had begaan en probeerde Shomani voor zich terug te winnen.

‘Vergeef me, Khaled. Mijn domme opmerking komt voort uit de omvang van onze aanslag en mijn angst dat er iets mis zal gaan. Ik bied je mijn oprechte excuses aan en verwelkom je broers als mijn familie.’

Hij bood hem zijn hand aan, die de Saoedi accepteerde en de mannen omhelsden elkaar. Franklin had direct spijt van zijn botte opmerking en besefte dat hij zijn natuurlijke achterdocht weer de bovenhand had laten krijgen. Ironisch genoeg zou later blijken dat hij voet bij stuk had moeten houden en op zijn intuïtie had moeten vertrouwen.

OceanofPDF.com

30

Gazastrook, Gaza-Stad

Yusuf Mohamed Shomani was de oudste van de drie Saoedische broers die een huis in Gaza-Stad deelden. Ze waren alle drie opgegroeid in een omgeving waar het niet aan rijkdom, macht en privileges had ontbroken. De broers hadden hun educatie in Engeland genoten en radicaliseerden vervolgens in Zuid-Libanon, waar ze een fanatieke imam leerden kennen die hen voor een militair trainingskamp in de bergen in het noorden van het land rekruteerde. Yusuf kwam er al snel achter dat hij net als zijn broer Malik geen militaire talenten bezat, maar hun kleine broertje, Khaled, omhelsde het soldatenleven vanaf het moment dat hij een wapen mocht vasthouden. Hij was een griezelig bekwame schutter en bewees zich als een genadeloze moordenaar voor wie een bliksemcarrière in het verschiet lag.

Yusuf en Malik richtten hun aandacht vervolgens op de politieke vleugel van de Palestinian Justice Brigade, waarbinnen ze al snel in rang stegen en leidinggevende fondsenwervers van de terroristische groepering werden die miljoenen dollars van Iran en Syrië wisten los te weken.

In 2010, hetzelfde jaar waarin Khaled de leiding over de militaire vleugel van de PJB kreeg, werd Yusuf de president van de raad van bestuur, met Malik als zijn adjunct. De gebroeders Shomani waren in korte tijd de machtigste en invloedrijkste familie binnen de organisatie geworden en werden door vriend en vijand gevreesd en gerespecteerd.

Maar Yusuf was een verbitterd man als hij naar de stormachtige opkomst van zijn broertje keek, die als militair leider van de PJB niets dan bekendheid en bewondering ten deel viel. Als president van de organisatie kon hij van zijn status en privileges genieten, maar het Palestijnse volk gaf niets om zijn politici, het aanbad zijn militaire helden, die het nooit aflatende gevecht tegen Israël leidden. Daarbij was Khaled vader van drie zoons geworden, terwijl zijn vrouw hem slechts twee dochters had geschonken, nog een reden voor wrok en afgunst.

Uiteindelijk was geld niet het motief om zijn broer te verraden – hij had meer dan genoeg – en er was ook geen afpersing in het spel, er lagen geen lijken in de kast. Nee, het was de oudste reden ter wereld: jaloezie – een emotie die al meer dan tien jaar aan hem knaagde en die onverzadigbaar was geworden.

Toevallig was hij een paar maanden geleden met de minister van Justitie van de Palestijnse Autoriteit die over de Westelijke Jordaanoever regeerde naar Kaboel afgereisd voor een geheime ontmoeting met hun tegenhangers van de Taliban. Tijdens het diner hoorde hij een ongelooflijk verhaal over de gevallen presidentskandidaat John Franklin, die het opperbevel van de Taliban had verraden. De opperste leider bleek een premie van vijf miljoen dollar voor het hoofd van de Amerikaan te hebben uitgeloofd. Yusuf was niet in het geld geïnteresseerd, maar hij zag wel een mogelijkheid om zijn broer onderuit te halen en diens plannen te saboteren. Het was niet zo vergezocht om te bedenken dat de aanval op Israël die zijn broer met Franklin aan het bekokstoven was Khaled net zo beroemd en populair als Bin Laden zou maken, en dat was voor Yusuf een onverdraaglijke gedachte.

Tijdens het diner met de Taliban-kopstukken zei hij tussen neus en lippen door dat hij wel informatie over Franklins verblijfplaats kon doorspelen, waarna hij het nummer kreeg van Abbas Turabi, hoofd internationale veiligheid van het Talibanregime. Een paar weken daarvoor had hij zijn broer en Franklin bij een Zoom-gesprek over een komende reis naar Florence horen praten, dus hij tipte Turabi erover. Er volgde een mislukte ontvoeringspoging in Italië, maar deze keer lagen de kaarten veel beter omdat Khaled hem al een tijd geleden had ingelicht over de datums van Franklins bezoek aan de Gazastrook.

Yusufs bittere wrok jegens zijn broer was tot grote hoogten gestegen, en in een moment van blinde woede besloot hij de inzet te verhogen: hij beloofde de Taliban de exacte locatie in Gaza-Stad te geven als ze bij de ontvoering ook zijn broer zouden meenemen. De opperste leider van de Taliban en het hoofd van de militaire vleugel van de PJB hadden helemaal niets met elkaar, dus de deal was rond. In één kort telefoontje had Yusuf de Amerikaan en zijn kleine broer aan de duivel in Afghanistan verkwanseld.

Hij was ook nog doortrapt genoeg om een slag om de arm te houden voor het geval alles anders zou lopen. Hij wiste Turabi’s nummer op zijn telefoon, maar niet voordat hij het op een ongezien moment onder de

nietszeggende naam ‘Amir’ aan de contacten van zijn broer Malik had toegevoegd. Hij wist maar al te goed dat het nummer naar Kaboel zou leiden als het gecheckt zou worden, wat genoeg bewijs was om zijn broer als de informant te ontmaskeren.

Yusuf wist dat Khaled voor de volgende dag een gezamenlijke lunch in het restaurant van hun neef op Palestina Square had gepland, en daar zou de ontvoering plaatsvinden. Hij zou erbij zijn, maar hij had geregeld dat Malik verhinderd zou zijn, waardoor de verdenking direct op hem zou vallen.

* * *

Yusuf zat aan de eettafel en deed net alsof hij aan zijn broers lippen hing terwijl hij het plan voor Operatie Verzoening uit de doeken deed. Hij had het allemaal al eerder gehoord. Ging alles goed morgen, dan zou het een doortrapt plan zijn dat nooit ten uitvoer was gebracht. Liep alles mis, dan zou zijn andere broer Malik worden opgeofferd en bleef Yusuf buiten schot.

Khaleds charisma was onmiskenbaar, net als de scherpte van zijn strategische brein, dat Daniel en Deshi hypnotiseerde terwijl hij hen briefte over de geplande aanslag. Hij begon zijn verhaal met een vraag.

‘Wat weten jullie van de Grote Synagoge in Jeruzalem?’

Voordat iemand kon reageren beantwoordde hij zijn eigen vraag.

‘Het is het grootste Joodse gebedshuis in Israël en het wordt één keer per jaar, op Jom Kipoer, door de premier bezocht, het is de dag waarop de synagoge in een fort verandert. De Mossad neemt de security over en plaatst er een zwaargewapend kordon omheen, militairen die de entree en de directe omgeving bewaken. Binnen mengen geheim agenten zich met de Jom Kipoer-gangers. We weten niet precies hoeveel het er zijn, maar we schatten zo’n dertig man. Er staan mobiele antiballistische raketten op het terrein, terwijl het luchtruim door gevechtshelikopters wordt gecontroleerd. Het komt erop neer dat de synagoge op die ene dag van het jaar een onneembare vesting is geworden… Maar is het dat ook?’

Het intrigeerde Daniel en hij reageerde meteen.

‘Als ik die beschrijving hoor zou ik zeggen van wel. Maar als ik die grijns op Johns gezicht zie denk ik dat we te horen krijgen dat het niet zo is.’

Khaled keek John aan.

‘John, zou jij het woord tot je broer willen richten?’

‘Nee, je doet het prima, Khaled. Het is jouw ding nu.’

Shomani knikte en vervolgde zijn verhaal.

‘Er is grote vraag naar parkeergarages in Jeruzalem, ze zijn goud waard. Dus zijn we drie jaar geleden met behulp van Johns financiering in de wereld van de parkeerruimtes gedoken. Onder de paraplu van een gerespecteerd islamitisch bedrijf hebben we een kleine ondergrondse parkeergarage in Akhad ha’Am Street gekocht, samen met de grote voormalige supermarkt die eraan grensde. De gebouwen bevinden zich op zeshonderd meter afstand van King George Street 56, de locatie van de synagoge. De parkeergarage heeft twee verdiepingen boven de grond en twee eronder, met tachtig vakken per niveau. We hebben een ontwikkelingsplan gemaakt waarin de ondergrondse niveaus worden uitgebreid, en daar gebruiken we ook de begane grond onder de supermarkt voor, die ook gesloopt zal worden om de bovengrondse niveaus uit te breiden. Maar dat is niet alles wat we hebben gedaan.’

Shomani zweeg en pakte zijn laptop, die op de tafel naast hem stond. Hij klapte hem open en zocht het benodigde bestand op voordat hij het apparaat omdraaide zodat zijn publiek het beeldscherm kon zien. De eerste pagina was in zes beelden onderverdeeld die vanuit verschillende hoeken een keurig afgewerkte tunnel lieten zien.

‘We hebben het ontwerp gebaseerd op de opmerkelijke tunnel die een Mexicaans kartel in 2012 heeft gegraven om de drugsbaron El Chapo uit de gevangenis te bevrijden, hoewel die tunnel bijna zestienhonderd meter lang was, en dat is drie keer zoveel als de onze. Maar bouwkundig gezien zijn ze bijna identiek. Hij komt vanaf een rioolbuis die zich al onder de straat bevond en direct in westelijke richting naar King George Street loopt. Uiteraard werken we ook aan de parkeergarage, want dat is de perfecte dekmantel voor de tunnel. Er komen elke dag werklui van de Westelijke Jordaanoever, en die delen we vervolgens in twee ploegen in, de een werkt aan de parkeergarage, de ander aan de tunnel.’

Shomani klikte op een nieuw bestand, waarop er een video verscheen van een vierkante kar die over rails door de tunnel reed en waar zich een geknielde man in bevond. Uit de beelden bleek dat de tunnel ongelooflijk strak en goed verlicht was – om de twee meter hing er een lamp aan het plafond.

‘We voltooiden de bouw vier maanden geleden en verschaften ons toegang tot een in onbruik geraakte kelder onder de achterkant van de

synagoge. Hij stond gedeeltelijk onder water en er lagen oude gebedenboeken en wat kunstwerken in. De verlichting deed het niet meer en het water stond tot op zo'n negentig centimeter. Een stenen trap leidde naar een houten luik dat in geen jaren leek te zijn geopend, misschien wel tientallen jaren. De synagoge is elke zondagavond gesloten, en dat was de enige tijd waarin we de kelder durfden te betreden. Ik ben er zelf vijf weken geleden met onze martelaars geweest, zodat ze vast konden wennen aan de ondergrondse reis die hun te wachten staat.'

Daniel schudde ongelovig zijn hoofd.

'Het is ongelooflijk, Khaled. Ik kan me niet voorstellen dat de Israëli's er geen lucht van hebben gekregen. Om te beginnen zijn er de werklui die van het bestaan van de tunnel weten.'

'Dat is waar, maar ten eerste zijn het allemaal loyale PJB-aanhangers, die nog liever zouden sterven dan ons te verraden, en ten tweede weten ze niet waar de tunnel heen loopt of waarom we hem hebben gegraven. Ze zijn blij met hun loon en steunen onze zaak graag. En wat de Israëli's betreft, Jeruzalem is één grote bouwput, door de hele stad heen zijn opgravingen, renovaties en nieuwbouwprojecten te vinden, dus het laatste waaraan ze zullen denken is de creatie van een tunnel.'

Deshi was gefascineerd door alle bijzonderheden van het werk, maar ze wilde meer weten over de rol die de drie strijders aan het andere eind van de tafel zouden spelen.

'Hoe gaat de aanval in zijn werk?'

'We hebben een kopie van de architectonische blauwdrukken uit 1982 weten te bemachtigen, het jaar waarin de synagoge is gebouwd. Er is op te zien dat de treden van de keldertrap naar een hoger ondergronds niveau leiden dat op zijn beurt een trap heeft die naar een gang op de begane grond leidt. De privévertrekken van de rabbijn liggen hieraan en aan de andere kant van zijn kantoor is een deur die op een hal uitkomt die toegang geeft tot een entree in de oostelijke hoek achter in de centrale gebedsruimte. Alle drie de strijders dragen tien kilo explosieven op hun lichaam, en in hun rechterhand zullen ze een detonator vasthouden. Elke bom zal gevuld zijn met spijkers, kogellagers en andere metalen fragmenten om de schade te maximaliseren. We weten dat ze door Mossad-agenten zullen worden neergeschoten, maar zodra de strijder is geraakt zal hij de detonator activeren, dus de bommen zullen afgaan en zij zullen als martelaars sterven. We hopen dat een van hen de stoel van de premier dicht genoeg zal zijn

genaderd om hem bij de explosie te doden. En dan zullen we eindelijk onze levenslange ambitie hebben ingelost, namelijk het afhakken van de kop van de slang.’

Franklin stond op van zijn stoel en zette een applaus in dat door Daniel, Deshi en Khaleds twee broers werd overgenomen. Op Yusufs gezicht viel een vette grijns af te lezen, maar de reden daarvan kon niemand aan tafel bevroeden.

OceanofPDF.com

31

Gaza-Stad, Gazastrook

De glazen pui van het Skycap-restaurant op de elfde etage in Gaza-Stad bood zijn gasten een schitterend uitzicht over de stad, dat nog spectaculairder oogde door de achtergrond van de Middellandse Zee. In de straten eronder waren de meeste inwoners aangewezen op voedselbanken van de Verenigde Naties om te kunnen overleven – de Wereldbank bestempelde Gaza tot het gebied met het hoogste werkloosheidspercentage ter wereld. Maar voor een handvol bevoorrechte burgers was de lunch van vijftig dollar een welkome luxe. Skycap was de enige plek in de stad waar ze naast specialiteiten als kippenpootjes met fijngesneden groene pepertjes, citroen en knoflook ook een internationale keuken met caesarsalade en sandwiches hadden.

Onder de vaste clientèle bevonden zich directeuren van non-profitorganisaties, Palestijnse ministers, kopstukken van het politiekorps en het hoofd van de militaire vleugel van de PJB, Khaled Shomani, wiens neef de eigenaar van het restaurant was.

Shomani zat met Franklin, Daniel, Deshi en Yusuf aan zijn vaste tafel, die evenwijdig aan de panoramische glazen pui stond. Obers waren druk in de weer met het opnemen van de bestellingen en Daniel was in een diep gesprek gewikkeld met zijn broer en Khaled.

‘Gisteravond zat ik nog over die tunnel na te denken, het is een geniaal plan om in het zwaarst bewaakte gebouw van Jeruzalem te komen. Maar, John, de ironie van het graven van een tunnel is me niet ontgaan. Je hele leven zou compleet anders zijn gelopen als die drie kruimeldieven in 2012 niet hetzelfde idee hadden gehad.’

Er verscheen een spijtig glimlachje op Franklins gezicht.

‘Natuurlijk heb ik daar vaak aan gedacht, Daniel. Maar als ik president was geworden, dan had ik me nooit met zo’n belangrijke operatie als deze kunnen bezighouden. Het feit dat het grootste gedeelte van de wereld denkt

dat ik dood ben verschaft me deze waardevolle bewegingsvrijheid. Dus ik ben deze schoften in veel opzichten mijn dankbaarheid verschuldigd.'

Aan het andere eind van de tafel zat Yusuf aan de telefoon met Malik, die door een onverwachte ontmoeting met een minister was opgehouden – iets wat Yusuf had geregisseerd – maar er over een kwartier zou zijn. Yusuf beëindigde het gesprek en keek op zijn horloge, het was drie minuten voor twaalf. Het zou allemaal voorbij zijn als zijn broer hier arriveerde.

De lift kwam direct op het restaurant uit en om twaalf uur precies gleden de deuren open en verschenen er vier Talibanstrijders met zwarte tulbanden en M4's, automatische geweren die in theorie zevenhonderd 5.56mm kogels per minuut konden afvuren.

De leider van de groep schoot naar voren en zocht Shomani, die gedeeltelijk uit het zicht was vanwege de tegenover hem zittende Daniel. Het was hun plan om binnen zestig seconden de PJB-leider uit te schakelen en Franklin te ontvoeren – voor het gebouw stond al een vluchtauto stationair te draaien. Er klonken schoten in het restaurant en de geschrokken gasten schreeuwden angstig terwijl ze wanhopig dekking probeerden te zoeken achter omvergegooide tafels.

Maar de eerste schoten waren niet afkomstig van de gewapende indringers. Shomani's neef Gabri stond achter de bar toen de liftdeuren opengleden, en hij opende het vuur op de ongenode gasten met een AK-47, een geschenk van een van zijn vaste klanten dat hij voor de show aan de muur had gehangen. Gabri was een restauranthouder en geen militair, de kogels die hij afvuurde misten hun doel en beschadigden de kostbare inrichting. Dat wil zeggen, op één na, een kogel die de knieschijf van een strijder wegblies. De man vloekte in het Afghaans voordat hij ter aarde stortte en schreeuwend naar zijn been greep.

Hoewel ze strikte orders hadden gekregen om alleen Shomani te doden en Franklin levend mee te nemen openden de andere drie Talibanstrijders onmiddellijk het vuur – het verrassingselement was verdwenen, het was nu zaak om te overleven.

Ze schoten op Shomani's tafel bij het raam, en onschuldige gasten die zich in de vuurlijn bevonden werden niet gespaard. Shomani dook naar de grond en rolde als een bal door terwijl hij naar zijn Glock 19 greep, een semiautomatisch pistool met een magazijn van drieëndertig kogels. Hij dacht er slechts vier nodig te hebben.

Het vuurgevecht duurde minder dan dertig seconden, binnen die tijdspanne hadden de Talibanleider en de overgebleven twee strijders een kogel door het hoofd gekregen. Gabri rekende met de vierde aanvaller af, een makkelijke prooi die kronkelend op de vloer lag en op een salvo van meer dan twintig kogels werd getrakteerd.

Het gegil bleef klinken tot de aanwezigen zich realiseerden dat de schietpartij voorbij was, maar het zwol weer aan toen de verschrikkelijke omvang van het bloedbad tot hen doordrong. Meer dan twaalf lichamen van onschuldige gasten lagen over de vloer verspreid, sommigen leken wel als menselijke kussens voor de gedode schutters te dienen.

Shomani stond op om de puinhoop te overzien, de adrenaline pompte door zijn lijf. Hij vroeg zich af wat deze vier Talibanstrijders in godsnaam in zijn favoriete restaurant te zoeken hadden, maar voordat hij deze vraag voor zichzelf kon beantwoorden hoorde hij vanachter de omvergegooide tafel waaraan ze gezeten hadden een doordringende gil klinken.

Hij liep erheen en verstijfde toen hij zag hoe een geknielde Franklin over Daniel gebogen zat, die eerst niets leek te hebben, behalve dan dat de bovenkant van zijn schedel verdwenen bleek. Deshi ondersteunde de broers, haar witte T-shirt doorweekt van het bloed dat uit Daniels hoofd spoot.

Yusuf zat een meter verderop – trillend en ineengedoken, maar ongedeerd – en vroeg zich af hoelang het zou duren voordat Khaled zou beseffen dat hij verraden was. Het antwoord was zes uur. Toen het telefoonnummer uit Kaboel in Maliks contacten werd aangetroffen sneed Khaled zijn broers keel door, en Yusuf hoorde hoe Malik tot zijn laatste ademtocht zijn onschuld bepleitte.

OceanofPDF.com

32

Washington DC, Verenigde Staten

Het was Hembury's eerste dag op het werk sinds hij uit het ziekenhuis was ontslagen. Hij en Vargas zaten samen in een tijdelijk kantoor in het FBI-hoofdkwartier op Pennsylvania Avenue dat Berrettini voor hen had geregeld. Zijn gezicht zag er erger uit dan het voelde. Het was nog steeds opgezwollen en blauw door de chirurgische ingrepen die hij in het militaire ziekenhuis had ondergaan. Hij had er vrede mee, maar Vargas kon zijn mond er niet over houden.

'Hoe gaat het met de Elephant Man vandaag? Het zal vast wel zijn voordelen hebben om zo'n stoer bont en blauw gezicht te hebben, al zie ik ze op het moment niet.'

'Je wordt bedankt, Nic. Zulke opbeurende opmerkingen had ik nou niet van mijn beste…'

Ze werden onderbroken door Berrettini, die de kamer binnen denderde met een laptop die wel aan zijn hand leek vastgeplakt. Hij was duidelijk opgewonden, en zag eruit als iemand die zojuist de loterij had gewonnen. Met een snelle beweging opende hij zijn MacBook, zette die aan en gebaarde hen om ieder aan een kant naast hem te gaan zitten.

'Dit was een uur geleden het belangrijkste nieuws op CNN. We hoorden het gisternacht en ik kan je het hele verhaal vertellen, maar ik wil dat jullie eerst de beelden zien. Dus hier komen ze.'

Hij klikte op een link en er verscheen een filmpje van drie minuten dat later was opgenomen. Een jonge vrouwelijke reporter stond voor het Memorial Medical Center op Maui, Hawaï. Naar verluidt had er een bijna fatale aanval plaatsgevonden op Caroline Bush, de voormalige vrouw van John Franklin, de gevallen presidentskandidaat. Ze was er slecht aan toe en lag in coma met weinig kans op herstel nadat een indringer haar huis was binnengedrongen. Het item eindigde met een shot van haar zoon, Bill, die uit een rode Bronco stapte en over het kleine parkeerterrein naar de ingang

van het ziekenhuis liep met een horde reporters en fotografen in zijn kielzog. Hembury reageerde als eerste.

‘Jezus, ik was haar en die jongen glad vergeten. Hij was nog maar twaalf toen Franklin verdween. Hij ziet eruit als een identieke, jongere versie van zijn vader. Wat weten we van die aanval?’

Berrettini kon haast niet wachten om het verhaal te vervolgen.

‘Caroline leidde een teruggetrokken leven na het schandaal, wat begrijpelijk is. Een paar maanden nadat het was weggeëbd pakte ze haar boeltje bij elkaar en verhuisde naar het plaatsje Makawao op het Hawaïaanse eiland Maui. Ze had de afgelopen elf jaar haar zoon Bill opgevoed en leefde voornamelijk in de anonimiteit, tot nu dus. Ze is twee dagen geleden in haar huis aangevallen, waar vriendinnen haar een paar minuten later bewusteloos aantroffen. Ze had haar aanvaller tijdens het gevecht met een broodmes weten te verwonden, op de plaats delict zijn veel bloedsporen aangetroffen die niet van haar waren. En dan komt nu de grote klapper, een van onze agenten is een paar uur geleden op het eiland gearriveerd en hij werkt samen met de plaatselijke politie. Hij mailde me net het resultaat van de DNA-test die ze op het bloed hebben losgelaten. Het blijkt van John Franklin te zijn.’

Vargas ging achteroverzitten en schudde zijn hoofd.

‘Wat had hij daar in godsnaam te zoeken? We weten dat hij met iets omvangrijks bezig is, dus waarom kiest hij dit moment uit om terug te keren in het leven van zijn vrouw en haar aan te vallen?’

Hembury viel hem bij.

‘Het klopt allemaal niet, Mike, het is niet zijn werkwijze. En die DNA-test? Betekent dit dat de politie van Hawaï straks met het wereldnieuws komt dat John Franklin zich nooit van het leven heeft beroofd en op een steekwond na gezond en wel is? Dat zou een ramp voor ons zijn.’

‘Nee, dat wordt stilgehouden. Voor de lange duur zou ik het echter niet durven zeggen. Maar er is meer. In de tijd rond de aanval is er een zilverkleurige Mercedes S-Class in de buurt van het huis gesignaleerd. Nu bleken er maar twee exemplaren van dat type auto op het eiland te zijn, dus het was niet moeilijk om hem te achterhalen. Hij bleek door een detectivebureau te zijn gehuurd voor een bezoekende cliënt. Toen de politie de eigenaar van het bureau erover wilde spreken beriep die zich op de bekende cliëntbescherming-onzin, maar hij bond in toen hij hoorde dat de FBI bij het onderzoek was betrokken.’

Vargas was opgestaan en ijsbeerde door het kantoor.

‘Ik begrijp het nog steeds niet, waarom riskeert hij zijn ontmaskering voor zoiets?’

‘Hopelijk gaan we daarachter komen. We hebben zo dadelijk twee Zoom-bijeenkomsten. De eerste is een gesprek met de eigenaar van het detectivebureau en de man die Franklin over het eiland heeft gereden, en…’

Hembury onderbrak hem.

‘En de tweede?’

‘De tweede is met Adolf Hitlers enige achterkleinzoon.’

* * *

Lee Chong was een man met zorgen. Hij runde zijn kleine detectivebureau op het eiland Maui al tweeëntwintig jaar zonder noemenswaardige problemen met de autoriteiten. En dan zat hij nu in de verhoorkamer van een plaatselijk politiebureau te wachten op de adjunct-directeur van de FBI, die hem zo’n vierduizend kilometer verderop vanuit zijn kantoor in Washington zou verhoren. Hij was op de een of andere manier betrokken geraakt bij een moordpoging, en hij wist dat de FBI de macht had om zijn bureau op te doeken als ze vonden dat hij zich niet coöperatief genoeg opstelde. Het was al zo’n klotedag, en dat kon dus alleen nog maar erger worden.

Chong was een goliath, groot en zwaarlijvig – het resultaat van te veel zakenlunches met potentiële cliënten. Zijn kogelronde, olijfkleurige gezicht was zo plat dat het bijna naar binnen leek te vallen, en werd omkranst door een bos vettig zwart haar. Zijn drie onderkinnen bedekten zijn nek, dus zijn grote hoofd leek op zijn schouders te wiebelen. Hij bleek een verrassend hoog stemmetje te hebben voor zo’n kolos. Hij vertelde altijd aan iedereen dat hij midden vijftig was, maar hij was eigenlijk tweeënzestig en voelde op dit moment al die jaren. Hij had zijn beste pak met stropdas aangetrokken, en de knoopjes van zijn overhemd deden hun best om de enorme spanning van zijn lijf te weerstaan.

Toen het Zoom-beeld op het computerscherm verscheen brak het koude zweet hem uit. Hij had er geen rekening mee gehouden dat hij wel eens drie ondervragers te zien zou kunnen krijgen in plaats van een. Bij een poging tot glimlachen wist hij niet zeker of zijn mondspieren wel meewerkten, en uiteindelijk werd het een nietszeggende uitdrukking. Naast

hem zat Tom Cooper, die veel jonger was dan hij en die Franklins chauffeur was geweest tijdens diens korte maar veelbewogen bezoek aan het eiland. Cooper was er veel makkelijker over, hij was opgetogen dat hij bij zo'n groot verhaal betrokken was. Hij was nonchalant gekleed in een afgeknipte spijkerbroek en Hawaï-shirt met blauwe patronen, iets waar zijn relaxte benadering uit sprak. Cooper was van plan om ervan te genieten, hij zou in elk geval voor een paar uur een lokale beroemdheid zijn, wat hem vanavond genoeg gratis drankjes zou opleveren in zijn stamcafé.

Nadat hij Vargas en Hembury terloops had voorgesteld begon Berrettini aan zijn vragen.

'Meneer Chong, vertel ons over uw cliënt, de man die een paar dagen geleden het eiland heeft bezocht.'

Chong begon te stotteren.

'W-w-wat w-w-wilt u weten?'

'Alles, dus verspil onze tijd niet. Dit incident kan direct verband houden met een mogelijke terroristische aanval op de Verenigde Staten, dus vertel ons alles wat u weet, en ik geef wel een seintje als het oninteressant wordt.'

'Zijn naam is Brad Wolf. Hij is een Amerikaanse zakenman die elf jaar geleden voor het eerst van onze diensten gebruik heeft gemaakt. Hij wilde…'

Vargas viel hem meteen in de rede.

'Hoe nam hij contact met u op, is hij bij u langs geweest?'

'Nee, het verliep allemaal via telefoon en e-mail. Ik heb de man nooit ontmoet, ook niet bij een Zoom-bijeenkomst. Hij gaf ons opdracht om mevrouw Bush en haar zoon, Bill, de komende jaren te observeren, en hem elke maand hun reilen en zeilen te rapporteren. Ik moet toegeven dat ik het een beetje vreemd vond, maar hij zei dat hij me er drie keer het honorarium voor zou betalen, zolang het maar discreet bleef.'

'De gebruikelijke gang van zaken. Typisch Franklin, met geld strooien alsof het confetti is.'

Chong kon de opmerking niet horen, maar zweeg een moment en was benieuwd of dit was wat ze wilden horen. Berrettini keek hem vorsend aan.

'Ga verder, meneer Chong. Kende u de achtergrond van mevrouw Bush?'

'Ja, natuurlijk, maar het was goed betaald en trouwens, Wolf wilde alleen maar een surveillance, we hoefden geen contact met de subjecten te

hebben, dus ik had er niet echt een probleem mee. Eerlijk gezegd had ik verwacht dat het zou ophouden als de rapportages steeds spaarzamer en saaier werden. Zoveel gebeurt er niet op het eiland.'

Hij leek even na te denken.

'Doorgaans gebeurt er niet zoveel… tot twee dagen geleden dan.'

'Ga door.'

'Hij mailde een week geleden dat hij naar het eiland zou komen voor een bezoek van vier uur. Hij had een strak schema. Ik begon over een ontmoeting, maar hij stond erop dat we een chauffeur van vijfentwintig jaar of jonger zouden leveren en dat ons bureau verder geen bemoeienis mocht hebben. Hij gaf ook nog aan dat hij in een S-Class over het eiland wilde worden gereden en…'

Berrettini viel hem in de rede.

'Meneer Cooper, u was de chauffeur. Vertel ons wat er is gebeurd.'

In tegenstelling tot zijn eenmalige werkgever hoefden ze bij hem niet aan te dringen. Hij genoot van de aandacht, en het werd al snel duidelijk dat hij diep onder de indruk was van de machtige man die hij een paar uur lang over het eiland had gereden. Cooper leverde een nauwkeurig verslag af van Franklins bezoek, wat hij afsloot met zijn kordate actie een plaatselijke dokter in Kahului te bellen die naar het vliegveld kwam om de open wond in de arm van zijn cliënt te hechten. Hij leek meer dan tevreden met zijn rol in het geheel en was duidelijk helemaal vol van Franklin. Berrettini was ziedend en gaf hem de volle laag.

'Jezus, man, was het niet in je opgekomen dat er een misdaad had plaatsgevonden, misschien wel een moord? Ben je een volslagen idioot? Waarom heb je verdomme de politie niet geïnformeerd?'

Hoewel hij zich vierduizend kilometer verderop bevond deinsde Cooper achteruit in zijn stoel en golfden Chongs onderkinnen op en neer bij het horen van deze uitval. Cooper maakte het alleen nog maar erger door zijn gedrag te blijven billijken.

'Het leek me een goede man. Hij zei dat hij zich per ongeluk ergens aan had gesneden in het huis, en ik geloofde hem. En toen kreeg ik nog die fooi… Ik had nog nooit eerder een biljet van honderd dollar onder ogen gehad, en hij gaf me er tien.'

OceanofPDF.com

33

Washington DC, Verenigde Staten

‘Wat is die klootzak van plan?’

Vargas verwoordde waar ze alle drie aan dachten.

Berrettini wierp een blik op zijn horloge.

‘Luister, we hebben nog dertig minuten voordat we Franklins zoon spreken. Hopelijk zal dat ons wat antwoorden opleveren. Voor het zover is heb ik nog iets wat ik met jullie wil bespreken, jongens. Jullie zullen er misschien niet kapot van zijn, vooral jij niet, Troy.’

Hembury keek verstoord op, maar knikte de adjunct-directeur van de FBI bemoedigend toe.

‘We weten allemaal hoe Franklin in elkaar zit. Hij is een verschrikkelijke manipulator, een controlfreak die elke volgende stap zorgvuldig voorbereidt en zich altijd op de achtergrond houdt. Wat er ook op Hawaï is gebeurd, het leert ons iets belangrijks… Soms reageert hij impulsief, want zo’n klunzige poging om zijn vrouw te vermoorden kan hij nooit gepland hebben. Normaal gesproken zou hij een huurmoordenaar hebben betaald om haar koud te maken, en hij zou zich niet in de buurt hebben vertoond. We moeten die impulsieve, roekeloze kant van zijn brein zien te stimuleren. Een manier om hem uit zijn schuilplaats uit te roken.’

Hembury glimlachte.

‘Dat klinkt prima tot nu toe, Mike… Wat is het idee?’

‘Oké, hier komt ie. Jij wordt onze menselijke handgranaat. Franklin denkt op dit moment dat je dood bent, dat je bent verpulverd bij de explosie in de cottage in Rockville. Het wordt tijd om hem uit zijn tent te lokken, om twijfel te zaaien in dat zieke hoofd van hem. We gaan de publiciteit opzoeken met jouw verhaal, Troy. We komen met een persbericht naar buiten waarin staat dat het hoofd interne beveiliging van het Witte Huis ontvoerd was door een terroristische groepering en dat de FBI je heeft kunnen bevrijden dankzij de hulp van een mol bij de ontvoerders.’

Vargas begreep het meteen en keek Hembury aan.

‘Dat klinkt goed, Troy. Het biedt ons twee manieren om onder Franklins huid te kruipen. Het zal hem woedend maken dat je nog in leven blijkt te zijn, en ook nog eens zeer pissig worden omdat zijn eigen mensen hem hebben belazerd, waarna hij alles zal doen om jouw mysterieuze redder te vinden. Wie die man ook is, we moeten hem eerder vinden en vervolgens afwachten.’

Berrettini knikte.

‘Nic heeft gelijk. Nu rest ons nog de vraag hoe jij het vindt om in het middelpunt van de publiciteit te moeten staan… Troy?’

Hembury glimlachte magertjes.

‘Ik ben maar al te graag het offerlam als het helpt bij het uitroken van die klootzak. Hoe eerder hoe beter.’

* * *

Bill Bush zat naast het ziekenhuisbed van zijn moeder op de derde etage van het Memorial Medical Center in Wailuku. Ze was aan een hele verzameling apparaten gekoppeld, waaronder een ECMO-machine, die haar in leven hield en die constant groene getallen liet zien, waarvan er sommige af en toe naar rood oversprongen.

Caroline lag in een diepe coma nadat ze een traumatische hoofdwond en een beroerte had gekregen, en volgens de specialist die haar behandelde had ze een overlevingskans van één op tien. Een IC-verpleegkundige verwisselde de plastic zakjes met propofol en glucose die met infusen haar rechterhand in gingen.

Bill was in rep en roer en probeerde de ingrijpende gebeurtenissen van de afgelopen achtenveertig uur te verwerken. Het leek erop dat hij zijn moeder ging verliezen en er een dood gewaande vader voor terugkreeg. Op het moment kon hij het verdriet en de spanning nauwelijks aan. De deur van de IC-kamer ging open en er verscheen een FBI-agent in de deuropening.

‘Meneer Bush, de adjunct-directeur zit klaar om met u te gaan praten. Als u me wil volgen, we hebben beneden een privéruimte voor u.’

Berrettini had besloten het delicate gesprek alleen te voeren, maar Bill wist niet dat Vargas en Hembury er buiten het bereik van de laptopcamera bij zaten. Bills blauwe ogen waren bloeddoorlopen en zijn vette haar en flinke stoppels droegen bij aan het beeld van een gekwelde man die zich al

een paar dagen niet meer gewassen of geschoren had. Hij droeg nog steeds het pak dat hij aanhad toen zijn vader hem kwam verrassen, hoewel de stropdas al lange tijd ontbrak en de bovenste knoopjes van zijn witte overhemd openstonden. Berrettini begon het gesprek met het tonen van medeleven.

‘Meneer Bush, ik begrijp dat dit een zware tijd voor u is. Hoe gaat het met uw moeder? Wat is het laatste nieuws?’

‘Ze wordt door machines in leven gehouden, dus nee, het gaat niet zo best.’

‘Het spijt me dat te moeten horen, maar hoop doet leven.’

Bill haalde zijn schouders op en begon nerveus aan de kraag van zijn overhemd te frunniken.

‘Meneer Bush, heeft u enig idee waarom uw vader naar het eiland kwam en haar aanviel?’

Bill bleef even stil, hoewel zijn ogen als dartpijltjes door de kamer vlogen.

‘Hoe weet u dat het mijn vader was?’

Berrettini speelde het spel mee, hoewel hij wist dat Bill zijn vader twee dagen geleden had gezien.

‘Hij heeft zijn visitekaartje in het huis achtergelaten. De bloedspetters matchen met zijn DNA, dus daar is geen twijfel over mogelijk.’

‘Het lijkt u niet te verrassen, meneer Berrettini. Hoelang weet u al dat mijn vader nog in leven bleek te zijn? En speld me niets op de mouw alstublieft.’

De adjunct-directeur accepteerde de reprimande.

‘Ongeveer achttien maanden. Maar waarom heeft hij uw moeder aangevallen? En waarom is hij naar het eiland gekomen? Was dit de eerste keer dat u hem hebt gezien sinds 2012, of was hij al eerder op bezoek geweest?’

Bill bleef afhoudend.

‘Ik heb nooit gezegd dat ik hem heb gezien. Ik wist niet beter dan dat hij dood was. Wat wilt u van me?’

Berrettini was duidelijk geïrriteerd door Bills dwarse houding en pakte door.

‘Ik heb geen tijd om spelletjes te spelen, meneer Bush. Ik heb net de man gesproken die uw vader op het eiland heeft rondgereden, dus ik weet

dat jullie twintig minuten samen hebben doorgebracht in de parkeergarage bij uw werk. Waar hebben jullie het over gehad?'

Nu volgde er een veel langere stilte voordat Bill antwoord gaf.

'Ik was klaar met werken en was net bij mijn auto toen hij opeens vanuit het niets opdook. Tot op dat moment had ik altijd gedacht dat die klootzak dood was. Toen ik over de schok heen was zei ik hem me met rust te laten, maar ik had absoluut geen idee dat hij van plan was mijn moeder te bezoeken. Had ik dat geweten, dan had ik er alles aan gedaan om hem tegen te houden.'

'Wat wilde hij, Bill? Waarom is hij gekomen, en weet je waar hij zich schuilhoudt?'

'Hij wilde dat ik ermee instemde om binnenkort bij hem te zijn. Hij bleef maar zeggen dat hij vanwege zijn afkomst onrechtvaardig behandeld was. Het kwam erop neer dat het allemaal bullshit was.'

Berrettini zag een ingang.

'Toen hij zei dat hij tijd met je door wilde brengen, waarom vroeg hij dan niet of je meteen met hem mee wilde komen?'

'Hij zei dat ik moest wachten omdat er binnenkort iets groots te gebeuren stond, iets wat de wereld zou veranderen.'

Berrettini's blik schoot van het beeldscherm naar Vargas en Hembury, die hem bemoedigend toeknikten.

'Wat zei hij daarover?'

'Niets. Dit waren precies zijn woorden, meer zei hij niet. Kan ik nu teruggaan en wat tijd doorbrengen met mijn moeder, nu ze er nog is?'

'Nog één laatste vraag. Heeft hij je nog iets gegeven waarmee je in de toekomst contact met hem zou kunnen opnemen? Een e-mailadres of een telefoonnummer?'

Bill dacht in een fractie van een seconde aan de prepaid-telefoon die zijn vader hem had gegeven. 'Nee, hij zei alleen maar dat hij me zou weten te vinden.'

Het was in net zo'n kort moment dat hij van de camera wegkeek om meteen daarna het oogcontact weer te herstellen. Een klassiek signaal dat hij loog, en iets wat alle drie de mannen aan de andere kant van de Zoom-verbinding hadden opgemerkt.

OceanofPDF.com

34

Kahului, Hawaï

De flat op de derde etage in Vevau Street maakte deel uit van een appartementencomplex dat het eigendom was van de First Hawaiian Bank, en hij bevond zich op nog geen drie minuten lopen van het bankgebouw. De kleine studio's vormden een extra service voor medewerkers die tot 's avonds laat door wilden werken.

Bill opende de deur van nummer 24, een ruimte die hij wel eens voor onenightstands gebruikte, maar die hoofdzakelijk als schuilplaats diende voor als hij niet naar zijn moeders huis wilde gaan en alleen wilde zijn.

Eenmaal binnen plofte hij op de slaapbank neer en probeerde alles op een rijtje te zetten. Het waren twee hectische dagen geweest, Bill wist niet goed wat hij ervan moest denken. Hij stak zijn hand in de binnenzak van zijn colbert, haalde er de telefoon uit die zijn vader hem had gegeven en gooide hem op het tapijt. Hij vroeg zich af waarom hij tegen de FBI had gelogen en had er niet echt een antwoord op. Het was simpelweg een opstandige stem in zijn hoofd die hem had gewaarschuwd zijn vader niet te verraden, hoewel hij verder geen loyaliteit naar hem toe voelde. Hij stond op en pakte een biertje uit de blauwe Smeg-koelkast die in het open keukentje stond, waarna hij naar een houten theedoos liep die onder het enige raam van de flat stond. Hij opende de deksel en tuurde naar tientallen plakboeken die er al vele jaren onaangeraakt lagen. Hij boog zich voorover en nam de bovenste mee naar een van de twee stoelen aan de andere kant van de studio die een formicatafeltje flankeerden. Hij sloeg het plakboek open en keek naar de voorpagina van *The New York Times* met een kleurenfoto van zijn vaders hoofd naast een zwart-witportret van Adolf Hitler. De kop erboven luidde: 'De geheime kandidaat ontmaskerd'. Bill wilde het plakboek instinctief dichtslaan, maar hij verzette zich ertegen en begon de tekst onder de foto's te lezen.

Hij werkte een paar uur lang de inhoud van de plakboeken door, waarna hij aan een gebonden biografie van Allan Bullock begon die onder in de theedoos lag: *Hitler: leven en ondergang van een tiran*. Hij verslond de pagina's in een ongenadig tempo, tot zijn vermoeidheid iets na vier uur 's ochtends de overhand nam en hij uitgeput in slaap viel.

Maar een paar minuten later werd Bill door een zeurend stemmetje in zijn hoofd gewekt. Hij liep naar de theedoos, haalde er een specifiek plakboek uit en bladerde erdoor tot hij het artikel vond dat hij zocht. Het was afkomstig uit de *San Francisco Chronicle* en zijn ogen zoomden in op de tekst die hij een paar uur eerder had gelezen. 'Aanleg of opvoeding? John Franklins twaalfjarige zoon Bill heeft Adolf Hitlers bloed door zijn aderen stromen. Welke weg zal diens enige achterkleinzoon in slaan?'

* * *

'Weet je zeker dat je dit wilt doorzetten, Troy?'

Elizabeth Oakley, de persvoorlichter van het Witte Huis, gaf Hembury een schouderklopje terwijl ze naast hem in de gang bij de perskamer stond. Ze was een indrukwekkende verschijning met platinablond haar op schouderlengte, sprankelende hazelnootkleurige ogen in een ovaal gezicht, en dat gecombineerd met het lichaam van een fotomodel. Ze had de prestigieuze baan nu twee jaar en kende Hembury goed vanwege de belangrijke rol die hij als hoofd interne beveiliging in het gebouw vervulde.

'Laten we het doen, Liz. Er is iemand die deze nieuwsbeelden zal zien en die ik graag het bloed onder de nagels vandaan wil halen.'

De persconferentie werd goed bezocht door een mix van verwachtingsvolle journalisten en tv-reporters die geen idee hadden wat de achterliggende reden was, toen Oakley en Hembury de ruimte betraden steeg er een opgewonden geroezemoes op.

Het paar vertelde een zorgvuldig afgewogen versie van Hembury's ontvoering door een niet met name genoemde terroristische groepering en de daaropvolgende reddingsactie van een FBI-taskforce. Er werden weinig details verstrekt, en het was voor het aanwezige mediavolk een typische bijeenkomst want doorgaans werden ze niet over dergelijke veiligheidsbedreigingen ingelicht, laat staan dat het publiek er ooit iets van zou vernemen.

Hembury kreeg vragen en bleef bewust vaag met zijn antwoorden, behalve op één specifiek moment. Toen hij de lens van de CBS-camera zag, stelde hij zich voor dat Franklin ergens in de wereld naar een tv-scherm zat te kijken en dat hij zijn woorden richtte tot hem, en tot hem alleen.

‘De terroristen die achter mijn ontvoering zaten begrepen dat de Amerikaanse regering hun eisen niet ging inwilligen, dus ze besloten om de boel af te blazen en mijn leven op te offeren. De hachelijke redding van de FBI had ik te danken aan de moed van een terrorist die bereid was hun zaak te verraden en met gevaar voor eigen leven het mijne te redden.’

Hembury stond op om aan te geven dat het vraaggesprek voorbij was. Hij draaide zich om en wilde weglopen, maar een van de nieuwsjagers riep hem nog een laatste vraag toe.

‘Meneer Hembury, was het een man of een vrouw?’

Hij zocht de lens van een tv-camera voordat hij antwoord gaf.

‘Ik moet hun identiteit beschermen, dus ik ga die vraag niet beantwoorden.’

Hembury hoopte dat de dubbelzinnigheid van zijn antwoord voor een tsunami aan twijfels zou zorgen in de verknipte geest van de grootste controlfreak die hij ooit was tegengekomen. Hij had bewust allebei zijn ontvoerders aan de haaien gevoerd, en hoopte dat de onzekerheid Franklin ertoe zou brengen om een volgende impulsieve misstap te begaan.

OceanofPDF.com

35

Gaza-Stad, Gazastrook

Shomani's huis was in een minivesting veranderd, met PJB-strijders die zowel in de directe omgeving als in de voormalige bioscoop patrouilleerden. Daniel was in een van de slaapkamers op een massagetafel gelegd, zijn naakte lichaam werd grondig gewassen door twee mannelijke bedienden. In een hoek van het centrale woongedeelte zaten Franklin en Shomani tegenover elkaar op simpele houten stoelen. Franklin was somber gestemd. Daniels dood betekende dat hij nu als het enige overlevende kleinkind van de Führer op zichzelf was aangewezen. En dan was Bill er nog, maar hij had geen idee hoe zijn zoon erin stond.

Shomani was behoorlijk over de rooie en had een serie prangende vragen voor zijn Amerikaanse gast, maar eerst moest hij zijn vriend respect betonen vanwege het verlies van Daniel.

'John, de Sharia-wet schrijft ons voor een dode zo snel mogelijk te begraven, daaraan voorafgaand bestaat het ritueel uit het wassen van het lichaam, waarna het in een witte doek wordt gewikkeld.'

'Daniel was geen moslim, Khaled,' snauwde Franklin. 'Hij was een atheïst, net als ik.'

'Maar hij is als mijn gast in een islamitisch land overleden, dus ik draag de verantwoordelijkheid voor zijn begrafenis. De stof van zijn doek zal de beste zijn die er te vinden is, dit om hem mijn hoogste respect te tonen.'

Franklin knikte, maar hij was ergens anders met zijn gedachten. Hij vroeg zich af waarom Shomani's broer hem had verraden en de Taliban had geholpen om hem voor de tweede keer binnen een paar weken te vinden. Het hele zaakje stonk, maar hij kon er niet zijn vinger op leggen wat voor spel het was dat zijn jongere broer het leven had gekost.

Shomani was nog steeds bezig hem over de details van Daniels naderende begrafenis te vertellen.

‘De uitvaart zal ’s morgens plaatsvinden op de Sheikh Shaban-begraafplaats, vanwege het gigantische bevolkingsprobleem en het ruimtegebrek is het een van de laatste die we nog overhebben. Ondanks zijn ongelovige achtergrond zal Daniel een martelaarsceremonie krijgen.’

Franklin was nog steeds afwezig, maar mompelde iets goedkeurends. Shomani gooide het nu over een compleet andere boeg.

‘John, we moeten het over die aanval hebben. Waarom zijn er vier Talibanstrijders naar Gaza-Stad gekomen die het op je gemunt hadden en mij ook niet zouden hebben gespaard?’

‘Waarom denk je dat ze het op mij hadden gemunt?’

‘Maak onze vriendschap niet belachelijk, John. Ik ben geen idioot.’

Shomani wendde zich van hem af en riep een bevel naar twee mannen die aan het andere eind van de grote ruimte stonden. Ze verdwenen door de dubbele deuren en waren in minder dan een minuut terug met het schijnbaar levenloze lichaam van een jonge Arabier dat ze over de in mozaïek gelegde tegelvloer sleepten. De gevangene was nog maar nauwelijks bij bewustzijn. Zijn gezicht was beestachtig onder handen genomen, een donkerrode pulp met diepe groeven in zijn voorhoofd en wangen terwijl zijn ogen opgezwollen en dichtgeslagen waren. Zijn torso zat vol snijwonden en moest met een mes zijn bewerkt. Shomani’s blik bleef op de gevangene gevestigd, maar hij sprak tegen Franklin.

‘Deze man zat in een geparkeerde bestelbus te wachten voor het gebouw waarin de aanval plaatsvond. Hij was de chauffeur van de ontsnappingsauto, net als in Amerikaanse films, alleen is hij niet ver gekomen. Toen het schieten begon zagen twee van mijn mannen die op de begane grond patrouilleerden dat hij zich verdacht gedroeg. Ieder normaal mens zou bij het horen van de schietpartij zijn weggereden, maar hij bleef zitten omdat hij natuurlijk aan het wachten was tot zijn vrienden uit het restaurant zouden terugkomen. Hij heeft nog geen uur geleden alles aan mijn ondervragers bekend, maar ik wil dat je het ook zelf zult vernemen. Hij is bijna dood, maar ik heb hem in leven gehouden zodat je kunt horen wat hij te zeggen heeft.’

De mannen legden het lichaam van de gevangene bij Shomani’s voeten neer, waarop de terroristische leider neerknielde en zich naar de jonge Arabier toe boog tot zijn gezicht een paar centimeter van diens lippen was verwijderd. Hij sprak hem respectvol in het Arabisch toe.

‘Ghadi, als je wilt dat je een respectabele islamitische begrafenis zult krijgen, dan beantwoord je mijn vragen naar waarheid. Doe je dat niet, dan zal het in kleine stukjes worden gesneden en aan de haaien in de Middellandse Zee worden gevoerd. Ik heb slechts twee vragen voor je, daarna zal ik je uit je lijden verlossen en me aan mijn woord houden.’

Er viel eerst geen reactie te bespeuren, maar toen volgde er een miniem hoofdknikje.

‘Wie heeft je gestuurd?’

Het gefluister was zo zwak dat Shomani zich nog dichter naar hem toe moest buigen, zijn rechteroor raakte bijna de lippen van de gevangene aan. Diens ademhaling was langzaam en zwaar en de woorden waren nog maar net hoorbaar.

‘De opperste… leider.’

‘Wat was je missie?’

‘Om u… te doden en de Amerikaan… naar Kaboel te brengen.’

Shomani vertaalde de woorden voor Franklin voordat hij uit een roodleren foedraal dat aan zijn middel hing een kromme dolk haalde waarmee hij in één zwierige beweging de gevangene de keel doorsneed. Hij stond op en wierp een blik op Franklin, wiens onaangedane gezichtsuitdrukking verried dat de onthulling hem niets verbaasde.

‘Kom John, het is laat. Morgenochtend begraven we Daniel, daarna hebben jij en ik veel te bespreken.’

* * *

De begraafplaats in het centrum van Gaza-Stad was een desolate plek. Op het terrein van Sheikh Shaban waren grafstenen lukraak uit de grond gerukt om plaats te maken voor tijdelijke hutten van golfplaat die door wanhopige daklozen waren gebouwd om een eigen stukje grond te hebben. Maar in het oostelijke stuk bevond zich een sectie die exclusief voor Palestijnse strijders was gereserveerd, en daar golden andere mores. Het gedeelte was omheind met een laag houten hek en er viel geen enkel spoor van vandalisme te bespeuren. De lokale bevolking wist dat toe-eigening van deze grond als een gebaar van minachting jegens het PJB-leiderschap werd gezien, en dat zoiets onvermijdelijk leidde tot een eigen plekje ónder de grond in plaats van erboven.

Franklin stond in een groepje met Shomani, Yusuf en Deshi toen de hoofdimam van de stad het korte gebed voor de doden voorlas. Zoals bij alle islamitische begrafenissen lag het graf in de richting van Mekka en werd het lichaam op zijn rechterzij gelegd om de heilige stad te kunnen zien. Stroken cipreshout zorgden voor een buffer tussen Daniel en de grond eronder. Shomani knielde bij het graf neer en strooide systematisch drie handen zand over het lichaam, dat in een dunne witte doek was gewikkeld. Hij zei het traditionele gebed voor de doden in het Arabisch op en vertaalde het voor Franklin en Deshi, die zijn voorbeeld volgden.

'Uit haar hebben we je geschapen, en daarin zullen we je doen terugkeren, en daaruit zullen we je een tweede maal doen opstaan.'

Franklins gezicht was vertrokken toen hij de handen zand over Daniels lichaam strooide. Hij was een man die geloofde dat emotionele bindingen gevaarlijk waren en te allen tijde vermeden moesten worden, maar op dat moment besefte hij hoe hecht hij met zijn jongere broer was geworden in de achttien maanden die ze samen op het superjacht hadden doorgebracht. Vanwege zijn afkomst was Daniel de enige man op de wereld geweest die de zwaarte van de lotsbestemming die Franklin op zijn schouders meetorste, en nu was hij volledig op zichzelf aangewezen.

Maar er was geen tijd voor reflectie of verdriet. Hij moest zich focussen op de dagen die vóór hem lagen. Terwijl het laatste zand door zijn vingers stroomde zwoer hij de eed van de Führer uit te voeren, uitgesproken in 1948 toen de roofstaat Israël was gesticht. Als Hitlers laatste overlevende kleinzoon was hij de man die de kop van de slang eraf zou hakken.

* * *

Toen ze weer terug waren ging Shomani hem voor naar een kleine kelderkamer waar Franklin nog nooit eerder was geweest. De ruimte was verrassend westers ingericht, met twee zwarte chesterfieldbanken en bijpassende fauteuils, en paste totaal niet bij de rest van het interieur van de voormalige bioscoop. Eén muur werd in beslag genomen door een verzameling geluidloze tv-schermen die allemaal verschillende internationale nieuwszenders afspeelden, ertegenover stond een zwart walnoothouten bureau met twee computers en een laptop erop. Shomani gebaarde naar de fauteuils, en even later zaten de twee mannen voor de

wand met monitors. Hij schonk twee glazen muntthee in en kwam meteen ter zake.

‘John, ik wil weten waarom de opperste leider van de Taliban jou zo graag in handen wil hebben. Je hebt me verteld over de aanval die jullie samen in Israël hebben uitgevoerd en die bijna was gelukt, maar waarom geeft hij jou de schuld van de Israëlische represailles?’

Franklin verschoof in zijn stoel en nam een slok hete thee voordat hij antwoordde. ‘Luister, de opperste leider heeft ervoor gezorgd dat de hele operatie een fiasco werd. Hij stond er namelijk op om Akhtar Khairkhwa bij het team te voegen, een beruchte Talibanstrijder voor wie de Amerikanen een beloning van vijf miljoen dollar hadden uitgeloofd. Het gezichtsherkenningssysteem van de Israëli’s pikte hem op toen we bij Eilat de grens tussen Jordanië en Israël passeerden. Die simpele fout heeft de operatie om zeep geholpen. Zonder Khairkhwa hadden we ons ongezien door Israël kunnen verplaatsen.’

‘Wat gebeurde er tijdens de schietpartij in de ontziltingsinstallatie van Asjkelon, waar alles de mist in ging?’

Franklin had ervoor gezorgd dat hij ver weg was toen alles er uit de klauwen liep. Toen Mossad-agenten de Talibanstrijders aanvielen hield hij zich meer dan honderdvijftig kilometer verderop schuil in een rustig luxehotel aan het Meer van Galilea. Dat had hij nooit aan iemand gezegd, dus nu moest hij zich aan een leugen vastklampen.

‘Het zag er niet best uit, maar net als Khairkhwa wist ik er nog net weg te komen voordat de Mossad de installatie bestormde. Hij wist terug naar Kaboel te komen, waarna de Israëli’s hem en de halve Talibanregering naar de hel stuurden met een door een drone aangestuurde raketaanval. Maar ik heb samen met de Taliban mijn leven geriskeerd voor de aanval in Israël, dus ik heb geen idee waarom die idioot in Kaboel mij van alles kwalijk neemt.’

Franklin leverde een volgende leugen af zonder een spier te vertrekken. Hij wist dat de opperste leider hem verweet dat hij de Talibanstrijders bij de ontziltingsinstallatie in Asjkelon aan hun lot had overgelaten. Maar hij wist niet zeker of Shomani dit verhaal wel geloofde, dus het leek hem een goed idee om van onderwerp te veranderen.

‘Khaled, waarom heeft je broer me verraden? De eerste keer door mijn verblijf in Florence door te spelen, en nu dit in Gaza?’

Shomani keek duister toen Franklin zijn oudere broer noemde.

‘Malik heeft dat geheim met zich mee het graf in genomen. Ik moet toegeven dat zijn verraad een grote schok voor me was, en voor de eerste keer in mijn leven heb ik geen antwoord op een vraag die me altijd zal blijven achtervolgen.’

Shomani opende de deksel van een klein en rijkversierd doosje van ivoor dat op een tafeltje naast zijn fauteuil stond. Hij nam er een sigaret uit, stak hem aan en inhaleerde diep terwijl hij het oogcontact met Franklin geen moment verloor.

‘John, de verrader is dood en je bent hier veilig, maar onthoud één ding… ik ben niet de Taliban. En bedrieg me niet, want er is nog genoeg ruimte in onze sectie van Sheikh Shaban voor een volgend graf.’

OceanofPDF.com

36

Kaboel, Afghanistan

Abbas Turabi, het hoofd internationale veiligheid van de Taliban ging tekeer tegen zijn assistent, Moosa Zafar, die de rampzalige operatie in Gaza-Stad had geleid. De twee mannen zaten tegenover elkaar aan een bureau in het voormalige kantoor van de gouverneur in Kaboel, een paleis dat nu diende als hoofdkwartier van het opperbevel van het Talibanregime 2.0.

‘Je zou bijna denken dat die Amerikaanse ongelovige een beschermengel heeft. Het is de tweede keer dat onze strijders er niet in zijn geslaagd om hem gevangen te nemen, en dat terwijl ze hem in het vizier hadden. Daarbij hebben we er ook nog eens een gevaarlijke vijand bij gekregen in de persoon van Khaled Shomani. De hele operatie was een catastrofe, en je roekeloze beslissing om Yusufs eis in te willigen om zijn broer ervoor op te laten draaien zal niet goed voor ons aflopen. De opperste leider is witheet van woede. De mislukte aanval is een persoonlijke vernedering voor hem, en nu mag ik de rotzooi opruimen. Ik zal Shomani opbellen en hem ervan proberen te overtuigen dat een van onze strijders zijn zinnen verloor, dat onze missie als doel had Franklin levend in handen te krijgen. Ik heb toestemming gekregen om hem het woord van de opperste leider hierover te geven, samen met een genoegdoening van tien miljoen dollar.’

Turabi stond op, haalde een Smith and Wesson-revolver vanonder zijn thobe en richtte deze direct op Zafars voorhoofd.

‘Maak geen fout, dit fiasco had je eigenlijk je kop moeten kosten, maar je krijgt nog één kans om het goed te maken. Spreek met Yusuf, dreig ermee dat je zijn rol aan Shomani zal onthullen tenzij hij ons Franklin op een presenteerblaadje bezorgt. Jaag hem maar de stuipen op het lijf. Ik weet zeker dat de potentiële wraak van zijn broer hem meer zal beangstigen dan wat wij voor hem in petto hebben.’

* * *

Franklin was in zijn kamer en lag rustig op zijn bed toen alles naar de verdommenis ging. Hij had de laatste minuten naar CBS News zitten kijken, en hoewel zijn ogen waren dichtgevallen en hij wegdoezelde sliep hij nog niet toen de bom barstte.

Hembury's stem dreunde door zijn hoofd als een enorme donderslag. Hij was op slag klaarwakker en keek ongelovig naar de geest van de dode man die hem in de camera kijkend bespotte. De uitzending verlamde hem, en toen die was afgelopen gebruikte hij de digitale afstandsbediening om hem terug te spoelen en elk woord vanaf het begin nog eens te horen.

De aanvankelijke schok smeulde nog een moment door en explodeerde toen in een onbedaarlijke woedeaanval, hij schreeuwde tegen het beeld van Hembury op het tv-scherm, alsof hij dacht dat het hoofd interne veiligheid van het Witte Huis hem kon horen. Na een derde kijksessie begon alles tot hem door te dringen.

De gedachte dat Leonard of Deshi hem had verraden was vernederend, en misschien hadden ze wel samengewerkt. Hij moest achter de waarheid zien te komen, zodat hij een wraakactie kon bedenken die voor een verpletterende vergelding zou zorgen. Toen hij enigszins kalmeerde, begon de psychopathische kant van zijn persoonlijkheid zich al te verheugen op wat er komen zou. Deshi dacht dat hij de ontvoeringspoging wilde evalueren toen hij haar naar zijn kamer liet komen. Ze was volkomen overrompeld toen hij het woord nam.

'Zeg eens, Deshi, geloof jij in geesten?'

Ze stonden tegenover elkaar en hij was zo gespitst om haar te spreken dat ze nog niet eens voorbij de deuropening was gekomen. Ondanks de kalmte in zijn stem kende Deshi hem inmiddels goed genoeg om de withete woede achter zijn doordringende ogen te ontwaren. De koude rillingen liepen over haar rug, en ze zette zich schrap voor wat er komen ging.

'Want zie je, het lijkt erop dat mijn oude vriend Troy Hembury uit het dodenrijk is teruggekeerd om me te kwellen, en dat kan maar één ding betekenen.'

Franklin schoot bliksemsnel naar voren en haalde hard uit. Zijn vuist raakte haar slaap, net boven haar rechteroog, en het verraste haar volledig. Deshi wankelde achteruit en wist door de muur achter haar op de been te

blijven. Maar toen ze zichzelf weer oprichtte zag ze dat Franklin zijn Beretta op haar hoofd gericht hield en dat de veiligheidspal eraf was.

‘Jij stomme leugenachtige trut. Dacht je nu werkelijk dat je me straffeloos kon verraden? Als je niet wilt dat ik je door je kop schiet vertel je me nu precies hoe jij en Leonard het hebben gedaan.’

Deshi had negenentwintig jaar overleefd op haar snelle begripsvermogen en haar fysieke vaardigheid, en ze was een volleerde leugenaar. Ze voelde het warme bloed over haar voorhoofd lopen – ongetwijfeld veroorzaakt door de gouden ring die om Franklins wijsvinger zat – maar negeerde het en keek haar aanvaller in de ogen.

‘Ik weet niets, meneer Franklin, ik zweer het. Hembury is opgeblazen bij de explosie. Waarom denkt u dat hij in leven is?’

‘Speel geen spelletjes met me, Deshi. Elke nieuwsuitzending begint met hem.’

Hij zei niets toen hij met zijn rechterhand de afstandsbediening pakte en de persconferentie nog eens afspeelde. Deshi hoefde niets te veinzen. Hoewel ze al wist dat hij het had overleefd was ze oprecht verbaasd om Hembury over zijn ontsnapping te horen uitweiden.

‘Ik had de bom geplaatst en zat al in de helikopter toen hij explodeerde. Op uw orders heb ik Nicks uitgeschakeld om daarna Daniel naar u toe te brengen. Leonard moet dit op eigen houtje hebben gedaan, en er is maar één aannemelijke reden waarom hij zo heeft gehandeld.’

Franklin liet het pistool ietwat zakken.

‘Ga door… maar verkoop me geen onzin.’

Deshi’s gedachten gingen terug naar het moment waarop ze Leonard had gewaarschuwd voor het exacte tijdstip van de detonatie en de WhatsApp die ze even later ontving met de mededeling dat hij Hembury had gered.

‘Luister, Leonard is een huurling, een betaalde kracht die u op het darkweb hebt gevonden. Hembury heeft hem waarschijnlijk miljoenen dollars overheidsgeld geboden om hem te helpen, en dan is het nog puur geluk geweest dat ze voor de explosie uit het huis weg waren. Leonard is de verrader, niet ik. Ik heb u nooit verraden.’

Franklin keek diep in haar donkerbruine ogen, op zoek naar de waarheid, maar ze stelden hem niet gerust. Of ze was een briljante actrice, óf ze sprak de waarheid, maar hij kon niet besluiten wat het was, dus hij besloot om haar voor dit moment het voordeel van de twijfel te geven.

‘Oké, Deshi, dat klinkt redelijk acceptabel. Maar ik kan me geen losse eindjes veroorloven en ik sta zeker niet toe dat iemand me belazert. Leonard moet gestraft worden voor zijn verraad, en je hebt jezelf vrijgepleit als je dat persoonlijk voor me hebt geregeld.’

Deshi had niet verwacht dat Franklin zo’n directe reactie eiste. Ze was ervan uitgegaan dat ze na de aanslag in Israël en het doden van Vargas zou verdwijnen, en daarmee het probleem met Leonard.

‘We zijn nog maar een paar dagen van Operatie Verzoening verwijderd, meneer Franklin. Het leidt alleen maar af, dus zou het niet beter zijn om tot daarna te wachten?’

Franklin hief het pistool en voer tegen haar uit.

‘Je begrijpt er ook helemaal niets van, hè? Ik kan me niet volledig focussen zolang dit verraad nog speelt, het verteert mijn brein. Jij had de algehele leiding over de ontvoering en dit moet nog geregeld worden, dus regel het. Die klootzak van een Leonard moet dood.’

Deshi wist dat er niets tegen zijn waanzin te beginnen viel en besloot mee te werken, zelfs als het betekende dat ze de man moest doden die ze niet meer uit haar hoofd kon zetten sinds ze in de cottage met elkaar naar bed waren geweest.

‘Oké, er is misschien een manier. Hij had duidelijk een oogje op me, en ik zou hem hierheen kunnen lokken als hij denkt dat het een persoonlijk verzoek is, dus dat het niets met onze klus te maken heeft.’

‘Heb je met hem geneukt?’

‘Nee, maar ik weet dat hij dat wel wilde, dus daar zou ik gebruik van kunnen maken.’

Een volgende leugen die er moeiteloos uit kwam. Franklin knikte, hij wist nog steeds niet zeker of hij haar wel moest geloven.

‘Doe het. En doe het snel.’

‘Ik heb zijn nummer gewist, heeft u het voor me?’

‘Ik app het je. En nu uit mijn ogen.’

* * *

Leonard zat meer dan elfduizend kilometer verderop in Seattle een magnetronmaaltijd op te lepelen die chili con carne claimde te zijn, maar er in de verste verte niet op leek. Hij zat aan zijn laptop gekluisterd en was het derde seizoen van *Narcos* aan het bingewatchen. Zijn schermtijd besteedde

hij meestal aan misdaadseries die hij op de streaming channels vond, dus hij had de persconferentie van Hembury gemist, ook al was de onthulling het hoofdnieuws op vele nieuwszenders.

Hij keek even wie er belde toen zijn telefoon ging en schrok zich wezenloos. Het was een nummer dat hij niet verwacht had ooit nog te zien, en er schoot een golf van opwinding door zijn lijf toen hij haar stem hoorde.

‘Ik heb geprobeerd je uit mijn gedachten te zetten, maar ik moet je zien… Ik verlang naar je, Mo.’

Er klonk een smekende wanhoop in haar stem door die hij onweerstaanbaar vond.

‘Waar ben je?’

‘De laatste plek op de wereld waar je aan zou denken, en waarschijnlijk ook de laatste plek waar je naartoe zult willen komen.’

‘Maak je geen zorgen. Ik kom eraan.’

OceanofPDF.com

37

Gaza-Stad, Gazastrook

Deshi zat op haar bed en had methodisch haar opties doorgenomen voordat ze verslag aan Franklin uitbracht. Ze vond hem in het centrale woongedeelte waar hij in een diep gesprek met Shomani was verwikkeld. Hij zag haar en wenkte haar erbij te komen zitten.

‘Deshi, ik neem aan dat je goed nieuws voor me hebt?’

‘Hij komt en zal ergens morgenavond arriveren.’

Franklin bromde goedkeurend.

‘Prima. Vertel me meer.’

Hij knikte in Shomani’s richting.

‘Ik heb Khaled over onze vriend Leonard verteld.’

Deshi verbaasde zich erover dat Franklin zijn mislukte moordpoging op Hembury had opgebiecht, maar toen bedacht ze zich dat Shomani het CBS-nieuws moest hebben gezien, dus het was begrijpelijk.

‘Leonard vliegt naar het El Arish Airport in Noord-Egypte, wat slechts een kleine vijftig kilometer onder de stad Rafah ligt, waar de zuidelijke grensovergang van de Gazastrook zich bevindt. Het is in tegenstelling tot het verderop gelegen Israëlische checkpoint Kerem Shalom een licht bewaakte grensovergang, dus hij zal geen problemen hebben om hem te passeren. Ik wacht hem aan de andere kant op in een huurauto en rij vervolgens naar het Al-Mathaf Hotel in de stad, dat ligt op zo’n twintig minuten van hier. Ik heb een kamer voor ons geboekt, en die zal hij nooit meer levend verlaten.’

Franklins blik schoot voor een fractie van een seconde in Shomani’s richting, waarna hij weer op Deshi rustte. Het was in een flits. Maar ze had het opgemerkt. Evenals de subtiele bevestiging van de Arabier. Toen Franklin het woord nam, was zijn stem doordrenkt van sarcasme.

‘Prima, maar je hoeft geen auto te huren. Deshi. Ik weet zeker dat Khaled er graag een van zijn vloot beschikbaar wil stellen, samen met een

onopvallende volgwagen om ervoor te zorgen dat jullie veilig het hotel bereiken. De kustweg van Rafah naar Gaza-Stad is verraderlijk en verwarrend, we willen niet dat jullie zullen verdwalen.'

Het was duidelijk dat Franklin haar niet langer meer vertrouwde, en ze begreep meteen wat voor plannen Franklin en Shomani met haar en Leonard hadden. En zoals altijd had Psycho weer alle kaarten in handen. Maar ze had nog één troef achter de hand, en die zou ze zo goed mogelijk benutten. Franklin was een narcist die zich erop beroemde dat hij altijd alles wist, maar hij wist niet hoe Leonard eruitzag. En dat was de troef die ze zou uitspelen.

Het was net iets minder dan twintig uur voordat de voormalige commando zou arriveren, en dat betekende dat ze haar borst kon natmaken voor wat er allemaal nog moest gebeuren. Ze moest snel aan de slag, maar eerst moest ze Leonard bellen voordat hij op het vliegtuig stapte.

* * *

Het hoofd internationale veiligheid van de Taliban moest twee cruciale telefoontjes plegen. Een blik op zijn blocnote vertelde hem dat het ene makkelijk, en het andere lastig zou zijn. Turabi wist niet in welke volgorde hij het moest doen, maar na enige overweging besloot hij om de moeilijke dan maar eerst te doen, dan kon hij van de tweede genieten en zich ontspannen.

Hij was een belangrijke regeringsfunctionaris in het Talibanregime, dat wederom de scepter zwaaide in Afghanistan, en het was hoogst ongebruikelijk dat hij via een directe lijn met het hoofd van de militaire vleugel van de PJB belde. Ondanks hun gedeelde haat jegens Israël waren ze in vele opzichten concurrenten, maar hij moest de strikte orders van de opperste leider opvolgen en had verder geen keuze.

Turabi mocht dan wel een bekwame politicus zijn, hij was geen strijder en daarom zag hij tegen het gesprek met Shomani op. Hij wist dat de in Saoedi-Arabië geboren leider een van de meest roekeloze en gevaarlijke moordenaars van het Midden-Oosten was, en nu moest hij deze man manipuleren.

Shomani nam op en luisterde de eerste minuten behoedzaam toe hoe Turabi zich excuseerde voor de aanval in het restaurant – hij zwoer bij de levens van zijn vijf kinderen dat het hun enige intentie was geweest om

Franklin te ontvoeren en verder niets. De Talibanpoliticus bood vervolgens een genoegdoening van tien miljoen dollar aan als bewijs van hun oprechtheid. Shomani wist dat hij werd voorgelogen, maar het leek hem voor nu geen slecht idee het spel mee te spelen. Maar hij was heilig van plan om ergens in de toekomst wraak te nemen. Uiteindelijk kwam Turabi tot de kern van zijn betoog.

‘De opperste leider komt met het verzoek of u, als mede-moslim, de Amerikaan onmiddellijk aan ons wil overdragen. Zijn gedrag heeft de islam bezoedeld, en er zullen strenge vergeldingsmaatregelen volgen om onze eer te herstellen.’

Shomani stond op het punt om het voorstel af te wijzen toen hij op een idee kwam.

‘Meneer Turabi, bedank de opperste leider voor zijn vrijgevigheid, en zeg hem dat ik zijn verzoek serieus in overweging zal nemen. Maar Franklin en ik zijn op het moment bezig met iets, dus dit is geen goed moment. Bel me over een week en ik geef u mijn antwoord. Het zou zelfs zo kunnen zijn dat ik hem persoonlijk voor u executeer.’

Shomani wist dat de wereld binnenkort een compleet andere plek zou zijn als alles volgens plan verliep en daarna zou hij zich wel met Franklin bezighouden. Maar hij moest in de tussentijd wel op zijn hoede zijn. De Amerikaan had tegen hem gelogen, hij had het opperbevel van de Taliban verraden en moest goed in de gaten worden gehouden. Turabi ging akkoord.

‘Mijn vriend, een week is goed, maar raak hem niet aan. De opperste leider heeft zijn eigen speciale plannen met Franklin, en die zou ik niet graag willen dwarsbomen.’

Het telefoontje was veel beter gegaan dan Turabi had durven hopen, en hij genoot van het vooruitzicht het volgende te plegen. Hij had het aanvankelijk aan zijn assistent toebedeeld, maar uiteindelijk besloot hij dat er te veel op het spel stond en dat hij het zelf moest opknappen.

Toen Yusuf Shomani de naam zag die op zijn telefoon oplichtte reageerde hij alsof het een handgranaat was. Hij smeet hem door de kamer, waar hij rinkelend op het bed belandde. Langzaam zonk hij op het Perzische tapijt door zijn knieën, waarna hij zich tot een balletje oprolde terwijl het verschrikkelijke apparaat door bleef trillen alsof het een eigen leven had.

Turabi was vastbesloten en belde elke drie minuten totdat Yusuf – die koortsachtig had gerepeteerd wat hij wilde zeggen – bij de achtste poging opnam. Ondanks zijn ontzetting wist hij dat hij kordaat moest overkomen.

‘Laat me met rust, bloedzuiger. Ik heb me aan onze afspraken gehouden, maar jouw strijders hebben het twee keer verprutst en dat is jouw probleem, niet het mijne. Ik heb mijn broer al voor jullie moeten opofferen en nu is het klaar. Genoeg is genoeg.’

Turabi’s reactie was een ijzingwekkende lach die Yusuf tot in het diepst van zijn ziel raakte.

‘Idioot, zo werken dit soort zaken niet. We hebben je in onze macht, en je blijft ons helpen tot we de Amerikaan in handen hebben.’

Zijn volgende zin had net zo goed een kaakslag kunnen zijn.

‘Ik heb net een leuk gesprekje met je broer Khaled gehad. Onze opperste leider heeft hem een genoegdoening van tien miljoen dollar aangeboden, en dat heeft hij geaccepteerd. Ik vraag me af hoe hij zal reageren als ik de ware identiteit van de mol aan hem onthul, vooral als hij zich realiseert dat hij de verkeerde broer heeft geëxecuteerd. Op dat moment zou ik niet graag in je schoenen staan. Ik denk maar liever niet aan de langzame en wrede afstraffing die hij je zal toedienen.’

Yusufs darmen hielden het niet meer en hij bevuilde zichzelf. Zijn stem was tot een nauwelijks hoorbaar gefluister vervallen.

‘Ik begrijp het… ik zal jullie helpen… Maar het zal de komende tijd even moeilijk worden.’

‘Ik wil de details van Franklins nieuwe locatie binnen een paar dagen hebben, mijn vriend, want ik begrijp dat hij aan iets bezig is. Als ik dan nog niets heb gehoord, dan weet je wat je kunt verwachten.’

OceanofPDF.com

38

Gaza-Stad, Gazastrook

Het was achter in de middag en Deshi was uitgeput, ze had het grootste gedeelte van de afgelopen nacht in het stadscentrum doorgebracht om de complexe puzzelstukjes bij elkaar te zoeken voor een plan dat haar leven zou kunnen redden.

Ze had zich in haar slaapkamer teruggetrokken en nam in haar hoofd een checklist door om vooral niets cruciaals te vergeten toen Franklin zonder aan te kloppen binnenkwam. Hij stond in de deuropening met een opgetrokken bovenlip die een minachtende sneer vormde.

‘Klaar voor je reünie met Leonard? Weet je zeker dat hij komt opdagen?’

Ze zette haar gedachten opzij en speelde het spel mee.

‘Zeker weten. Hij zal om vijf uur op El Arish landen en dan een taxi nemen naar de grensovergang van Rafah. We hebben om halfzeven aan onze kant van de grens afgesproken.’

Franklin knikte goedkeurend en haalde een set autosleutels uit zijn broekzak tevoorschijn.

‘Deze heb je nodig. Khaled heeft een Shogun voor je trip geregeld. Hij staat voor je klaar in de garage achter het gebouw.’

Hij gooide haar de sleutels toe en liep weg over de gang. Deshi pakte ze van haar beddensprei en keek hoe laat het was. Ze moest over een halfuur vertrekken en haar onmiddellijke prioriteit was nu het inspecteren van de auto. Als haar vermoedens klopten zou hij dankzij een van Shomani’s technici met iets nieuws zijn uitgerust.

De garage bevond zich in het keldergedeelte van de voormalige bioscoop en kon drie auto’s herbergen – er stonden twee zwarte Land Rover Defenders en een grijze Mitsubishi Shogun in. De laatste was een 3.2 Warrior Diesel uit 2006 met meer dan driehonderdduizend kilometer op de teller. Het oude barrel had duidelijk betere tijden gekend. Deshi trok aan de

motorkaphendel en keek naar het motorcompartiment, waar een aangepaste motor van een jonger model in bleek te zitten. Hij zag er schoon en goed onderhouden uit, en tot haar verbazing kwam ze geen verrassingen tegen. Een snelle controle van de kofferbak leverde ook niets op. Ze ging op de witgeverfde betonvloer liggen en schoof onder de auto om het chassis te inspecteren. De knalpot, de voor- en achterassen, de remblokken en de uitlaat zagen er allemaal uit zoals verwacht kon worden, niets bijzonders. Ze begon te twijfelen aan de instincten die haar in het verleden nooit in de steek hadden gelaten en vroeg zich af of ze zich Franklins heimelijke blik richting Shomani misschien had verbeeld gisteren.

Ze was nog niet klaar en begon nu grondig het interieur te doorzoeken. Maar wederom niets, alle bergruimtes waren leeg. Deshi deed nog een laatste inspectieronde om de auto en wilde het net voor gezien houden toen haar iets opviel: op een van de moeren op de wieldop van het achterwiel aan de passagierskant zat een zwart vlekje, iets wat bij nadere inspectie smeer leek te zijn. En de bovenrand van de metalen velg sloot niet naadloos aan op de band, waardoor er een smalle spleet tussen zat, breed genoeg om een munt in te stoppen. Ze maakte de kofferbak nog eens open, pakte een sleutel en begon de velg los te schroeven.

De moeren draaiden makkelijk los, wat haar deed vermoeden dat ze er recent af waren geweest, en ze kon de velg er binnen een minuut af nemen. Toen ze hem op de vloer zette merkte ze een zwart metalen doosje op – niet groter dan een pakje sigaretten – dat met ducttape op de achterkant van de aluminium wieldop was geplakt. Deshi was bekend met geïmproviseerde bommen, maar dit was een van de kleinste die ze ooit had gezien. Aan één kant was een flinterdunne gps-tracker bevestigd, die er natuurlijk zat om de door Franklin meegestuurde volgauto een handje te helpen.

Ze maakte de bom voorzichtig los om hem wat beter te kunnen bekijken en ze begreep al snel hoe het zou gaan werken. Er zat geen timer op, dus hij zou via Bluetooth of wifi verbinding moeten maken met een ontstekingsmechanisme op afstand, en gezien zijn afmetingen kon hij alleen maar voor een kleine explosie zorgen – niet genoeg om dodelijk te kunnen zijn. Maar zijn strategische plek maakte hem tot een gevaarlijk wapen. De explosie zou ervoor zorgen dat de band klapte, waarna de wagen niet meer beheersbaar zou zijn.

Ze zou straks over een weg rijden die berucht was om zijn gevaarlijke bochten en kliffen, dus de logica achter de positionering van de bom was

duidelijk. Deshi woog het kleine kastje een moment lang in de palm van haar hand voordat ze hem weer zorgvuldig met de ducttape vastplakte. Ze pakte de sleutel, plaatste de velg terug en draaide de moeren weer vast. Ze ging achter het stuur zitten en startte de motor. Terwijl ze wachtte tot de elektrische garagedeur helemaal open was wierp ze een blik op de twee Defenders en vroeg zich af welke de volgauto zou worden.

De kustweg die van Gaza-Stad naar de grensovergang bij Rafah liep was tweeëndertig kilometer lang, en Deshi reed de historische route langs de Palestijnse mediterrane kust voor de tweede keer binnen vierentwintig uur. Hoewel ze hem de eerste keer ’s nachts had gereden was het niet moeilijk om het gevaarlijkste stuk aan te wijzen – een steile, smalle haarspeldbocht zonder vangrail met een afgrond van negentig meter erachter. Ze zag het bij daglicht opnieuw bevestigd. Deshi was een goedgetrainde moordenaar die genoeg ervaring met dit soort dingen had. Dit was de perfecte plek voor een klapband, waardoor de wagen van de weg zou schieten en de zwaartekracht de rest deed. Ook voor haar eigen, pas bedachte plan zou de timing tot op de seconde moeten kloppen.

Toen ze Rafah had bereikt parkeerde ze de auto op een parkeerterrein dat zich zo’n vijftig meter van de grensovergang met Egypte bevond. Het was net zes uur geweest, wat betekende dat ze nog een halfuur moest wachten voordat hij er zou zijn. Het was opvallend stil op de weg, met sporadisch verkeer, dus toen ze in de verte een auto hoorde naderen keek ze in haar achteruitkijkspiegel om te zien dat er een zwarte Land Rover Defender was verschenen. Hij stopte verderop bij de berg, wat de inzittenden een perfect zicht op de zijkant van Deshi’s Shogun gaf. De afstand tussen de twee voertuigen was net iets te groot voor haar om te zien wie de twee mannen waren die voorin zaten, maar Deshi dacht precies te weten wie een van hen was.

Shomani had Franklin een Engelssprekende chauffeur meegegeven, en een explosievenexpert, die op de achterbank zat met een detonator op schoot. Het apparaat stond door middel van Bluetooth in verbinding met de bom die aan de velg van de Shogun was vastgeplakt. Franklin hield de Mitsubishi in de gaten door de zoeker van een Canon DSLR-camera waar een 500 mm telelens op was bevestigd. Hij kon Deshi’s hoofd makkelijk in de Shogun onderscheiden en bevond zich in een prima positie om haar reünie met Leonard te volgen voordat ze naar de verdommenis zouden gaan.

Om de zoveel minuten ging de rood-witte slagboom omhoog om een voertuig door te laten, maar geen van hen had Deshi's of Franklins interesse. Maar om tien over halfzes stopte er een witte Chevrolet Aveo met een geel neonlicht boven de voorruit en Deshi keek toe hoe de twee douaniers de passagier die achterin zat aanspraken. Hij stapte uit de auto en overhandigde papieren, die een van hen bestudeerde. Toen hij een glimp opving van de man die hem had verraden nam Franklin zijn kans waar en fotografeerde hem met de telelens. Zijn donkere haar was grotendeels bedekt door een zwarte honkbalpet en zijn brede gespierde torso ging schuil achter een strak wit T-shirt en een gebleekte spijkerbroek.

Het contact met de douaniers duurde een paar hachelijke minuten voordat ze hem gebaarden dat hij weer terug in de taxi kon stappen. Even later ging de slagboom omhoog en de Chevrolet passeerde de grens en stopte naast de Shogun, die Deshi al had verlaten. Hij zag Deshi meteen en stormde de taxi uit om haar te omhelzen. Franklin liet zijn camera zakken, hij had genoeg gezien en sprak de chauffeur aan.

'Laat die hoer en haar gezelschap maar vertrekken, we blijven bij ze in de buurt tot we bij de haarspeldbocht zijn.'

OceanofPDF.com

39

Rafah, Gazastrook

De zwarte Defender volgde de Shogun tijdens de gewraakte rit terug naar Gaza-Stad met Deshi achter het stuur. Ze kon Franklin in de Land Rover op de passagiersstoel zien zitten en stelde zich voor dat hij de detonator op schoot had liggen.

Sinds ze waren ingestapt hing er een ongemakkelijke stilte in de Shogun, en Deshi deed een poging het ijs te breken.

‘Gaat het wel?’

Het was voor het eerst dat hij een zijdelingse blik op haar wierp.

‘Ja hoor. Rijden we direct door naar het hotel?’

Ze concentreerde zich op een scherpe bocht voordat ze hem rustig voorloog.

‘Ja, ik denk dat we er over drie kwartier zijn.’

Achter hen begon Franklin steeds geagiteerder te raken. Ze zouden binnen twee minuten bij de haarspeldbocht zijn en hij gaf aan de lopende band instructies aan de explosievenexpert die achter hem zat.

‘Let op… Wacht op mijn teken… Doe het niet te vroeg…’

Deshi wist dat ze de dodelijke bocht nu snel naderden, en als haar vermoeden klopte zou de aanslag ergens in de komende zestig seconden plaatsvinden. Haar handen omklemden het stuur terwijl ze klinisch focuste op de cruciale bewegingen die ze de afgelopen uren tientallen keren in haar hoofd had doorgenomen. En daarbij kon ze zich niet veroorloven om zich druk te maken om de man die naast haar zat – zijn lot was bezegeld, maar zij moest in leven blijven om de dood van haar broer te wreken. Daarna maakte het haar allemaal niets meer uit en was alles mogelijk.

Ze keek in de achteruitkijkspiegel en het verraste haar niet dat de Defender de afstand tussen hen snel aan het slechten was. Deshi haalde diep adem terwijl ze de neus van de Shogun de naderende bocht in stuurde. Het bloed pompte als een bezetene in haar oren terwijl ze zich schrap zette voor

de komende explosie. Ze wist dat haar reacties perfect moesten zijn. De tijd leek vreemd genoeg langzamer te gaan terwijl ze wachtte.

Toen het kwam klonk het meer als een plof dan als een explosie, maar het effect was even genadeloos. De achterband klapte onmiddellijk en de Shogan was niet meer te houden, hij schoot al zigzaggend recht op de afgrond af. En ook al had ze zich erop voorbereid, Deshi's reactie was ongelooflijk. Haar rechtervoet trapte het rempedaal in terwijl ze tegelijkertijd het stuur losliet en haar autogordel lostrok. Met haar rechterhand greep ze de portierhendel en zette in één vloeiende beweging haar gewicht ertegen op het moment dat de auto het asfalt achter zich liet en door de lucht zeilde.

Terwijl de SUV de klif af schoot lanceerde Deshi zich van de bestuurdersstoel af met alle kracht die ze kon opbrengen. Nog geen seconde later botste ze tegen het overhangende gedeelte van de klif, dat nog zo'n zes meter na de kant van de weg doorliep. Na de klap rolde ze als een lappenpop naar beneden, maar ze was hierop voorbereid en kwam zo'n drie meter voor de rand van de afgrond tot stilstand.

Onder haar denderde de Mitsubishi van de helling af en explodeerde voordat hij de bodem had bereikt. Deshi hoorde de explosie, maar ook de piepende remmen van de Defender boven haar. En al zat ze onder de schaafwonden en blauwe plekken, ze kwam overeind, negeerde de pijn en schoot langs de rand naar een gedeelte met dichte doornstruiken dat ze gisteravond had gezien, een plek waar ze zich zou kunnen verschuilen. Ze dook tussen de doornstruiken weg en hoorde portieren dichtslaan. Franklin haastte zich naar de kant van de weg, hij wilde zo snel mogelijk over de rand kijken.

Hij zag nog net hoe de brandende Shogun over de klif denderde voordat hij in de ruwe zee plonsde waarvan de golven tegen de rotskust beukten. De vlammen doofden binnen enkele seconden en de wagen zonk snel weg.

Zes meter onder hem hield Deshi haar adem in, ze hield haar lichaam stil en probeerde haar hartslag te reguleren terwijl ze de gejaagde ademhaling van Psycho boven haar meende te horen.

Zodra de Shogun verdwenen was stak Franklin triomfantelijk een vuist in de lucht. Een man die niet van losse eindjes hield, en nu had hij er in één memorabel moment twee weggewerkt. Hij draaide zich om en liep terug

naar de Defender met een arrogante glimlach die op zijn gezicht leek gebeiteld.

Deshi hoorde dat de Land Rover werd gestart en vervolgens wegreed, maar ze bleef nog tien minuten roerloos in haar schuilplaats zitten, dit voor het geval hij terug zou keren. Toen de adrenaline weg begon te zakken voelde ze een verzengende, kloppende pijn in haar linkerarm en ze realiseerde zich dat hij waarschijnlijk gebroken was bij de val. Ze stond op en liep voorzichtig langs de rand tot ze na zo'n honderd meter vond wat ze zocht. Onder het overhangende gedeelte van de klif stond een met bladeren gecamoufleerde brommer die ze hier de vorige avond had verstopt. Deshi draaide het contactsleuteltje een slag en de motor sloeg aan.

Ze kon alleen maar het rechterhandvat vasthouden omdat haar linkerarm slap langs haar lichaam hing. De rit terug was langzaam en riskant omdat ze haar balans moest houden terwijl ze door tientallen bochten moest zien te komen. Normaal zou ze deze afstand in een halfuur hebben afgelegd, nu kostte het haar meer dan negentig minuten, maar uiteindelijk arriveerde Deshi bij het Grand Palace Hotel, een etablissement aan de waterkant dat zo'n kleine vijf kilometer van het Al-Mathaf af lag, het hotel waarin ze eigenlijk een kamer zou hebben gehad. Ze haalde het deurpasje uit haar broekzak, betrad de kleine lobby en liep direct door naar de veilige brandtrap. Ze wilde geen argwaan wekken door een van de liften te gebruiken, haar verfomfaaide uiterlijk maakte haar veel te herkenbaar. Ze wist nog net de derde etage te bereiken zonder flauw te vallen van de pijn en wist nog met veel moeite het deurpasje in de gleuf onder de klink te steken. Terwijl ze op het bed neerstortte klonk er een stem vanuit de badkamer.

'Waar bleef je zo lang?'

Even later verscheen er een lange gestalte in de deuropening die nonchalant tegen de houten deurpost aanleunde. Zodra hij Deshi's gehavende lichaam zag verdween de grijns van Mo Leonards gezicht.

* * *

Twintig uur eerder

Deshi wachtte tot het bijna middernacht was voordat ze door het slaapkamerraam Shomani's huis uit sloop. Het was nog steeds druk in de

stad, en het was niet moeilijk om een taxi te vinden met een chauffeur die voor het vorstelijke bedrag van tweehonderd dollar bereid was om de hele nacht bij haar te blijven. Ze moest veel voor elkaar zien te krijgen en had slechts een paar kleine uurtjes om dat te bereiken, maar falen was geen optie.

Haar eerste bestemming was het Grand Palace Hotel, een viersterrenlocatie aan de waterkant waar ze onder een valse naam en een dito creditcard voor drie nachten een kamer boekte. Dat was het makkelijke gedeelte, de rest zou alleen maar moeilijk worden.

Ze had Leonard eerder die avond gebeld en hem zonder enige uitleg gemeld dat zijn reisinstructies waren veranderd. In plaats van haar bij de grensovergang te ontmoeten diende hij vanaf het vliegveld in Egypte een taxi te nemen die hem direct naar het Grand Palace in Gaza-Stad zou brengen, waar hij in moest checken en wachten tot hij iets van haar hoorde. In de daaropvolgende twee uur bezocht Deshi tientallen morsige bars, ze was op zoek naar het type man dat een garantie voor het slagen van haar plan zou vormen. Vanwege het alcoholverbod in de Gazastrook waren de bars altijd in de smoezelige kelders van restaurants of koffiehuizen verstopt. De taxichauffeur kende alle plekken en reed haar erheen, volkomen verbijsterd over haar gedrag omdat ze vaak minder dan een minuut in een tent bleef voordat ze doorging naar de volgende. Het was al bijna twee uur toen ze hem vond. Het Silver Mill-restaurant herbergde een van de gedeprimeerdste bars die ze ooit had gezien, maar de ruige Italiaan die achter de bar stond was de hoofdprijs waarnaar ze op zoek was.

Hij was lang, donker en gespierd en Deshi schatte hem begin dertig. Ze schoof achteloos een barkruk aan en wachtte rustig tot hij haar opmerkte. Deshi wist dat ze een magnetiserend effect op mannen had, maar deed zelden moeite om iets met haar door God gegeven gaven te doen, ze had nu eenmaal geen interesse in romantische relaties. Hij liep naar haar toe zodra hij haar zag en begroette haar met de grijns van een Italiaanse dekhengst. En zijn openingszinnen waren net zo glad als zijn grijns.

‘Welkom in dit paradijsje, ook wel bekend als de Silver Mill. Ik heb je nog nooit eerder in deze tent gezien, anders zou ik het wel onthouden hebben. Waar kan ik je blij mee maken?’

Deshi reageerde met de beste glimlach die ze wist te produceren en greep hem bij zijn hand.

‘Nou, ik weet denk ik wel iets… Maar laten we beginnen met een dubbele Jack Daniels met ijs.’

Hij was het volgende uur nauwelijks bij haar weg te slaan, alleen als een van de weinige andere klanten zijn aandacht opeiste. Hij was zeer van haar gecharmeerd, en tegen de tijd dat de bar om drie uur sloot was hij als was in haar handen. Toen ze op de achterbank van haar taxi schoven kuste ze hem hard op zijn mond. Na een lange omhelzing maakte ze zich van hem los om met het bizarste verzoek te komen dat hij ooit had gehoord.

‘Gio, vertrouw je me?’

‘Hoezo?’

‘Ik zou graag willen dat je me morgenavond met iets belangrijks helpt.’

Hij was vol van haar en geïntrigeerd, en knikte dat ze door moest gaan.

‘Ik wil dat je om vijf uur bij Rafah arriveert, dat je de grens passeert, een paar honderd meter Egypte in loopt en dan wacht. Dan wil ik dat je om halfzeven een taxi opzoekt en de chauffeur vraagt je de grens over te brengen, waar je me aan de andere kant zult ontmoeten. Ik zal daar in een auto op je wachten. Je moet een honkbalpet, een spijkerbroek en een T-shirt dragen, en als we elkaar zien moet je me omhelzen.’

Giovanni grijnsde vet.

‘Nou, dat lijkt me niet zo moeilijk. En wat gebeurt er daarna?’

‘Dan rijden we naar de stad, waar ik voor ons een suite in het Al-Mashtal heb geboekt om de nacht door te brengen.’

‘Waar gaat dit in godsnaam allemaal over?’

Deshi keek diep in zijn puppyogen.

‘Vertrouw me, Gio.’

De verblinde Italiaan schudde verdwaasd zijn hoofd. Hij kon de verlokking van een avontuurtje niet weerstaan.

‘Oké, ik doe het.’

Deshi boog zich naar hem toe voor een kus.

‘Nog iets. Ik moet aan een brommer zien te komen. Heb jij ideeën?’

‘Mijn huisgenoot heeft een brommer, misschien dat je die kunt lenen.’

Deshi viste een bundeltje honderddollarbiljetten uit haar spijkerbroek en drukte hem die in zijn hand.

‘Geef hem dit als huurprijs. Ik heb hem slechts een dag nodig.’

‘Jezus, dat is meer dan dat ding waard is. Nou, daar zal hij geen nee tegen zeggen.’

Giovanni’s flat was slechts vijf minuten rijden van de bar, en een kwartier later kuste ze de verbijsterde Italiaan goedenacht om in de taxi te vertrekken met de brommer in de half openstaande kofferbak. Toen de auto wegreed riep hij haar met overslaande stem na.

‘Ik zie je bij de grens, geheimzinnige vrouw.’

Deshi voelde even een schuldgevoel opkomen, ze had de jonge Italiaan een doodvonnis gegeven. Maar toen zette ze het uit haar gedachten en ze droeg de chauffeur op naar de grensovergang bij Rafah te rijden. Het was op de terugweg dat de haarspeldbocht haar trof. Ze had hem al op de heenweg opgemerkt, maar nu ze vanaf de andere kant kwamen wist ze zeker dat dit de gevaarlijkste plek van de route was. Ze stopten er en ze vroeg de chauffeur haar te helpen om de brommer over een verraderlijk pad te duwen dat langs een afgrond leidde die achter de bocht lag.

Ze vroeg zich af wat hij er wel niet van denken moest, maar de belofte aan nog eens tweehonderd dollar erbij als hij zijn mond hield dempte zijn nieuwsgierigheid, zo hij die had. Nadat ze de brommer had verstopt liepen ze begeleid door het licht van een zaklamp terug over het pad langs de rand. En dat was het moment waarop ze een verzameling dichte struiken opmerkte die hopelijk haar leven zouden redden morgen. Toen de chauffeur haar bij Shomani’s huis afzette begon het al bijna licht te worden. Ze betaalde hem en klom door het slaapkamerraam naar binnen, waarna ze op het bed stortte om in een catatonische slaap weg te zinken.

OceanofPDF.com

40

Gaza-Stad, Gazastrook

Deshi stond huiverend onder de douche terwijl de stralen heet water haar wonden schoonspoelden en tegelijkertijd gemeen prikten. Ze keek omlaag naar het metalen afvoerputje en zag hoe het bloedrode water een draaikolk vormde voordat het verdween. Het deed haar denken aan de klassieke douchescène uit een van haar favoriete films. Ze sloot een moment lang haar ogen om Hitchcocks meesterwerk *Psycho* voor zich te zien, iets waar ze op de een of andere manier om moest glimlachen.

Haar linkerarm was onbruikbaar, wat het moeilijk maakte haar balans te bewaren en zich te wassen, maar het was haar gelukt en even later verliet ze de badkamer in een witte ochtendjas die Leonard in een van de kasten had gevonden.

Hij stond voor het raam en keek naar de Middellandse Zee. Zijn gedachten werden door onbeantwoorde vragen beheerst, maar zodra ze de kamer in liep zette hij ze van zich af en ondersteunde haar naar het kingsize bed. Toen ze eenmaal comfortabel lag kwam hij naast haar liggen, zo dichtbij dat haar natte haar langs zijn gezicht streek en hij de warmte voelde die ze na het douchen uitstraalde. Hij draaide zich op zijn zij en streelde haar wang met zijn rechterhand.

‘Deshi, kun je me vertellen wat er in godsnaam aan de hand is, of wil je nog even helemaal niets?’

Na een mager glimlachje leidde ze hem in de volgende paar minuten door de afgelopen vierentwintig uur tot hij helemaal bij was.

‘Jezus, ik dacht dat ik een gecompliceerd leven had, maar dit is van een andere orde. Die arme Giovanni.’

Deshi was niet blij met de lichtverwijtende toon.

‘Hij was een oorlogsslachtoffer.’

‘Zeker, vooral ook omdat hij mijn leven heeft gered.’

Hij voelde aan dat hij maar beter van onderwerp kon veranderen.

‘Franklin klinkt als een psycho. Hoe gevaarlijk is hij?’

‘Dat wil je niet weten… Maar grappig dat je hem “psycho” noemt, laat dat nou net mijn persoonlijke bijnaam voor hem zijn!’

Ze barstten in lachen uit, en de spanning die in de lucht hing sinds ze de hotelkamer had betreden was gebroken. Deshi stootte per ongeluk haar linkerarm tegen zijn zij en gilde het uit van de pijn. Leonard schoot instinctief van haar weg en strekte zijn arm uit naar een kleine leren heuptas die op het nachtkastje lag.

‘Voor nu heb je wat pijnstillers nodig, dan zal ik morgenochtend een dokter zoeken om naar je arm te kijken.’

Deshi schudde haar hoofd en wenkte hem met haar goede arm. Ze was verbaasd over haar eigen voorstel.

‘Mo, ik heb een beter idee om die pijn te verzachten, maar dan zul jij wel aan de slag moeten.’

* * *

Franklin vierde de succesvolle aanslag op Deshi en Leonard met een fles Jim Beam waar hij al half doorheen was. Nu was de weg vrij voor een volledige focus op de komende gebeurtenissen. Het was nog slechts een paar dagen voordat Operatie Verzoening ontketend zou worden, en er moest nog een hoop gebeuren. Hij zat aan de grote eettafel in het woongedeelte van het huis toen Shomani met twee van zijn strijders de ruimte betrad. De terroristenleider liep naar Franklin toe, liet zijn hand een moment op diens schouder rusten en schoof een stoel bij.

‘John, ik ben door mijn mannen op de hoogte gesteld en het lijkt erop dat ons plan uitstekend heeft gewerkt, ook al heeft het me een Shogun gekost.’

Franklin leegde zijn glas en schonk zich een volgende bourbon in.

‘Ik bezorg je graag een nieuw model. Het was een genot om die verraders naar hun dood te zien denderen in dat barrel dat jij een auto durft te noemen. Ik hoop dat ze de vlammen hebben gevoeld voordat ze te pletter sloegen op de rotsen onderaan de klif. Of misschien zijn ze uiteindelijk wel verdronken, wie zal het zeggen?’

‘Alleen hun Schepper weet hoezeer ze geleden hebben. Goed, wat staat er nu op de agenda?’

‘We mogen het nu nog even vieren. Misschien nog een fles, en dan beginnen we. Ik heb morgenochtend twee Zoom-gesprekken waar ik je graag bij wil hebben, één daarvan zal cruciaal zijn.’

* * *

‘Troy, we hebben een match met de compositiefoto. Nathan, kun je ons bijpraten hierover?’

Berrettini had op korte termijn een bijeenkomst belegd in een van de beveiligde ruimtes op de zevende etage van het hoofdkantoor met Hembury, Vargas en Nathan Burns, de man die leidinggaf aan de tech- en datadivisie van de FBI. Burns was een bonenstaak van middelbare leeftijd: 1,95 meter en zonder een grammetje vet aan zijn magere lijf. Zijn gelaatstrekken hadden iets van een paard, met lange tanden, een gapende mond en diepliggende bruine ogen die dezelfde kleur hadden als zijn uitdunnende haar. Ondanks zijn fysieke of communicatieve tekortkomingen had deze nerd een buitengewoon hoog IQ en was hij een van Berrettini’s paradepaardjes.

Ze zaten aan een ovale, grijze tafel en Burns was de enige die stond. Hij bediende een projector die op een uitgerold wit scherm was gericht.

‘We hebben de gezichtscompositie die u met een van onze tekenaars hebt gemaakt door gezichtsherkenning-software gehaald, meneer Hembury. Hierbij hebben we een programma gebruikt dat we samen het Britse GCHQ hebben ontwikkeld. Het is een technologisch hoogstandje dat…’

Berrettini onderbrak hem.

‘Ga naar het interessante gedeelte, Nathan.’

Burns accepteerde de ongeduldigheid van zijn baas gelaten en kwam ter zake.

‘De techniek heeft ervoor gezorgd dat de tekening matchte met het gezicht van een internationale terrorist, een huurling die volgens ons over de hele wereld talloze geruchtmakende moordaanslagen heeft gepleegd. Hij is een ex-marinier die voornamelijk opereert via het darkweb, waar zijn cliënten hem weten te vinden. Zijn naam is Mo Leonard, maar we zijn er vrijwel zeker van dat hij vaak schuilnamen gebruikt.’

De adjunct-directeur van de FBI kon vandaag maar weinig geduld opbrengen voor zijn technocraat.

‘In godsnaam, Nathan, voor de draad ermee.’

‘Ja, sir. Nog geen vierentwintig uur geleden heeft een gezichtsherkenningscamera op een vliegveld een negenennegentig procent-match met deze man opgeleverd. Onder de naam Jim Darlen is hij op het El Arish Airport in Noord-Egypte door de douane gekomen, waar de Israëli’s alle beveiligingscamera’s in de internationale terminal beheren, en zo hebben we het geluk gehad om aan deze info te komen.’

Hembury tuurde naar het camerabeeld van Leonard op het scherm, waar de gezichtscompositie naast was geplaatst. Het leed geen twijfel dat hij naar de man keek die Franklin had verraden en zijn leven had gered.

‘Dat is geweldig werk, Nathan. Je zei dat hij door de douane was gekomen, weten we ook waar hij nu is?’

‘Ja… en nee.’

Berrettini trok een vragende wenkbrauw op, een teken voor Burns om zijn verhaal te vervolgen.

‘Nog geen twee uur na zijn aankomst heeft hij de grensovergang bij Rafah gepasseerd en is de Gazastrook in getrokken, daarna loopt het spoor dood.’

Vargas sprak voor het eerst, en verwoordde de gedachten van iedereen in de kamer.

‘Jezus, zou hij nog steeds voor Franklin werken? En als dat zo is, wat voeren ze dan in godsnaam uit in dat gedeelte van de wereld?’

* * *

Deshi zat op de rand van het bed met een overvol dienblad op haar knieën waar zo’n beetje elk item van het roomservicemenu op stond. Ze was op het moment bezig met de eggs benedict, en ze had al een portie american pancakes met bosbessen en slagroom weggewerkt. Leonard stond een meter van haar af tegen een dressoir aangeleund en keek vol ontzag toe terwijl hij genoegen nam met een croissant en een mok dampende zwarte koffie.

‘Dat je dat allemaal naar binnen weet te werken.’

Deshi negeerde hem en nam een slok verse jus d’orange, waarop hij besloot om het over iets belangrijkers te hebben.

‘Ik heb na zitten denken, misschien moeten we ’m gewoon maar smeren nu Franklin denkt dat we dood zijn. Gewoon voor een paar maanden verdwijnen, en dan maar hopen dat de FBI die idioot te pakken krijgt.’

‘Absoluut niet, we weten dat onze Psycho onderweg naar Jeruzalem is voor een aanslag op de Israëlische premier en ik hoop dat Vargas en Hembury daar op een gegeven moment zullen opduiken. Als ik Vakha’s dood eenmaal heb gewroken kunnen we naar elke plek gaan die je maar wilt.’

Leonard wist dat hij tegen een muur sprak en veranderde van tactiek.

‘Deshi, we hebben geen idee waar Franklin zich schuil zal houden in Jeruzalem, en het is veel te gevaarlijk voor je om hem te volgen.’

‘Precies, en daarom wordt dat ook jouw baan.’

Ze schonk hem een dodelijke glimlach die hij niet kon weerstaan.

‘Hoe kom je daar nu bij?’

‘Twee redenen. Ten eerste weet hij niet hoe jij eruitziet en ten tweede, hij denkt dat je dood bent.’

Nadat ze de knuppel in het hoenderhok had gegooid pakte ze een bagel met zalm en cream cheese en was hem verder vergeten.

OceanofPDF.com

41

Gaza-Stad, Gazastrook

Met nog een uur te gaan voor het eerste Zoom-gesprek voegde Franklin zich bij Shomani in diens geavanceerde kantoor in de kelder om zijn complexe plannen te ontvouwen. Hij was nog steeds vol van de succesvolle uitschakeling van de twee verraders en waande zich wederom de heerser van het universum.

‘De komende vierentwintig uur gaan we de FBI en die idioten van een Vargas en Hembury volledig op het verkeerde been zetten.’

Shomani trok cynisch een wenkbrauw op. Franklin imiteerde een dirigent en hanteerde een onzichtbare baton terwijl hij sprak.

‘Ik ga een gigantische truc toepassen, Khaled. Ze krijgen een groot bot toegegooid in de vorm van een digitaal bestand dat ze op magische wijze in handen krijgen. Er staat een serie van gecoördineerde aanslagen op tien belangrijke synagoges in vermeld, gebedshuizen die over vijf continenten verspreid zijn, een wijdverbreide aanval die op Jom Kipoer zal plaatsvinden. De informatie blijkt betrouwbaar en de FBI zal over de hele wereld contraterroristische diensten waarschuwen, die vervolgens hun agenten zullen inzetten om de aanslagen te verijdelen.’

Franklin zweeg en likte zijn lippen bij de gedachte aan het vervolg.

‘Ze zullen denken dat ik bij een van die aanslagen persoonlijk aanwezig ben, en dat zal Berrettini, Vargas en Hembury naar de Tempio Maggiore in Florence lokken… wat vierduizend kilometer van Jeruzalem af ligt, waar jij en ik zullen zijn. Simpel gezegd, ik gooi een offerlam in de strijd om hen van het werkelijke doelwit af te leiden, en dat is de premier van Israël. Boven op de aanslag in Jeruzalem zullen we ook nog eens vijf belangrijke synagoges over de hele wereld aanvallen, gebedshuizen die niet in het bestand staan dat hen in handen zal vallen.’

Shomani wist op dat exacte moment niet of de Amerikaan nu briljant of krankzinnig was, maar hij zat er te diep in om zich terug te trekken.

Daarbij had hij jarenlang in hun relatie geïnvesteerd, en elke kans om de staat Israël een slag toe te brengen was er een die hij niet wilde laten liggen.

‘En hoe zal dit bestand op magische wijze onder hun aandacht komen?’

‘Alles op zijn tijd, mijn vriend. Een van de deelnemers aan de eerste Zoom-bijeenkomst is Armando Ricci, een Italiaanse neonazi en leider van de Romeinse Nationale Partij. Ik ga zorgen dat hij gearresteerd wordt vanwege het beramen van de aanslag in Florence, waarna ze een versleuteld bestand op zijn laptop zullen vinden. Het zal hun enige tijd kosten voordat ze het weten te openen, maar als dat eenmaal is gelukt zullen de FBI-jongens denken dat ze de heilige graal hebben gevonden. Ricci zal in paniek raken en doorslaan bij het verhoor. Ik weet zeker dat hij hun zal vertellen van mijn verkenningstocht naar Florence en mijn intentie om bij de aanslag op het Tempio Maggiore aanwezig te zijn. En dat is het mooie ervan, als hij denkt dat het waar is, dan zullen zij dat ook doen. Ik heb in Frankrijk een senior rechercheur van Interpol zitten die bij mij op de loonlijst staat. Hij is een slapende cel die ik nog nooit heb gebruikt, tot op dit moment. Daar dient hij ook voor, hij wacht tot de dag dat ik hem nodig heb. Hij zal de Italiaanse inlichtingendiensten informatie geven over Ricci’s potentiële betrokkenheid bij een terroristische aanslag in Florence, wat tot zijn arrestatie en de huiszoeking van zijn appartement zal leiden.’

Hij keek op zijn horloge.

‘Tijd voor de Zoom. We hebben tien lammeren die naar de slachtbank zullen worden geleid.’

Er verschenen elf deelnemers op het scherm, dat was inclusief Franklin, die als directeur van het circus fungeerde. Shomani bleef buiten beeld, maar hij had goed zicht op de grote monitor aan de muur waarop de leiders van notoire fascistische groeperingen van over de hele wereld in beeld waren. Hij vond het toch wel indrukwekkend om vertegenwoordigers van totaal verschillende landen als Australië, Italië, Canada, Nigeria en Kazachstan bij elkaar te zien.

Franklin begon de Zoom-bijeenkomst door te zeggen dat ieder van hen een belangrijk onderdeel vormde van een meesterplan dat de wereldorde voorgoed zou veranderen. Dat Joden zich na 9/25 niet meer veilig zouden voelen, waar ze ook leefden. Er brak regelmatig spontaan applaus en gejuich uit toen de ultrarechtse agitators een voor een de vertrouwelijke details van hun geplande aanslagen op synagoges in hun land onthulden.

Shomani genoot van de ironie van de situatie, wetend dat ze allemaal ten dode waren opgeschreven. Door Franklins toekomstige verraad liepen ze in een zorgvuldig geconstrueerde val. De bijeenkomst eindigde met Franklin die hen opriep in actie te komen.

‘Heren, we staan op het punt om geschiedenis te schrijven. Het wordt een wereldwijde gebeurtenis waar nog over gesproken zal worden als we deze planeet hebben verlaten. Een nekslag voor alle Joden ter wereld. Mijn grootvader zou trots op jullie zijn geweest.’

Toen bracht hij spontaan de Hitlergroet, en alle anderen volgden zijn voorbeeld. En hoewel Shomani de Jodenhaat van de Amerikaan deelde vervulde het bizarre tafereel dat hij gadesloeg hem met gêne. Voordat Franklin de Zoom-sessie afsloot richtte hij zich tot Ricci.

‘Armando, kun jij nog even aan de lijn blijven? Ik moet nog wat dingen met je doornemen. Tegen alle anderen zou ik willen zeggen, je weet wat er op het spel staat. Kom in actie op de vijfentwintigste en stel je eigen plek in de geschiedenis veilig.’

Binnen een paar seconden logden de deelnemers stuk voor stuk uit – negen beelden sprongen naar zwart terwijl Ricci en Franklin overbleven. De Italiaan was geïntrigeerd en opgewonden dat hij de enige uit de groep was die een een-op-eengesprek met de kleinzoon van de Führer mocht voeren. Als een kwispelend schoothondje wachtte hij op nieuwe orders van de baas.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn, meneer Franklin?’

‘Armando, ik zal het je eerlijk zeggen. Sommige plannen van onze vrienden stuiten me nogal tegen de borst. Ze zitten vol tegenstrijdigheden of zijn niet doortimmerd genoeg. Dit in tegenstelling tot het jouwe, daarom wil ik je ook om hulp vragen.’

Shomani keek bewonderend toe hoe Franklin de Italiaan om zijn vinger wond.

‘Ik ga hun plannen de komende vierentwintig uur allemaal doornemen, maar ik maak me vooral zorgen om die van Lagos, Sydney en Boston. Ik zou graag willen dat jij hetzelfde deed, Armando, en dat je me je aanbevelingen voor veranderingen stuurt die de kans op succes verhogen. Ik zal je een versleuteld bestand e-mailen met gedetailleerde analyses van alle operaties. Schaf een prepaid-telefoon aan zodat ik je de toegangscodes kan sturen. Vernietig de telefoon zodra je in het bestand zit, het bestand is niet te kraken zonder de codes.’

Franklin stapelde leugen op leugen. Hij wist verdomd goed dat de FBI in staat zou zijn om in het bestand te komen, maar hoe meer Ricci van zijn verhaal geloofde, hoe beter.

‘Dank dat u zoveel vertrouwen in me stelt, meneer Franklin. Bent u nog steeds van plan om naar Florence te komen?’

‘Er is niets wat me kan tegenhouden, Armando. Ergens in de komende dagen stap ik op het vliegtuig.’

‘Hoe zit het met die vrouw, komt ze ook weer mee?’

Franklin wierp een zijdelingse blik op Shomani voordat hij antwoordde.

‘Deshi? Nee, die zal ergens anders zijn.’

OceanofPDF.com

42

Gaza-Stad, Gazastrook

De tweede Zoom-bijeenkomst had een compleet andere dynamiek omdat Franklin wist dat de aanslagen van de deelnemers alle kans van slagen hadden. Sommige van de beoogde doelwitten behoorden tot de meest iconische synagoges ter wereld en waren van grote betekenis voor de Joodse gemeenschap in hun respectievelijke steden.

Ze waren op vijf verschillende continenten gesitueerd. De Synagogue des Tournelles lag in het hart van Le Marais, de Joodse buurt van Parijs, en was een van de spectaculairste synagoges in Europa. Dit was te danken aan het bijzondere stalen frame dat ontworpen was door Gustave Eiffel, de man die de beroemdste toren ter wereld had gecreëerd. In Amerika was het de Temple Israel in Michigan, dat zich kon beroemen op de grootste gemeente in het land, terwijl de Great Synagogue aan Wolmarans Street in Johannesburg bekendstond als ‘het kroonjuweel van het orthodox judaïsme in Zuid-Afrika. In Bondi Junction, een buitenwijk van Sydney, stond het grootste Joodse gebedshuis van het zuidelijk halfrond en ten slotte was de Templo Libertad in Buenos Aires een van de meest gerespecteerde synagoges in Zuid-Amerika, maar voor Franklin lag de relevantie daarvan vooral in het feit dat Vargas’ schoonouders leden van de bijbehorende gemeente waren – het was de ware reden waarom hij ze had uitgekozen.

De man die van Franklin opdracht had gekregen de aanslag in de Argentijnse hoofdstad te coördineren was Bruno Guzmán, leider van de Victory Nationalist Party. Hij was een neonazi en redigeerde de online publicatie *De IJzeren Vuist* die een rode swastika in haar logo had. Guzmáns plannen hadden onlangs een tegenslag te verduren gekregen toen een van zijn adjudanten op zo’n honderd meter van de synagoge bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen. Een rampzalig incident dat hij zeker niet aan Franklin wilde melden toen hij aan de beurt was om zijn aanvalsplan uit de doeken te doen.

‘Señor Franklin, de Templo Libertad is verbazingwekkend slecht beveiligd en ik denk dat onze strijders zonder al te veel problemen via de hoofdingang het gebouw kunnen binnendringen. Ik zal de actie persoonlijk leiden met drie van mijn beste mannen, gewapend met de M4-karabijnen die we dankzij uw vrijgevigheid hebben kunnen aanschaffen. Het dichtstbijzijnde politiebureau ligt op zeven minuten rijden ervandaan, dus we hebben het bloedbad allang achter ons gelaten als ze ter plekke zullen zijn.’

Shomani merkte dat Franklin veel meer interesse had voor de details van de aanval in Buenos Aires dan voor de andere vier aanslagen, en het werd al snel duidelijk waarom.

‘Dat is goed om te horen, Bruno, maar laten we focussen op Vargas’ schoonfamilie. Ze moeten als eersten over de kling worden gejaagd.’

Guzmán was hierop voorbereid.

‘Het heeft mijn persoonlijke prioriteit. We hebben het stoelnummer van Gabriel Kapel, evenals dat van zijn vrouw en dochter. Als u me toestemming geeft mijn scherm met u te delen, dan zal ik u de plattegrond laten zien.’

Franklin gaf hun toestemming en er verscheen een split screen met beelden van de plattegrond waarop de stoelen van het gezin Kapel met een rood kruisje waren aangegeven.

‘Geweldig, Bruno. Ik heb nog één belangrijke taak voor je die je moet uitvoeren voordat jullie daar vertrekken.’

Guzmán boog zich instinctief dichter naar zijn laptopscherm toe zodat hij geen woord zou missen.

‘Natuurlijk, señor. En waar bestaat die taak uit?’

‘Ik wil duidelijke foto’s van hun lijken, van alle drie de Kapels. Doorzeef ze met kogels, maak het maar zo grotesk mogelijk. Ik kan haast niet wachten om ze naar hun geliefde schoonzoon door te sturen.’

* * *

Franco Mancini was het hoofd van het L’Agenzia Informazioni e Sicurezza Interna, de binnenlandse veiligheidsdienst van Italië, beter bekend als het AISI. De dienst was opgericht in 2007 en werkte wereldwijd nauw samen met tegenhangers als de MI5 en de FBI, en hun fameuze motto *Scientia*

rerum rei publicae salus betekende ‘Kennis van zaken is de redding van de republiek’.

Mancini was een voormalige Italiaanse marinier die na een bliksemcarrière bij de dienst zo’n toppositie had bereikt dat hij op de relatief jonge leeftijd van tweeënveertig jaar direct rapport uitbracht aan de premier. Hij werd door de meeste politici en ambtenaren als de op een na belangrijkste man in Italië gezien, maar dat trok hij persoonlijk in twijfel omdat hij zijn rol als beschermer van de Italiaanse burger belangrijker vond dan het bestieren van de dagelijkse landszaken.

Hij was een knappe man, lang en slank, met een flinke bos zwart haar en indringende donkerbruine ogen met een stel perfect gevormde jukbeenderen eronder. Hij stond bekend om zijn collectie Canali-pakken, die samen met passende accessoires zijn elegante voorkomen perfect afrondden. Mancini beroemde zich erop de best geklede inlichtingenchef van Europa te zijn. Een van zijn beste vrienden was Mike Berrettini, en het fysieke contrast tussen Mancini en de adjunct-directeur van de FBI was ronduit komisch, want Berrettini mocht dan wel van Italiaanse komaf zijn, hij was klein, corpulent en leek met de dag kaler te worden.

Mancini zat op de passagiersstoel van een burgerauto die in een doodlopend straatje in het centrum van Napels stond, hij was net per helikopter vanuit Rome overgevlogen, wat een reis van een ruime vijftig minuten was geweest. Naast hem zat zijn assistent, Aldo Casella, en achter hen stond een zwart Sprinter-bestelbusje geparkeerd met vier tot op de tanden gewapende agenten die op het bevrijdende sein zaten te wachten.

Mancini keek op zijn horloge, het was bijna tien uur ’s avonds, wat betekende dat het vier uur ’s middags in Washington was. Ze konden elk moment aan de inval beginnen, maar hij besloot om eerst nog even Berrettini te bellen, die direct opnam.

‘*Ciao*, Mike. Hoe gaat het daar?’

De adjunct-directeur van de FBI was altijd blij om zijn tegenhanger in Italië te horen en er brak een brede grijns door op zijn gezicht.

‘Het zijn moeilijke tijden op het moment, mijn vriend. We zijn diep in een zaak verwikkeld die maar niet wil vlotten. Zeg, het moet al bijna tien uur zijn daar, wat gebeurt er allemaal?’

‘Mike, ik sta net op het punt om een inval te doen in het appartement van de leider van een beruchte neonazistische groepering. We kregen een tip van Interpol dat hij een aanslag op de synagoge in Florence aan het

voorbereiden is die op Jom Kipoer zou moeten plaatsvinden. Ik weet dat het gonst van de geruchten in de inlichtingenwereld, er zou iets omvangrijks op til zijn en dit zou dus ook deel kunnen uitmaken van iets groters. Waarschijnlijk doet het dat niet, maar ik zal het je laten weten als er zich iets belangrijks voordoet.'

Berrettini wist dat zijn vriend een scherpe intuïtie had, en iets zei hem dat dit weleens de doorbraak zou kunnen zijn waarop hij zat te wachten.

'Ik wacht het af, Franco. Veel succes met de inval, mijn vriend. *Ciao.*'

Armando Ricci genoot in zijn morsige appartement op de begane grond van het gezelschap van twee minderjarige hoertjes, het was een maandelijkse traktatie die hij zichzelf gunde op kosten van aanhangers die zijn racistische online publicaties lazen. Op de klanken van een radiozender met jarenzestighits dreef er een dikke cannabiswalm door de kamer. Ricci zat vol drugs en was net een lijntje cocaïne op de belachelijk platte buik van een van de anorexiameisjes aan het snuiven toen het krakende geluid van een stormram tegen de voordeur hem direct terug op aarde deed belanden.

Vier gewapende agenten stormden het appartement in en checkten de woonkamer voordat ze de slaapkamer betraden waar de twee meisje half bewusteloos op het bed lagen en waar Ricci, die was opgestaan, bij een losstaand kastje stond en net het pistool wilde pakken dat in de bovenste la lag. Binnen secondes werd de loop van een Beretta AR70 aanvalsgeweer hard tegen zijn rechterslaap gedrukt. Hij staakte onmiddellijk zijn verzet en zakte als een hoopje ellende door zijn knieën.

Mancini verscheen in de deuropening en overzag de situatie voordat hij zijn orders gaf.

'Breng die smeerlap naar het vliegveld en doorzoek het appartement. We nemen zijn telefoon, laptop en andere communicatieapparaten in beslag.'

OceanofPDF.com

43

Napels, Italië

Hangar Vijf van Capodichino International Airport in Napels herbergde doorgaans zo'n zes kleine privéjets, maar nu stond er alleen maar de Leonardo AW139, de helikopter waarin Mancini hiernaartoe was gekomen en die geschikt was voor vijftien personen. Ricci zat een paar meter verderop op een metalen stoel met zwarte leren banden om zijn polsen in het gezelschap van Mancini en zijn assistent. Hij leek de drugsroes van zich afgeschud te hebben, negeerde hoogmoedig hun vragen en beriep zich herhaaldelijk op zijn recht een advocaat te mogen spreken. Het leek een patstelling met weinig kans op een doorbraak te zijn.

Naast de vier agenten had de baas van de binnenlandse veiligheidsdienst zijn belangrijkste technische man Lorenzo Conti uit Rome meegenomen. Hij was hard aan het werk in een prefab kantoortje dat in een hoek van de hangar stond. Ricci's iPhone had weinig opgeleverd, en Conti was nu bezig met een MacBook Pro die veel racistische hatemail bevatte, maar niets bezwaarlijks dat de Italiaanse fascist aan een mogelijke aanslag op het Tempio Maggiore in Florence linkte.

Conti was een zwaar versleuteld bestand tegengekomen dat met een toegangscode was beveiligd. Hij had zijn baas direct over het opvallende bestand bericht – dat de mysterieuze titel 'OV' droeg – waarop Mancini niet aarzelde om Berrettini nog eens te bellen en hem om hulp te vragen.

'Mike, onze neonazi weigert iets te zeggen, en tot nu toe is er nog niets wat de tip van Interpol bevestigt, maar mijn technische man is een versleuteld bestand tegengekomen. Het zou net zo goed Ricci's pornocollectie kunnen zijn, maar ik denk dat het wel de moeite waard is om het naar jouw team door te sturen, misschien dat jullie het kunnen openen. Het is namelijk zo dat ik niets concreets heb wat zijn verblijf hier nog langer kan rechtvaardigen.'

‘Ik begrijp het, Franco. Ik zal onze beste mannen erop zetten, en het ook doorsturen naar mijn contact bij de GCHQ. De Britten hebben unieke software, dus misschien lukt het ze wel.’

Mancini keerde terug naar de hangar en nam weer plaats tegenover Ricci, die langzaam maar zeker steeds zelfverzekerder werd nu niets erop wees dat hem iets aangerekend kon worden. Hij wachtte de inlichtingenbaas op met een arrogante grijns, die onmiddellijk verdween toen Mancini het woord nam.

‘Armando, ik zit op het moment te wachten op de inhoud van een bestand op je MacBook dat “OV” heet. Jij dacht waarschijnlijk dat het ontoegankelijk zou zijn, maar op dit moment zijn softwaretechnici in Washington en Londen bezig het open te breken.’

Mancini wist genoeg, het pure afgrijzen op Ricci’s gezicht sprak boekdelen. Hij had gebluft, hij had geen idee of de inhoud van het bestand kon worden gelezen, maar de gedachte dat de informatie die het bevatte onthuld zou worden was duidelijk een verschrikkelijk vooruitzicht voor Ricci. Mancini waagde de gok.

‘Heb je nog iets te zeggen?’

Ricci vermeed oogcontact, maar bleef zwijgen. Mancini schudde zijn hoofd, stond op en liep weg – het was nu een kwestie van afwachten. De doorbraak kwam bijna drie uur later. Zodra Berrettini het WhatsApp-bericht las dat Sir Christopher Denton, directeur van de GCHQ, hem stuurde wist hij dat er iets belangrijks stond te gebeuren.

> MIKE, KIJK NAAR HET GEOPENDE BESTAND DAT IK JE VIA ONZE BEVEILIGDE E-MAILLINK HEB GESTUURD EN BEL ME DAN METEEN.

In de daaropvolgende vijftien minuten las Berrettini de inhoud van het bestand en kon zijn ogen niet geloven. Hoe verder hij kwam, hoe erger het werd. Hij realiseerde zich dat hij naar een gecoördineerde serie aanvallen keek die over een paar dagen in tien landen en verspreid over vijf continenten zouden plaatsvinden. De omvang en gedetailleerdheid van de operatie was verbijsterend, bijna ongeloofwaardig, maar hij vreesde dat het allemaal waar was en wist dat dit maar van één man afkomstig kon zijn. Dat het bestand op de laptop van een armetierige Italiaanse extremist was aangetroffen mocht opmerkelijk heten, maar soms had je in de

contraterroristische strijd wat geluk nodig, en dat leek voor deze ene keer het geval te zijn.

Terwijl hij verder las bekroop hem het gevoel dat hij een dynamietstaaf met een kort lontje in zijn hand hield. Hij wist dat hij de inhoud van dit bestand meteen aan de president en het hoofd van de binnenlandse veiligheidsdienst moest melden, die het vervolgens wereldwijd zouden delen met andere staatshoofden wier steden werden bedreigd, maar voordat hij iets ondernam was er een telefoontje dat hij moest plegen. Mancini herkende het nummer en nam meteen op.

‘Mike, weet je al iets over het bestand?’

‘De jongens van de GCHQ hebben het open weten te krijgen en de inhoud is mega, Franco. Ik ga het zo direct aan de president melden, die ongetwijfeld contact zal opnemen met jullie premier en andere wereldleiders. Ik kan er nog niet alles over zeggen, maar wel dat de aanslag in Florence reëel is en dat jullie neonazi er tot over z’n oren in zit. Maar er staat veel meer op het spel.’

Mancini was verbijsterd over de onthullingen, maar hij kon zich Ricci’s gezicht nog goed herinneren toen deze hoorde dat het bestand wel eens geopend zou kunnen worden.

‘Hoe kan ik je helpen, Mike?’

Berrettini beet hard op zijn lip voordat hij zijn vriend vroeg hem een gunst te verlenen.

‘Franco, ik wil je vragen om wat regels te overtreden, strenge regels, maar ik denk dat het de enige manier is.’

Mancini reageerde zonder na te denken in zijn moedertaal.

‘*Regole, quali regole?* Regels, welke regels?’

‘Mooi, ik wil dat je het volgende doet.’

OceanofPDF.com

44

Napels, Italië

In het daaropvolgende uur overtrad Mancini inderdaad alle regels als het om mensenrechten en internationaal recht ging. Ricci werd met een flinke dosis propofol geïnjecteerd, die hem binnen een paar seconden velde, waarna hij in een bestelbusje werd geladen en naar een drie kilometer verderop gelegen landingsbaan van de Amerikaanse luchtmacht gereden. Aldaar werd hij een Lockheed C-5 Galaxy in gedragen die onmiddellijk opsteeg om aan de vliegreis van tweeënzeventighonderd kilometer naar Washington te beginnen.

Napels beschikte over een grote Amerikaanse marinebasis die de thuishaven van de Zesde Vloot was, strategisch gepositioneerd als bastion tegen potentiële Russische agressie in het Middellandse Zeegebied. Er waren meer dan tienduizend militairen gestationeerd, vandaar het eigen vliegveld.

Los van de bemanning waren Ricci, Mancini en twee van zijn agenten de enige passagiers. De reistijd bedroeg nagenoeg acht uur, inclusief het bijtanken in de lucht ergens boven de Atlantische Oceaan.

Het was vier uur ’s morgens lokale tijd toen de Lockheed op Fairchild Air Force Base in East Washington landde. Hij kwam tot stilstand bij het verre eind van de landingsbaan, waar drie mannen op het asfalt stonden te wachten om in te stappen.

Zo’n twintig minuten voor de landing had Ricci door middel van een injectie in zijn rechterarm het stimulerende middel modafinil toegediend gekregen, wat hem weer bij bewustzijn bracht. Hij wist niet waar hij was, maar de kale inrichting en de vijfpunts veiligheidsgordel waarmee hij aan zijn stoel was gekluisterd gaven hem het idee dat hij zich in een militair vliegtuig bevond. Na een leeg stuk zaten Mancini en zijn twee agenten op zo’n drie meter afstand van hem vandaan. Zijn gedachten waren wazig, maar hij wist nog genoeg om te beseffen dat het er slecht voor hem uitzag,

en toen drie vreemdelingen het vliegtuig betraden realiseerde hij zich dat het nog veel erger zou worden.

Berrettini werd geflankeerd door Vargas en Hembury. Na een korte begroeting met Mancini liepen ze naar Ricci toe tot ze hem tot op een meter waren genaderd en als een intimiderend groepje voor hem stonden. De adjunct-directeur van de FBI vloog hem meteen naar de strot.

‘Armando, je zit diep in de shit. Zo diep dat je erin zult stikken als je niet oppast.’

Terwijl hij de situatie probeerde te doorgronden zette Ricci grote ogen op, het leken wel schoteltjes.

‘Waar ben ik? Wie zijn jullie?’

‘Je bevindt je op Amerikaans grondgebied, en je bent in handen van de FBI, maar dat doet er niet meer toe want de waarheid is dat je eigenlijk niet meer bestaat. De Italiaanse autoriteiten waren maar al te blij om je aan ons over te dragen en nu hebben wij je bij je lurven. We hebben je te pakken, Armando, en als je niet volledig meewerkt zal deze Lockheed je naar Guantánamo brengen, waar je kunt rekenen op een castratie zonder verdoving, een dagelijkse waterboardsessie en de ergste vormen van misbruik door de ontaarde gevangenen die er al zitten.’

Berrettini zweeg een moment om zijn bedreiging goed te laten indalen en knikte vervolgens Vargas toe, die de rol van goeie diender zou spelen.

‘Of je kunt ons alles vertellen wat je weet en je volledige medewerking verlenen. Daarna kun je dit achter je laten en weer wegkruipen onder de steen waar je vandaan bent gekomen.’

Ricci was nog aan het bijkomen van Berrettini’s verbale aanval, maar hij greep meteen de kans die Vargas hem bood.

‘Wat moet ik doen?’

Het was precies zoals Franklin het had voorspeld, de Italiaanse fascist zakte in elkaar als een mislukte soufflé. Berrettini nam de teugels weer in handen.

‘We hebben het bestand gezien, Armando, we weten van de Tempio Maggiore en de andere doelwitten. We denken dat de Amerikaan John Franklin de verborgen kracht achter deze gecoördineerde aanslagen is, dus we willen om te beginnen jouw bevestiging hiervan hebben.’

Ricci aarzelde een moment en boog toen zijn hoofd ten teken van instemming.

‘Heb je hem ooit persoonlijk ontmoet of deden jullie alleen maar zaken op afstand?’

‘Ik heb hem een paar weken geleden in Florence ontmoet. Hij maakte samen met een jonge vrouw een verkennende reis en we hebben de synagoge bezocht.’

Hembury nam het woord.

‘Beschrijf haar voor me.’

Ricci beschreef Deshi en Hembury knikte Berrettini toe om te bevestigen dat de Italiaan de waarheid sprak. Hij had zonet een perfecte beschrijving gehoord van de vrouw die hem in Rockville had ontvoerd. Met gebogen hoofd vervolgde de Italiaan zijn verradersbetoog.

‘Ik nam mijn plannen met hem door, die keurde hij goed waarop hij op gedetailleerde wijze het belang van de Tempio Maggiore voor zijn familie beschreef. Zijn grootvader was Adolf Hitler. Hij wilde de synagoge tijdens de Duitse bezetting in 1944 vernietigen, maar zijn grondtroepen lieten hem danig in de steek. En nu, tachtig jaar later, ziet Franklin het als een kans om een van de Führers visioenen te verzilveren. De synagoge is met voorsprong de meest gerespecteerde in Italië, en hij gelooft dat een bloedbad op die plek het Joodse erfgoed voor altijd zal beschadigen. Het is zo belangrijk voor hem, dat hij het gebedshuis als de locatie heeft uitgekozen die hij persoonlijk zal bezoeken op de vijfentwintigste.’

Ricci zweeg, hij realiseerde zich dat hij gezien de verblufte reactie van de drie mannen die voor hem stonden te veel had verteld, maar hij had geen keuze.

‘Hij is van plan om er aanwezig te zijn, om zij aan zij te staan met mij en mijn mannen. Hij stapt over een paar dagen in het vliegtuig.’

‘Het zou kunnen dat je met deze informatie je retourticket naar Napels hebt verdiend, Ricci. We hebben nog veel te bespreken voordat ik daar groen licht voor geef, maar op het moment lig je er nog niet uit. Vergeet echter nooit dat we alles met je kunnen doen wat we willen.’

Berrettini gebaarde naar Vargas en Hembury en de drie liepen over het middenpad van het vliegtuig weg tot ze buiten gehoorsafstand waren. Vargas nam het woord.

‘Dit is ongelooflijk, Mike. We moeten Ricci terug naar Napels brengen en hem daar houden tot Franklin arriveert. En als ze daarna in Florence aankomen rekenen we met ze af.’

Hembury had het laatste woord.

‘Jongens, het lijkt erop dat het eindspel nadert en dat we die klootzak eindelijk op heterdaad kunnen betrappen.’

OceanofPDF.com

45

Gaza-Stad, Gazastrook

Shomani zat in zijn kantoor in de kelder naar Fox News te kijken toen het werd gemeld. Hoewel het niet het hoofditem van de nieuwsuitzending was realiseerde hij zich meteen het grote belang ervan en ging naarstig op zoek naar zijn Amerikaanse partner.

Franklin was boven in het woongedeelte aan het telefoneren toen hij de PJB-leider zag naderen. Hij gebaarde naar hem dat hij bijna klaar was met het gesprek. Hij luisterde de hele tijd en zei vrij weinig, wat ongebruikelijk voor hem was. Toen hij Shomani's bezorgde gezicht zag rondde hij het gesprek snel af.

'Khaled, waarom zo'n lang gezicht?'

Maar voordat Shomani kon antwoorden liet Franklin de vraag voor wat hij was.

'Wat het ook is, het kan wel even wachten… ik heb belangrijk nieuws. Ik had net mijn contact bij Interpol aan de telefoon. Alles verloopt voorspoedig sinds hij de Italiaanse inlichtingendienst heeft getipt. Hij heeft nog niet alle details, maar ze hebben Ricci opgepakt en het bestand weten te openen. Sindsdien zijn de contraterroristische diensten over de hele wereld ingelicht over de aanslagen. Het is duidelijk dat ze de informatie serieus nemen, ze zijn de uitvoerbaarheid van de plannen aan het onderzoeken en zullen ongetwijfeld concluderen dat die reëel is. We kunnen niet weten of Ricci hen over mijn plan om naar Florence te komen heeft verteld, maar ik durf er een fles bourbon om te verwedden dat die sukkel is doorgeslagen nadat ze hem met de inhoud van het bestand hebben geconfronteerd. Ik verwacht dat ze een deal met hem sluiten zodat hij op mijn komst kan wachten.'

Shomani knikte goedkeurend, maar wilde graag zijn eigen nieuws vertellen.

‘Dat is mooi, John, maar ik heb ook nieuws en ik ben bang dat het onze hele operatie in Jeruzalem op de tocht kan zetten. Kijk zelf maar, dit is tien minuten geleden gemeld.’

Shomani reikte Franklin zijn iPhone aan, waarop de app van Fox News was geopend.

‘Het is het derde item.’

Franklin had een paar secondes nodig om het nieuwsbericht te scannen, waarop er een kwaadaardige grijns op zijn gezicht verscheen. Hij gaf de telefoon terug en keek Shomani met grote ogen aan.

‘Deze ontwikkeling geeft ons een unieke kans om 9/11 te overtreffen.’

Het item dat zijn reactie had veroorzaakt was het nieuws dat de president van de Verenigde Staten had aangekondigd dat hij een tweedaags bliksembezoek aan Jeruzalem zou afleggen om samen met de Israëlische premier Jom Kipoer te vieren. Het was geen *breaking news*, maar het had verstrekkende gevolgen voor Franklin, het betekende immers dat de president zich in de Grote Synagoge zou bevinden en dat hij ongetwijfeld naast de Israëlische premier stond als de zelfmoordterroristen hun aanval inzetten.

‘John, ik vrees dat ik het anders zie. Je moet je realiseren dat dit betekent dat de geheime dienst er alom aanwezig zal zijn, en dat ze alles zullen checken. Ze zouden bij hun inspecties zelfs wel eens de tunnel kunnen ontdekken, en dan kunnen we het verder wel vergeten. Al dat werk en al die jaren van planning zijn dan voor niets geweest.’

‘Nee, ik denk niet dat het zo zal gaan. Je kunt tussen de regels door lezen dat die ouwe gek van een president de kracht van de Amerikaans-Israëlische vriendschap wil demonstreren, maar de waarheid is dat hij aan het kelderen is in de opiniepeilingen en dat hij Joodse stemmen binnen wil hengelen voor de verkiezingen van volgend jaar. Wederom trekt de Joodse lobby op de achtergrond aan de touwtjes. Dit besluit is kennelijk halsoverkop genomen, waardoor de geheime dienst nauwelijks tijd zal hebben om de locaties die hij bezoekt te checken. Ze hebben niet eens tijd om “the Beast” te verschepen.’

‘Wat is dat in godsnaam?’

‘Dat is het vervoermiddel van de president als hij een staatsbezoek aflegt en de geheime dienst bezorgd is over zijn veiligheid. Een gepantserde Cadillac met kogelwerende ramen die een .44 magnum kogel kunnen tegenhouden. Het is een bombestendig monster op wielen. Omdat het op

zo'n korte termijn is zal de geheime dienst op de Mossad terugvallen om het vuile werk voor hen op te knappen, waarschijnlijk de enige inlichtingendienst ter wereld die ze vertrouwen, en we weten dat die tot nu toe geen benul van de tunnel heeft terwijl hij er toch al een paar maanden is.'

Shomani was enigszins gerustgesteld, maar er waren nog andere zorgen.

'Je begrijpt dat het in principe een oorlogsverklaring tegen de Verenigde Staten is als we de president vermoorden?'

'Khaled, stel je eens voor hoe Bin Laden zich een paar dagen voor 9/11 moet hebben gevoeld. Hij had precies dezelfde angsten en bedenkingen zoals jij die nu hebt. Jij wilde je eigen plek in de geschiedenis krijgen, en dit is je kans om onsterfelijk te worden. Als dit lukt zal niemand het meer over hem hebben, maar zul jij een legende worden.'

* * *

Hembury zat in een zijkantoortje van het FBI-hoofdkwartier en voerde een Zoom-gesprek met Elizabeth Oakley, de persvoorlichter van het Witte Huis. Hij wilde graag meer informatie van haar hebben over het plotselinge besluit van de president om Israël te bezoeken.

'Liz, als ik zo eerlijk mag zijn, dit is het slechtst mogelijke moment voor POTUS om een staatsbezoek af te leggen. Mike Berrettini van de FBI is zojuist een internationale serie potentiële aanslagen op het spoor gekomen die gepland waren op de vijfentwintigste, de dag waarop de president in Jeruzalem zal zijn. Ik denk dat hij de reis in heroverweging zou moeten nemen, het lijkt me verstandiger om thuis te blijven.'

Oakley was zeer gesteld op Hembury, maar nu ging hij zijn boekje te buiten.

'Alles wat in het Witte Huis met veiligheid heeft te maken valt onder jouw verantwoordelijkheid, Troy. Maar zodra POTUS een voet buiten de deur zet heb je er niets meer mee te maken.'

Hembury trok een gezicht, maar hij hoorde aan haar scherpe stem dat hij kansloos was. Oakley zag zijn reactie en klonk nu wat vriendelijker.

'Luister, Troy, dit is een politieke zet die onze man noodgedwongen moet maken, want hij wil zeker inzetten op een nieuwe termijn in 2024. Hij

moet in de belangstelling blijven staan, daarbij is het Midden-Oosten een van zijn troefkaarten en een gegarandeerd succes bij de New Yorkse lobby.'

Het volgende telefoontje was naar Berrettini, die Hembury's gedachten over het komende reisje van de president deelde.

'Ik ben het helemaal met je eens, Troy. Ik heb al een Zoom-afspraak met Bekher later op de dag om dit bewuste onderwerp te bespreken. Ik zal je laten weten hoe het is gegaan.'

Doron Bekher was de baas van de Mossad. Hij wist alles van John Franklins erfgoed en diens obsessie om Israël te vernietigen. Hitlers kleinzoon had achttien maanden geleden samen met een groepje Talibanstrijders een biologische aanval op de drinkwaterinstallaties van het land beraamd. Hij beschouwde Franklin als een actuele en serieuze bedreiging, en toen Berrettini hem bijpraatte over de laatste ontwikkelingen nam hij dat niet lichtzinnig op.

'Ik begrijp je zorgen, Mike, maar het klinkt alsof Israël deze keer niet het doelwit van die idioot is. Om te beginnen heb je me net verteld dat we niet op de lijst stonden die je in het versleutelde bestand hebt aangetroffen en, wat cruciaal is, POTUS heeft pas vierentwintig uur geleden het besluit genomen om Israël te bezoeken. Franklin kan dat onmogelijk verwacht hebben, zelfs ik wist niet dat hij zou komen. Elke potentiële aanslag op een van onze synagoges moet maanden van voorbereiding hebben gekend, misschien wel jaren, dus zoiets staat niet op zijn agenda.'

'Ik begrijp de logica, Doron, maar toch, de timing had niet slechter kunnen zijn.'

'Als je de waarheid wil weten, Mike, ik ben woedend over de hele toestand. Beide leiders willen in de opiniepeilingen stijgen, daarom is dit vanuit het niets besloten. Ik heb nog geen schema gezien, en toch houden ze mij verantwoordelijk voor de veiligheid van POTUS als hij hier is. Zijn eigen team heeft geen tijd om het voor te bereiden, dus komt het allemaal op ons bordje terecht… het is één grote klotezooi.'

Een halfuur na het Zoom-gesprek met Bekher briefte de adjunct-directeur van de FBI Vargas en Hembury en begon hij hun volgende stappen te plannen.

'Ricci is een paar uur geleden in Napels teruggekeerd en Mancini heeft een agent in zijn appartement geplaatst om hem in de gaten te houden voor het geval hij rare dingen gaat doen. Zijn telefoon wordt afgeluisterd, dus als Franklin belt kunnen we elk woord horen. Ricci denkt dat hij een dag voor

de aanslag in Italië zal arriveren, dus ik stel voor dat wij er vierentwintig uur eerder zullen zijn. We werken nauw samen met Mancini en zijn team en bepalen de beste strategie als we meer over de specifieke details van de operatie weten.'

Er was nog iets waar Vargas mee in zijn maag zat.

'Hoe zit het met Leonard en zijn reis naar Gaza, Mike? Dat is nogal een eind van Florence af.'

'Ik weet het, Nic, maar volg de logica. Sinds Troys persconferentie weet Franklin dat Leonard hem heeft verraden, al weten we nog steeds niet waarom, en gezien de reputatie van die psychopaat zal hij waarschijnlijk al Leonards dood hebben bevolen. Het lijkt erop dat zijn verblijf in het Midden-Oosten niets met Franklin heeft te maken. Sterker nog, ik zou zo ver mogelijk bij Franklin vandaan blijven als ik Leonard was.'

Vargas knikte instemmend.

'Daar zit wat in, Mike. Ik liet me eerder door intuïtie dan ratio leiden. Goed, laten we het over Florence hebben.'

OceanofPDF.com

46

Gaza-Stad, Gazastrook

Yusuf Shomani leefde op de toppen van zijn zenuwen. Hij had allebei zijn broers verraden, en dankzij deze daad had de een de ander vermoord. En de Taliban was nog niet klaar het hem, ze hielden hem nog steeds in een wurggreep, hoewel hij koppig weigerde zijn telefoon op te nemen en hij zes gemiste oproepen van hetzelfde nummer had – een nummer dat toebehoorde aan zijn contactpersoon, Abbas Turabi.

Yusuf moest ontsnappen aan het constante gebel, hoewel hij wist dat er niet meer voor hem in zat dan een kort uitstapje om zijn hoofd leeg te maken. Hij pakte zijn telefoon en schreef een bericht aan zijn bodyguards om te melden dat hij over een kwartier het huis zou verlaten. Alle Palestijnse ministers hadden ten minste één bewaker, maar als broer van het hoofd van de militaire vleugel van de Palestinian Justice Brigade werd hij als een potentieel doelwit van de Israëli's beschouwd, en daarom had hij er twee.

Nadat hij het bericht had verzonden zette hij zijn telefoon uit en gooide hem op het bed voordat hij naar het morsigste gedeelte van de stad zou vertrekken met als enige doel zich volledig te bezatten.

Bij de zijingang van de voormalige bioscoop stonden zijn bodyguards bij een zwarte Land Rover te wachten. Hij ging achterin zitten en de wagen vertrok, niemand was zich bewust van de twee motorrijders die vijftig meter verderop stonden geparkeerd en in het kielzog van de SUV optrokken.

* * *

Vier internationale grenzen naar het oosten, op zo'n tweeëndertighonderd kilometer afstand, was Shahzad Al-Faruq, de opperste leider van Afghanistan, zijn wekelijkse bilateraal met Abbas Turabi, hoofd internationale veiligheid aan het afronden. Al-Faruq, die ook de religieuze

titel Amir al Mu’minim – commandeur der gelovigen – droeg had onbeperkte macht binnen het Talibanregime. De functie die hij bekleedde was twintig jaar eerder door Mullah Mohammed Omar gecreëerd, die in september 1994 te Kandahar de Taliban oprichtte.

Al-Faruq was er niet aan gewend om meerdere malen dezelfde order te moeten geven, wat zijn ijskoude houding jegens zijn minister verklaarde.

‘Abbas, waar staan we met die Amerikaan? Het is nu al twee keer mislukt en ik accepteer geen derde misser. Je moet hem hier afleveren zodat er vergelding kan komen. Als je die simpele taak niet kunt vervullen, dan zal ik iemand aanwijzen die dat wel kan.’

Turabi wist dat hij voor zowel zijn baan als zijn leven moest vechten.

‘Ik heb twee elitestrijders in Gaza geregeld, die klaarstaan om in actie te komen als ik dat zeg, en ik verwacht dat mijn mol in de komende vierentwintig uur met informatie over de bewegingen van de Amerikaan zal komen. Hij is op dit moment nog een huisgast van Shomani, maar er is me verteld dat hij er zeer binnenkort zal vertrekken.’

De opperste leider kneep zijn ogen samen en boog zich naar Turabi toe tot hun gezichten nog maar een paar centimeter van elkaar verwijderd waren.

‘Nog iets, schakel die PJB-leider uit. Ik ben niet van plan om hem tien miljoen dollar te geven. En breng de Amerikaan hierheen… levend.’

‘En onze mol, Shomani’s broer?’

Al-Faruq gaf geen antwoord, maar de stilte vertelde Turabi alles wat hij moest weten.

* * *

Yusuf koerste recht op zijn favoriete bar af, een kroeg in het centrum die zich jammerlijk verborg achter de façade van een kruidenwinkeltje. De Hamas-regering had in 2009 de verkoop van alcohol verboden en na deze maatregel gingen bars als de Dragonfly simpelweg ondergronds. Als je de weg kende waren er tientallen in de buurt, en ze werden bezocht door de Palestijnse elite, die met alle plezier de wet overtrad. Terwijl zijn broer Khaled zich streng aan de islamitische wetten tegen alcohol hield, beschouwde Yusuf de consumptie eerder als een noodzakelijkheid dan een zonde.

Hij ging in de kelderbar bij een stel stamgasten zitten en sloeg als aperitief wat shotjes wodka achterover voordat hij zich aan een hoektafeltje terugtrok met een fles Jack Daniels van tweehonderd dollar. Zijn bodyguards bleven waakzaam, ze stonden buiten bij de voordeur en hadden de Defender in een nabijgelegen doodlopend straatje geparkeerd.

De verdovende werking van de alcohol zorgde ervoor dat Yusuf zich voor de eerste keer in dagen kon ontspannen. In de daaropvolgende twee uur maakte hij anderhalve fles van de geïmporteerde Amerikaanse whisky soldaat voordat hij slingerend de trap besteeg en naar buiten liep. Zijn bodyguards hadden deze aftocht al vaak meegemaakt, naar deze keer leek Yusuf verder heen te zijn dan anders terwijl hij zwaaiend tussen hen in wankelde en zijn evenwicht probeerde te bewaren. Zijn bewakers waren te druk bezig hem op de been te houden om de twee Talibanstrijders op te merken die hen heimelijk van achteren naderden en vanuit het niets leken te komen.

Beide strijders waren gewapend met een *pulwar*, een traditioneel Afghaans kromzwaard dat een lemmet van damaststaal heeft met islamitische inscripties erin. De snelheid van de aanval was adembenemend, terwijl ze op Yusufs bodyguards afvlogen was het beangstigende gezicht van hun omhooggeheven dodelijke zwaarden genoeg om hem op slag te ontnuchteren. Yusuf sprintte weg, en liet zijn mannen achter in een schijnbaar kansloos gevecht.

Hij sloeg de hoek om en zag de geparkeerde Defender staan. Hij was opmerkelijk genoeg redelijk goed ter been en schoot op de wagen af, maar die bleek op slot te zijn en hij realiseerde zich dat een van de bodyguards natuurlijk de sleutels had. Het doodlopende straatje was in duisternis gehuld en het enige licht kwam van de volle maan boven hem. Yusuf zocht wanhopig naar een uitweg, hij durfde niet terug en rende naar een stel grote stalen containers die bij een hoge baksteenmuur stonden die het einde van het straatje vormde. Maar hij verstapte zich en sloeg voorover op het genadeloze beton, een klap die vooral door zijn gezicht en borst werd opgevangen.

Hij hoorde het geluid van voetstappen die de hoek omkwamen en hij kroop op handen en voeten verder om zich achter een van de containers te verbergen. Hij wist dat zijn gezicht openlag en het voelde alsof zijn neus bij de val was gebroken, maar die pijn was nog wel het laatste van zijn zorgen. Yusuf voelde zich als een gewond dier, een makkelijke prooi voor een jager

en hij meende dat er in elk geval twee waren op minder dan vijftig meter afstand.

Er gebeurde niets in de daaropvolgende minuten, en hij begon te denken dat hij misschien wel veilig was toen hij een vreemd geluid in het straatje hoorde. Het was een zacht rollend geluid dat moeilijk viel thuis te brengen, een beetje als een terugkerende bons. Yusuf gluurde door de spleet tussen de containers en zag twee rode voetballen naar zijn schuilplaats rollen. Het was moeilijk om iets goed te onderscheiden in het halfduister tot een van de ballen op minder dan twee meter van de containers tot stilstand kwam. Het eerste wat hem trof was de stank, waarna hij inzoomde op het vervormde bloedige hoofd van Abdul, een van zijn bodyguards. Diens uitpuilende, bloeddoorlopen ogen stonden wijdopen en staarden leeg de zwarte hemel in.

Yusuf voelde een golf van misselijkheid opkomen, hij sloeg voorover en begon hevig te braken. Zijn maag was opgezwollen door de alcohol, en hij spuugde een mix van gal en maagzuur uit over de voorkant van zijn gewaad. Hij bleef een paar seconden roerloos op de grond liggen en zijn gezicht was met braaksel bedekt, tot hij opeens voelde hoe een krachtige hand hem bij zijn haarwortels greep en zijn hoofd met een gewelddadige ruk omhoog werd getrokken zodat een van de Talibanstrijders in zijn gezichtsveld verscheen. De man hield in zijn ene hand een bebloed zwaard en in zijn andere hand een telefoon, die hij ruw tegen Yusufs oor aandrukte. De stem van Turabi sneed door de onheilspellende stilte.

‘Het lijkt erop alsof je me probeert te vermijden, mijn vriend, en dat is onmogelijk, zoals je ziet. En als je niet wilt dat het net zo met je afloopt als je bodyguards dan vertel je me nu waar ik Franklin en je broer kan vinden.’

De mix van alcohol en verschrikking werkte als een vreemde stimulans en Yusufs overlevingsinstinct kwam naar boven. Hij wist dat er niets anders op zat dan de informatie door te spelen en daarna lang genoeg in leven te blijven om te verdwijnen. Hij had genoeg middelen om ergens anders in de wereld een nieuw leven te beginnen.

‘Ze zullen op de vierentwintigste en de vijfentwintigste in Jeruzalem zijn. Ik ken het exacte adres niet, maar je kunt ze vinden in een appartement op de begane grond naast een kleine parkeergarage in Akhad ha’Am Street.’

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn, alsof Turabi de informatie aan het verwerken was en uiteindelijk besloot dat hij het geloofde. Toen

schreeuwde hij een order door de telefoon, en het laatste wat Yusuf zag was de flits van een kromzwaard dat op hoge snelheid op zijn hals afkwam.

OceanofPDF.com

47

Jeruzalem, Israël

AUGUSTUS 2021

Drie mannen in westerse kledij stonden bij elkaar voor de hoofdingang van de Grote Synagoge aan King George Street in Jeruzalem en leken de magnifieke façade te bewonderen.

De naam en het ontwerp van het Joodse gebedshuis waren geïnspireerd op de Tweede Tempel, die in het jaar 70 na Christus werd verwoest door de Romeinse generaal en latere keizer Titus, terwijl het excessieve interieur met zijn marmeren vloer een eerbetoon was aan koning Herodes, mogelijk de meest ambitieuze bouwer in de antieke wereld. De geschiedenis van het judaïsme droop van het gebouw af, en op een eerbiedige inscriptie bij de ingang stond: VOOR DE ZES MILJOEN JODEN DIE HUN LEVEN IN DE HOLOCAUST HEBBEN VERLOREN... EEN GEBEDSHUIS VOOR JODEN IN DE WERELD, OPDAT HET JOODSE VOLK ZAL LEVEN.

Franklin wendde zich tot Khaled en Yusuf Shomani met een uitdrukking van diepe minachting op zijn gezicht.

‘Ik walg van deze woorden, maar ik ben er trots op dat het erfgoed van mijn grootvader zo prominent op dit wangedrocht wordt vermeld. Als onze plannen tot een goed einde komen zal deze plek niet langer meer als een veilige haven voor Joden in de wereld worden beschouwd. Het zal een tombe voor de doden worden, onder wie de Israëlische premier, net zoals het 9/11-gedenkteken in het centrum van New York.’

Voor het ongeoefende oog zagen de drie bezoekers in spijkerbroek en T-shirt eruit als gewone toeristen, maar voor de twee Arabieren was het dragen van westerse kleding een soort van buitenaardse ervaring, het was

de enige keer in hun leven dat ze hun traditionele gewaden en keffiyehs hadden thuisgelaten.

Ze liepen naar binnen en betraden de enorme gebedsruimte die plaats bood aan een gemeente van tweeduizend gelovigen. Het interieur was ontworpen om het Joodse geloof te verenigen, zo waren de muurdecoraties in de klassieke Asjkenazische stijl uitgevoerd, terwijl de banken geïnspireerd waren op die van de Sefardische synagoges.

Enorme glas-in-loodramen met schitterende voorstellingen onderbraken de zijmuren en de vijf wandkleden boven de ark die de Boeken van Mozes symboliseerden. Ze waren op het zuiden gericht zodat je er overdags bijna niet naar kon kijken, voor de biddende gelovigen was het een vingerwijzing naar Mozes, die zijn ogen diende te bedekken toen hij naar het brandende braambos keek. De prachtige glas-in-loodramen werden gecompleteerd door indrukwekkende kroonluchters die boven het vrouwengedeelte hingen. Alles in de Grote Synagoge was ontworpen door beroemde architecten, wat het tot een van de mooiste gebedshuizen ter wereld maakte.

Toen ze in een rustig gedeelte achterin gingen zitten, op z’n minst zo’n twintig meter van de dichtstbijzijnde bezoeker verwijderd, werd er nog steeds op gedempte toon gesproken. Yusuf voerde het woord, hij had het meeste voorbereidende werk verricht voordat ze hiernaartoe waren gekomen. Hij wees naar een rij stoelen in het centrum van de imposante ruimte.

‘Dat is waar de premier en de Amerikaanse ambassadeur doorgaans zitten, samen met een aantal andere vooraanstaande figuren. Volgens de plattegrond die we tegen enige betaling via een ambtenaar van de dienst Ruimtelijke Ordening in ons bezit hebben gaat het om die deur aan het verre eind, rechts van de ark. Er bevindt zich een smalle gang achter waaraan het kantoor van de rabbijn ligt. Hij komt uit op een trap die naar de kelderverdieping leidt, en daar bevindt zich aan het verre eind een ongebruikte ruimte die nog dieper naar beneden loopt… Dat wordt onze route als de tunnel niet zal worden ontdekt.’

Franklin knikte goedkeurend.

‘Dit is zeer indrukwekkend, Yusuf. Het enige probleem is de afstand tussen de toegangsdeur naar de gebedsruimte en de stoel van de premier. Het is zonneklaar dat Mossad-agenten onze zelfmoordterroristen al hebben omgelegd voordat ze dichtbij genoeg zijn.’

‘Niet noodzakelijkerwijs. We moeten natuurlijk wat geluk hebben, maar ik denk dat het een van onze martelaars zal lukken om dichtbij genoeg te komen in de chaos die de aanval zal veroorzaken.’

Khaled Shomani sprak voor het eerst sinds het drietal de ruimte had betreden.

‘Yusuf heeft geweldig werk verricht. In de wetenschap dat de tunnel de komende jaren nog niet klaar zal zijn, hoop ik dat de kwaliteit en de reikwijdte van het bomvest in die jaren zal verbeteren. Goed, laten we nu naar buiten gaan, dan zal ik je onze laatste aankoop laten zien. Dankzij jouw giften zijn we nu vastgoedbezitters en projectontwikkelaars in het hart van Jeruzalem geworden.’

Akhad ha’Am Street lag zeshonderd meter verderop, Yusuf ging hun voor en ze waren er binnen vijf minuten. Ze stopten voor een bescheiden parkeergarage van twee verdiepingen waar aan één kant op de begane grond een supermarktje aan grensde. Yusuf zette zijn kleine rugzak op het trottoir en haalde er een bruine A4-envelop uit.

‘Hier zit al het relevante papierwerk in. Naast het volledige eigendomsrecht voor deze twee percelen is er bij de koop een bouwvergunning inbegrepen om een nieuwe parkeergarage te bouwen die tweeënhalf keer zo groot mag worden als de huidige. Parkeerruimte heeft prioriteit in deze stad, dus onze nieuwe parkeergarage zal een welkome aanwinst zijn. Het mooie van dit project is dat het een perfecte dekmantel vormt voor onze dagelijkse lozingen aarde en puin, waarvan een gedeelte van het graven van de tunnel afkomstig zal zijn. We hebben een briljante Palestijnse ingenieur gevonden die de leiding over de werkzaamheden heeft, en een uitgebreid grondonderzoek heeft al uitgewezen dat het project doorgang kan vinden.’

Yusuf zweeg een moment en wees in de richting waar ze vandaan waren gekomen.

‘De ingenieur denkt dat we letterlijk in één rechte lijn van hier naar de synagoge kunnen graven, en…’

Franklin onderbrak hem.

‘Hoelang zal het duren voordat de tunnel klaar is?’

‘Waarschijnlijk twaalf tot achttien maanden, het zal afhangen van de problemen die we tijdens de graafwerkzaamheden zullen tegenkomen.’

Franklin wierp nog een laatste blik op de Grote Synagoge voordat hij Khaled aankeek. ‘Eindelijk een realistische kans om de kop van de slang

eraf te hakken.’

OceanofPDF.com

48

Gaza-Stad, Gazastrook

Na de brute afslachting van zijn broer was Shomani door verdriet overmand, witheet van woede en vol wraakgevoelens. Hij ijsbeerde door zijn kantoor en schreeuwde orders in het Arabisch naar zijn mannen terwijl Franklin in een hoek stond en het drama aanzag. De Amerikaan hoefde geen tolk te hebben om te begrijpen wat er aan de hand was. Toen de PJB-strijders waren vertrokken richtte Shomani zijn pijlen op hem.

‘Dit was een geplande moordpartij. Yusuf was zwak, maar zijn bewakers waren twee van mijn beste mannen, en ze zijn op straat afgeslacht… onthoofd. Ik ben binnen een paar dagen allebei mijn broers kwijtgeraakt, John, en ik denk dat jij de reden van dit bloedvergieten bent.’

Franklin voelde onversneden woede zijn kant op komen en maakte een tegenwerping.

‘Khaled, ik weet dat de aanval in het restaurant op mij was gericht, maar als de Taliban achter deze moord zit, dan kan het niet over mij gaan want deze keer was Yusuf hun doelwit.’

Hij zweeg een moment en had blijkbaar een ingeving, want er verscheen een Oscar-winnende grijns op zijn gezicht.

‘Je geliefde broer Yusuf was een goede man die van cruciaal belang was bij de planning van de aanslag in Jeruzalem, en we zullen zijn dood eren bij de uitvoering ervan. Dit is niet het moment om afgeleid te raken of onze concentratie te verliezen.’

Shomani dacht een moment over Franklins woorden na voordat hij antwoordde.

‘Misschien heb je gelijk, misschien moeten we dit zien als een waarschuwingsschot dat op mij was gericht, een afstraffing van de opperste leider omdat ik je de bescherming van mijn huis bied. Maar nu wil ik de mannen vinden die deze wandaad tegen mijn familie hebben begaan. Er lag zoveel bloed op straat dat het goed mogelijk is dat minstens een van hen

gewond is geraakt bij de aanval, dus we checken alle ziekenhuizen en particuliere dokters voor het geval iemand een behandeling nodig heeft gehad. Elk hotel, elk pension en elke B&B zal benaderd worden. Geloof me maar, we hebben overal in deze stad informanten zitten die loyaal aan ons zijn. Als de moordenaars hier nog zijn zullen mijn mannen ze weten te vinden.'

* * *

Armando Ricci bevond zich in zijn appartement, maar hij was niet alleen. Hij werd vierentwintig uur per dag gemonitord door Mancini's agenten, van wie er een naast hem in het keukentje stond toen hij een WhatsApp-bericht van Franklin binnenkreeg.

> IK ARRIVEER LAAT IN DE MIDDAG OP DE 24E. HEB DRIE KAMERS IN HET CAVOUR-HOTEL GEBOEKT. EEN DAARVAN ONDER JOUW NAAM. NEEM AAN DAT ALLES GEREGELD IS. F

Ricci liet het meteen aan de agent zien, die er een foto van nam en deze naar zijn baas doorstuurde. Zodra hij het bericht had gelezen nam Mancini contact met Berrettini op.

'Mike, het gaat beginnen. Franklin heeft net aan Ricci laten weten dat hij op de vierentwintigste aan het eind van de middag in Florence arriveert, dat is dus een dag voor de geplande aanslag. Het hotel dat hij heeft geboekt ligt op een paar minuten rijden van de synagoge.'

Berrettini voelde de haartjes in zijn nek rechtop staan. Hij had zijn kwelduivel bijna te pakken.

'Dat is geweldig nieuws, Franco. Ik heb een privéjet van het bedrijf gereserveerd, en we zorgen ervoor dat we in de middag van de vierentwintigste bij je zijn. Hou me verder op de hoogte.'

De adjunct-directeur van de FBI beëindigde het telefoongesprek, verliet zijn kantoor en haastte zich over de gang om Vargas en Hembury het nieuws persoonlijk te vertellen.

* * *

Niemand in het centrum van Gaza-Stad wist of dokter Usman Malouf nog wel medische bevoegdheden had, er gingen geruchten dat hij jaren geleden

geschorst was voor het uitvoeren van illegale abortussen. Maar op de een of andere manier wist hij rond te komen met het behandelen van diegenen die geen behoefte aan geldige papieren maar aan vertrouwelijkheid hadden.

Toen hem ter ore kwam dat de militaire vleugel van de PJB een beloning van vijfduizend dollar uitloofde voor informatie over recente clandestiene medische hulp haastte hij zich naar huize Shomani. De twee bewakers die bij de zijingang stonden checkten zijn valse papieren en brachten hem toen naar de terroristenleider, die met Franklin in zijn kantoor zat.

Malouf stonk naar drank en zag eruit als een morsig wrak. Zijn leeftijd viel moeilijk te bepalen, zijn ongekamde grijze baard had van iedere man tussen de vijfenvijftig en de zeventig kunnen zijn. Hij was één en al zenuwen en in zijn rusteloze blik viel zowel de opwinding als de angst te lezen van iemand die voelt dat er misschien wel een vette bonus voor hem in het verschiet ligt. Toen hij zijn verhaal vertelde keken de twee mannen op. Het was niet het relaas dat ze verwacht hadden te horen. Malouf had geen idee wie de Amerikaan was, dus hij richtte zich op een van de meest gevreesde mannen in de Gazastrook.

‘Meneer, een paar dagen geleden stond er een Amerikaan voor mijn deur die me vijftig dollar bood als ik met hem meeging naar zijn hotel om naar zijn gezelschap te kijken… ik neem aan dat het zijn vrouw of vriendin was. Ze zat onder de…’

Shomani reageerde ontstemd en onderbrak de bedenkelijke dokter halverwege zijn zin.

‘Dit is niet de informatie waarnaar ik op zoek ben. Je kunt gaan.’

Maar Franklin gebaarde naar Malouf om door te gaan. Er was iets in het verhaal wat hem intrigeerde en hij vroeg Shomani om het te vertalen. Toen hij het nog eens hoorde wilde hij er graag meer van weten.

‘Khaled, laten we horen wat hij verder te vertellen heeft.’

Shomani was niet geïnteresseerd, maar knikte Malouf toe om door te gaan. De dokter was in verwarring gebracht, maar vervolgde zijn verhaal.

‘De vrouw zat onder de schaafwonden en blauwe plekken, en haar linkerarm was lelijk gebroken. Ze zei dat ze van een brommer was gevallen, maar ik wist dat het een leugen was omdat ze dan wel naar het Al-Shifa ziekenhuis zou zijn gegaan in plaats van me cash te betalen om naar een hotelkamer te komen.’

Shomani bleef zijn rol als tolk vervullen en Franklin kon zich nauwelijks inhouden.

‘Hoe zag ze eruit? Beschrijf haar voor me.’

Tegen de tijd dat Malouf klaar was met zijn beschrijving hoefde Shomani als het aan Franklin lag niet meer te tolken. Hij wist zeker dat de dokter het over Deshi had en nam aan dat haar mannelijke gezelschap Leonard moest zijn. Deze verbijsterende onthulling trof hem als een mokerslag. Hoe was het ze in godsnaam gelukt om hem wederom in de maling te nemen? Hij had ze met zijn eigen ogen van de klif af zien denderen. Maar dat was een vraag die hij Deshi graag persoonlijk wilde stellen, en wel met de loop van een pistool stevig tegen haar hoofd gedrukt.

Hij viste een handvol honderddollarbiljetten uit zijn broekzak en gooide ze in de richting van Malouf, die elke schijn van waardigheid verloor terwijl hij over de tegelvloer kroop om het geld te pakken. Franklin had nog een laatste vraag voor de medische oplichter.

‘Kun je me de naam van het hotel en het kamernummer geven?’

Malouf hoefde niet op Shomani’s vertaling te wachten, maar hij aarzelde in de hoop op extra bankbiljetten voor zijn informatie. Maar Franklin was niet in de stemming voor onderhandelingen en verving zijn vraag door een bevel.

‘Zeg op, klootzak.’

‘O ja, ik weet het weer. Het was het Grand Palace Hotel, kamer 315.’

OceanofPDF.com

49

Gaza-Stad, Gazastrook

Voordat ze naar Jeruzalem afreisden was het Shomani's eerste prioriteit om de begrafenis van zijn broer te regelen, dus hij had er weinig behoefte aan om gehoor te geven aan Franklins obsessie om Deshi en Leonard met een verrassingsbezoekje te vereren.

'John, die vrouw heeft je al een keer voor gek gezet. Waarom laat je het niet gaan? Zoals je al eerder zei, we moeten ons niet laten afleiden.'

'Khaled, daar ken je me te goed voor. Ik heb alleen maar een wapen, twee van je beste mannen en een auto met chauffeur nodig, dan regel ik het.'

Shomani stond op uit zijn stoel.

'Oké, geef me een uur en ik zorg ervoor dat er een Defender met een team van drie man voor je klaarstaat. In de rechterlade van mijn bureau ligt een Beretta met een magazijn van vijftien kogels… ga je gang.'

Franklin wreef vergenoegd in zijn handen.

'Perfect.'

Hij kwam drie kwartier later uit de voormalige bioscoop tevoorschijn en ging naast de chauffeur van de Land Rover zitten. Terwijl de wagen aan het ritje van vijftien minuten naar het hotel begon knikte hij de twee strijders die achterin zaten in de achteruitkijkspiegel toe.

De bestuurder van een rode Chevrolet Spark die twintig meter verderop geparkeerd stond startte de motor toen ze voorbijreden. Mo Leonard trapte het gaspedaal in en belde Deshi op zijn telefoon. Ze nam meteen op.

'Ik ben er voor honderd procent zeker van dat Franklin net met drie strijders het huis heeft verlaten. Geen bagage of Shomani, dus ik denk dat het een lokaal ritje is, niet de grote reis naar Jeruzalem. Ik volg ze onopvallend en laat de tracker verder het werk doen. Misschien dat Psycho wel gewoon gaat shoppen of zoiets…'

Deshi lachte.

‘Mooi. Ik stap even onder de douche, maar hou me via de WhatsApp op de hoogte en pas goed op jezelf.’

Leonard had vierentwintig uur eerder op beide Defenders een gps-tracker bevestigd toen ze op een onbewaakt moment in een zijstraatje bij de voormalige bioscoop stonden geparkeerd. Hun wifisignaal – dat een bereik van zo’n vijftienhonderd meter had – was via een app op zijn telefoon te zien. Daarbij was hij sinds kort in het bezit van een twintig jaar oude Glock 18 die hij van een kleine wapenhandelaar had gekocht op de vlooienmarkt die elke ochtend op het centrale plein in het oude centrum werd gehouden. Er zaten slechts zes kogels in het semiautomatische wapen, maar dat was voor een beroepsmoordenaar genoeg om evenzoveel slachtoffers te maken.

De tracker deed zijn werk en Leonard zorgde ervoor dat er een afstand van zo’n vierhonderd meter tussen de Chevrolet en de Defender bleef. Hij kende de stad niet en had dus geen idee waar Franklin naartoe ging, totdat hij links afsloeg en Al Rashid in reed. Zijn hart sloeg over en hij voelde een knoop in zijn maag – het was de enige straat in de stad die hij kende omdat het Grand Palace Hotel eraan lag. Hij trapte instinctief het gaspedaal dieper in, greep met zijn linkerhand naar zijn telefoon en drukte het icoontje van de laatste oproep in. Deshi’s stem klonk nadat hij twee keer was overgegaan en Leonard schreeuwde in het apparaat.

‘Franklin weet waar je bent en hij is er al bijna. Ga daar weg! Ga daar meteen weg!’

Deshi bleef doorpraten en Leonard vloekte want hij besefte dat hij tegen haar voicemail stond te schreeuwen. Bij zijn nieuwe poging kreeg hij weer Deshi’s opgenomen stem te horen. Toen herinnerde hij zich hun gesprek van zonet, ze stond natuurlijk onder de douche.

‘Shit… shit… shit.’

Hij bleef bellen terwijl hij de langzame Chevrolet tot het uiterste dreef. Ondertussen stopte de Defender recht voor de entree van het hotel. Franklin sprong uit de auto en stormde samen met de twee strijders de foyer in. Ze liepen langs de receptie, spoedden zich naar de liften en namen de eerste beschikbare cabine naar de derde etage. Daar aangekomen stuurde een bordje met een pijl hen links de gang in, waar ze verschillende deuren passeerden tot ze op het einde kamer 315 bereikten.

Leonard reed twee keer door rood en schoot door het spitsverkeer. Op het moment dat hij nog zo’n tweehonderd meter van het hotel was

verwijderd gaf Franklin aan een van de twee strijders opdracht om het slot eruit te schieten. Deshi was nog steeds in de badkamer, ze was net onder de douche vandaan. Haar linkerarm zat in een mitella, ze had met enige moeite een grote handdoek om haar middel geslagen en probeerde met haar vrije hand een kleinere om haar natte haren te wikkelen toen ze het schot hoorde. Ze had haar pistool op het dichtstbijzijnde nachtkastje laten liggen. Haar overlevingsinstinct trad meteen in werking, ze dook er langs de openstaande badkamerdeur naartoe, ze rolde snel over het tapijt en negeerde de verzengende pijn in haar linkerarm. Maar ze hoorde een tweede kogel boven haar hoofd fluiten en Franklins bulderende stem zorgde ervoor dat ze een meter tekortkwam om haar wapen te kunnen pakken.

‘Blijf daar staan of ik schiet je kop eraf.’

Ze draaide zich om en daar stond haar voormalige baas, de meedogenloze psychopaat. Hij werd geflankeerd door twee Arabieren, en ze zag dat er drie pistolen op haar waren gericht. Franklins gezicht had de verknipte grijns die ze vele keren eerder had gezien en voor de eerste keer in haar leven besefte ze dat haar dood onvermijdelijk was. Er was geen uitweg.

Tijdens haar wanhopige poging om haar pistool te pakken was haar handdoek losgeraakt en Franklin loerde naar haar blote borsten voordat hij weer iets zei. Hij sprak nu zachter, maar dat maakte de hoon er niet minder op.

‘Je bent een opmerkelijke vrouw, Deshi. Wat zonde van zo’n talentvol jong leven.’

De Chevrolet stopte recht voor het hotel met piepende banden in de smalle straat en blokkeerde de weg voor het verkeer erachter. Leonard zette niet eens de motor uit toen hij met de Glock in zijn hand uit de auto sprong en over het trottoir sprintte. Hij wrong zich langs verbijsterde voetgangers en creëerde paniek en chaos terwijl hij onderweg was naar de foyer. Zijn route liep recht langs de geparkeerde Defender en de alerte chauffeur stuurde meteen een WhatsApp-bericht naar een van zijn kameraden in het hotel. De ontvanger voelde zijn telefoon trillen, haalde hem tevoorschijn en las de tekst voordat hij zich tot Franklin richtte.

‘Er komt een gewapende man naar boven.’

Deshi maakte gebruik van de afleiding door een volgende wanhopige duik naar haar pistool, maar Franklin had dit verwacht en er volgde een tweede schot in de richting van haar hoofd. Maar ze was een bewegend

doelwit en de kogel doorboorde de linker onderkant van haar hals. Het bloed spoot er als een geiser uit.

Franklin had zich al half omgedraaid en gaf orders aan zijn mannen.

‘Geef haar een genadeschot en leg die man om.’

Hij schoot als een speer naar de nooduitgang terwijl de strijders de gang in liepen en de klassieke schietpose – half door de knieën en voorovergebogen – aannamen en hun pistolen op de liften richtten. Ze hadden vrij zicht, dus het was nagenoeg onmogelijk dat ze de man zouden missen als hij uit de lift kwam.

Leonard stormde ondertussen langs de receptie, bereikte een openstaande lift en drukte op de knop van de derde etage.

Franklin verliet het hotel op hetzelfde moment dat Leonard onderweg naar boven was, hij spurtte over het trottoir, dook op de achterbank van de Defender en schreeuwde de chauffeur toe hier weg te zijn.

De Land Rover werd gedeeltelijk geblokkeerd door de voorkant van de Chevrolet en het kostte de chauffeur drie pogingen voordat hij de wagen een stuk opzij had kunnen rammen om vervolgens op hoge snelheid uit het zicht te verdwijnen.

De twee PLB-strijders hoorden de ping van een arriverende lift en waren er klaar voor, maar Leonard was een veel te ervaren vechtjas om zo’n voor de hand liggend risico te nemen. Tijdens een vuurgevecht in de gang van een Mexicaans hotel was hij eens in een identieke situatie verzeild geraakt, en deze bijna-doodervaring stond voorgoed in zijn geheugen gegrift. Hij bereidde zich voor om een gevechtsoefening uit te voeren die hij bij de mariniers had geleerd, een actie die bedoeld was voor het binnendringen in vijandelijk gebied. Hij was achter in de lift op zijn zij gaan liggen, toen de deuren opengleden zette hij af en rolde bliksemsnel de cabine uit.

Kogels floten een meter boven hem door de lucht, precies op de plek waar hij gestaan zou hebben en de verwachte uitval zou hebben gedaan. De in verwarring verkerende strijders hadden een fractie van een seconde nodig om hun wapens lager te richten, maar dat was genoeg voor Leonard. Hij richtte op hun hoofden en schoot twee keer. De eerste kogel verpulverde de linker oogkas van een strijder terwijl de tweede voor een gaatje midden in het voorhoofd van zijn kompaan zorgde. Leonard bleef doodstil liggen, hij vroeg zich af of Franklin er nog zou zijn en hield zijn blik strak op de vernielde deur van kamer 315 gericht.

Er klonken uitroepen van hotelgasten die de schoten hadden gehoord, en hij bedacht zich dat hij op z'n hoogst vijf minuten had voordat de politie zou arriveren. Hij kwam overeind en sloop snel en alert naar de deuropening van zijn kamer. Hij stopte en luisterde. Eerst hoorde hij niets anders dan het constante zoemen van de airco, maar hij sloot zijn ogen, concentreerde zich en kon nog iets anders onderscheiden. Zodra hij het hoorde wist hij precies wat het was. Het was het geluid van een zware en onregelmatige ademhaling, een geluid dat hij talloze keren op het slagveld had gehoord, een geluid dat hij met de dood associeerde.

Leonard werd door een angstig voorgevoel bekropen terwijl hij behoedzaam en voorovergebogen de kamer in sloop met de Glock stevig in beide handen. Zijn blik speurde de kamer af, maar hij begreep in één oogopslag dat de psychopaat allang was vertrokken.

Deshi's naakte lichaam lag uitgestrekt op het bed, ze hield haar rechterhand tegen haar hals aan gedrukt en probeerde tevergeefs de aanhoudende stroom bloed die uit de wond kwam te stelpen. De moed zonk hem in de schoenen, maar de ex-marinier wist wat hem te doen stond en liep snel naar haar toe. Hij tilde voorzichtig haar hoofd op en hield het tegen zijn borst, vervolgens pakte hij de kleine handdoek die nog steeds om haar natte haar was gewikkeld, vouwde hem dubbel en drukte hem stevig op de wond. Er liepen stroompjes bloed tussen haar licht geweken lippen door, ze druppelden langs haar kin en over haar borst en ze had duidelijk moeite om adem te krijgen. Hij hield haar zacht in zijn armen en fluisterde onophoudelijk haar naam. Er volgde eerst geen reactie, maar toen, het leek wel een wonder, bespeurde hij een flits van herkenning in haar bloeddoorlopen ogen. Ze probeerde iets te zeggen, maar er kwam geen geluid uit. Leonard boog zich naar haar toe tot hun gezichten elkaar bijna raakten. En toen hoorde hij haar iets zeggen, hoewel haar zwakke stem bijna onherkenbaar was.

'Mo… het spijt me… dat ik je hierin heb meegesleept… Ga hier weg… ga zo ver mogelijk…'

Haar stem stopte abrupt en de levenskracht week uit haar ogen. Leonard bleef haar gezicht strelen, maar toen brak hij en begon hysterisch te snikken. Hij had slechts één keer eerder in zijn leven gehuild, dat was toen hij als twaalfjarige jongen zijn moeder vaarwel zei, ze was zijn enige ouder geweest. Nu rouwde hij om een andere vrouw van wie hij hield en die hem te snel ontnomen was.

Maar toen nam de mentale discipline die hij bij de mariniers had geleerd het over en kwam hij moeiteloos in de overlevingsmodus terecht. Hij legde Deshi's lichaam teder op het bed en draaide zich om. Hij merkte dat zijn tijd bijna om was als hij hier levend uit wilde komen, en hij dwong zichzelf niet meer na te denken. Leonard liep de badkamer in, trok zijn bloeddoorweekte T-shirt uit en gooide het op de vloer. Hij boende zijn gezicht, armen en handen schoon met warm water. Er was even een moment waarop zijn emoties weer opspeelden en er een schuldgevoel naar boven kwam – het was Deshi's verse bloed dat hij eraf waste.

Leonard nam niet de tijd om zich af te drogen, hij stormde naar de garderobekast en trok de deurtjes bijna uit hun scharnieren om zo snel mogelijk een schoon T-shirt te vinden. Vervolgens tikte hij de veertiencijferige digitale code in om zijn paspoort en portefeuille uit het kluisje te pakken. Zonder om te kijken schoot hij de kamer uit om via dezelfde brandtrap die Franklin een paar minuten eerder had gebruikt naar beneden te stormen.

Hij verliet het hotel via een zijingang die aan een steeg lag. Toen hij de straat had bereikt zag hij hoe een groepje boze automobilisten de gebutste Chevrolet – waarvan het voorspatbord er half af lag – aan het wegduwen was. Hij draaide zich om en zette de pas erin. Na zo'n vijftig meter kwam een zwarte Defender – die kennelijk op weg was naar het Grand Palace Hotel – hem tegemoet gereden. Hij hield zijn passen niet in en stak nonchalant de straat over, wat hem de gelegenheid gaf om over zijn schouder te kijken en te zien hoe vijf van Shomani's strijders uit de SUV sprongen om zich naar de entree te haasten.

Leonard hield niet lang daarna een taxi aan die rechtstreeks koers zette naar de grensovergang en de geborgenheid van het El Arish Airport aan de Egyptische kant. Hij moest zo snel mogelijk duizenden kilometers van deze waanzin verwijderd zijn. Zijn hoofd verkeerde in een staat van totale chaos – als huurmoordenaar was hij over vele grenzen gegaan, maar deze toestand ging zelfs zijn pet te boven. Franklin en zijn compagnons hanteerden andere regels en opereerden op een hoger niveau. Hij zonk weg in de zwarte leren achterbank van de taxi, sloot zijn ogen en omarmde in zijn geest de duisternis terwijl hij dacht aan de toekomst die hij zojuist was kwijtgeraakt.

OceanofPDF.com

50

Gaza-Stad, Gazastrook

Er heerste een sombere stemming in de verbouwde bioscoop waar Shomani zetelde. Een van zijn belangrijkste adjudanten had zojuist verslag gedaan van het bloedbad dat hij op de derde etage van het Grand Palace Hotel had aangetroffen. Hij was woedend over het verlies van twee van zijn beste strijders – van wie één een achterneef was – en over het feit dat Franklin wederom de bron van alle ellende was. Naast het regelen van een schoonmaakploeg in het hotel, riep Shomani met behulp van een telefoontje een volledig nieuwsembargo uit over het incident. Het laatste wat hij kon gebruiken was belangstelling van de pers terwijl hij op het punt stond een nietsontziende aanval op Israël te lanceren. Zijn vrienden van Hamas hielden de media in Gaza in een ijzeren greep, één telefoongesprek met het hoofd van de interne veiligheid was genoeg om ervoor te zorgen dat de details van het vuurgevecht nooit aan het daglicht zouden komen.

Franklin zat op de rand van zijn bed en was nog steeds aan het bijkomen van zijn confrontatie met Deshi toen Shomani zijn kamer betrad, vastbesloten om hem te confronteren met de rampzalige episode.

‘John, jouw roekeloosheid heeft wederom de levens van mijn mannen gekost, en dat allemaal om je ego te bevredigen. Ondanks onze gezamenlijke geschiedenis begin je de laatste tijd in plaats van een aanwinst een risico te worden.’

Franklin had geen idee van de gebeurtenissen na zijn vlucht en kon maar aan één ding denken.

‘Is die vrouw dood?’

‘Ja, ze is doodgebloed, maar daar wil ik het niet over hebben. Haar vriend heeft twee van mijn mannen door het hoofd geschoten en wist vervolgens weg te komen. Wie is hij verdomme?’

‘Leonard is een huurmoordenaar. Hij hoeft verder niets meer van ons, dus hij zal ons met rust laten. Maar als alles is overgewaaid zal er in de

toekomst een moment komen waarop ik hem zal opsporen en hem aan je overhandig, dat beloof ik je.’

Shomani leek genoegen te nemen met dit antwoord, maar hij was nog niet klaar.

‘Oké, maar de aanval op die vrouw was volslagen onnodig en heeft ons levens gekost. Het was een verkeerde beslissing, John.’

Franklin voelde zich in een hoek gedreven en schakelde zonder het geringste spoortje twijfel instinctief over naar de manipulatieve modus.

‘Deshi wilde ons ontwrichten, Khaled. Ze wilde onze operatie in Jeruzalem saboteren, ik weet zeker dat ze van plan was het uit te laten lekken. Vergeet niet dat ze een paar dagen geleden haar eigen dood in scène zette, en het zou niet moeilijk voor hen zijn geweest om de Gazastrook te verlaten, niemand was naar hen op zoek. Maar die optie werd verworpen, ze koos ervoor om te blijven en ons te bespioneren. Wat wil dat zeggen?’

Hij wist dat haar obsessie om Vargas te doden de ware reden voor haar was geweest. Ze had geen andere keuze gehad dan hem naar Jeruzalem te volgen en te hopen dat de Argentijn zou komen opdagen, maar dat hoefde Shomani niet te weten – het was een plausibele leugen. Franklin wachtte de reactie van de PLB-leider niet af.

‘Laten we het over Jeruzalem hebben. Wanneer vertrekken we, en hoe wil je de grens oversteken?’

Shomani was niet gek en nam zich voor om het hier nog eens over te hebben, maar hij had nu belangrijker zaken te bespreken.

‘Sinds de Israëli’s de muur hebben gebouwd zijn er maar twee routes om het land in te komen, de Erez Crossing in het zuiden en Kerem Shalom in het oosten. Erez wordt streng bewaakt en is dus te risicovol, maar de oostelijke grensovergang is veel poreuzer. Hij is niet voor het gewone publiek bedoeld, alleen maar voor vrachtwagens die goederen in en uit Israël vervoeren. Toen hij in 2010 voor het eerst openging passeerden er zo’n twintig per dag. In die tijd werd elk voertuig grondig onderzocht door de grenswachten, maar tegenwoordig wordt de grens door meer dan vierhonderd vrachtwagens per dag gebruikt en worden er slechts twintig goed gecontroleerd.’

‘Dus dat wordt onze route?’

‘Ja. We zijn in het bezit van een Volvo FMX met een 40-voets container die er vaak de grens oversteekt met allerhande witgoed, gebruikte koelkasten en wasmachines. Er is een verborgen ruimte in de vloer van de

container die we gebruiken om mannen en wapens de grens over te smokkelen. Zelfs als we bij wijze van steekproef worden gecontroleerd zie je de grenswachten al moedeloos kijken bij het idee dat ze vijftig zware apparaten moeten verplaatsen. We zijn al sinds vijftig passages niet mee behoorlijk doorzocht.'

Franklin was er behoorlijk van onder de indruk.

'Hoe laat vertrekken we?'

'Morgenochtend om acht uur. Dat is in de ochtendspits, en we zullen deel uitmaken van een colonne van meer dan honderd vrachtwagens. Ik heb het vele keren gedaan en het is niet de meest comfortabele rit, maar de chauffeur stopt en laat ons eruit zodra we uit het zicht van de grens zijn.'

Shomani stond op en er schoot hem nog iets te binnen.

'Ik zou maar niet te veel eten vanavond, met ons tweeën en de drie martelaars zal het behoorlijk krap worden.'

* * *

Berrettini had Vargas en Hembury gebrieft over zijn gesprek met Mancini en ze waren zich nu aan het voorbereiden op hun nachtelijke vlucht naar Florence.

'Alles is geregeld voor de aankomst van Franklin. We hebben geen idee hoe hij Italië binnenkomt, maar als hij Ricci eenmaal in het hotel ontmoet dan grijpen we hem bij zijn lurven. Mancini heeft toegezegd dat we hem meteen het land uit kunnen loodsen zodra we hem hebben ingerekend, er zal geen papierwerk of publiciteit aan te pas komen. Als we hem hebben kunnen we de overheidsdiensten in de bedreigde steden de bevoegdheid geven om preventieve invallen uit te voeren bij de terroristische groeperingen die de aanslagen op de synagoges hebben gepland.'

Hembury reageerde.

'Mike, het verrast me dat sommigen van hen niet al in actie zijn gekomen.'

'Om je eerlijk te zeggen viel het ook niet mee om ze daarvan te weerhouden, maar ik heb bij mijn tegenhangers benadrukt dat je geen slapende honden moet wakker maken. Als Franklin het in dat geval gemerkt zou hebben, dan was hij verdwenen om in de toekomst met een nieuwe operatie te komen. Ze vonden het uiteindelijk een steekhoudend argument,

en als alles verloopt zoals we hopen kunnen we ze ten minste twaalf uur voor de geplande aanslagen het groene licht geven om in beweging te komen.’

Hembury keek op zijn horloge.

‘Ik heb een lunchafspraak in het centrum, jongens. Hoe laat stijgen we op?’

‘Het wordt een latertje, we vliegen om elf uur, dus laten we hier om tien uur weer afspreken en dan delen we de auto naar het vliegveld.’

Vargas was de eerste die opstond van tafel. Hij had ook een afspraak die zijn gedachten beheerste. Hij verliet Berrettini’s kantoor en liep naar de provisorische ruimte die hij met Hembury deelde, wetend dat zijn vriend een lunchafspraak had. Toen hij achter zijn bureau zat zette hij zijn laptop aan voor een Zoom-gesprek met Buenos Aires, waar zijn assistent Juan Torres op hem zat te wachten.

‘Juan, we hebben betrouwbare informatie dat er op de vijfentwintigste tien gesynchroniseerde aanslagen zijn gepland op synagoges die over de vijf continenten verspreid liggen. We weten precies welke terroristische groepering er bij welke aanslag betrokken is en hoe ze…’

Torres onderbrak zijn baas met de voor de hand liggende vraag.

‘Staan wij op die lijst?’

‘Nee, dat staan we niet, maar toch ben ik bezorgd over het welzijn van mijn schoonouders, die naar de Templo Libertad gaan. En, om het nog erger te maken, mijn schoonzus Nadia, die over is gevlogen voor Sophia’s herdenking, heeft besloten om Jom Kipoer bij hen te vieren, dus dan heb ik er nu drie om me zorgen over te maken.’

‘Maar als we niet op die lijst staan, dan is er toch geen acute dreiging?’

‘Juan, ik weet dat het vreemd klinkt, maar sinds mijn ontmoeting met die griezel in de synagoge een paar weken geleden zit het me niet lekker. Kun jij op die bewuste dag met vier van onze beste krachten de beveiliging komen versterken?’

Torres leek te aarzelen voordat hij antwoordde.

‘Sinds jij op verlof bent krijg ik mijn orders direct van die onbuigzame Delgado, en ik denk niet dat hij zo’n actie zal goedkeuren als die alleen maar op een voorgevoel is gebaseerd.’

Hij zweeg een moment nadenkend voordat hij weer sprak.

‘Maar ik heb nog wat vakantiedagen staan, en ook al ben ik een gewone katholieke jongen, ik kan op die dag wel vrij nemen om je

schoonvader te bewaken. Hoe klinkt dat?’

Vargas glimlachte, maar kon tegelijkertijd het vage voorgevoel nog steeds niet van zich afzetten.

‘Dank je wel, Juan, dat waardeer ik bijzonder. Het is misschien onzin, maar toch laat het me niet met rust.’

Torres had het laatste woord.

‘Voor mij is dat reden genoeg, baas.’

OceanofPDF.com

51

Washington DC, Verenigde Staten

Het Roy Edwards Cancer Center, dat verbonden was aan het Johnson Memorial Hospital in Zuidwest-Washington, werd beschouwd als het toonaangevende instituut in de staat voor de behandeling van hersentumors.

Troy Hembury was er al bijna twee jaar poliklinisch patiënt, en werd behandeld door hoofdarts professor Andrea Rosenberg. Hembury, die toen nog in Los Angeles woonde, was in januari 2022 gediagnostiseerd met een derdegraads hersentumor die inoperabel en hoogstwaarschijnlijk fataal was. Een combinatie van chemo- en bestralingstherapie, samen met een onverklaarbare portie geluk, hadden de groei van de tumor sinds de aanvankelijke diagnose geminimaliseerd. Toen hij voor het eerst werd ontdekt had hij een omvang van zo'n tweeënhalve centimeter, en dat was sindsdien zo gebleven, waarmee de medische verwachting dat hij binnen een paar maanden twee keer zo groot zou zijn werd gelogenstraft. Hembury werd vaak als een wandelend wonder beschouwd, maar hij leed de laatste weken aan zware hoofdpijnen, die bijna onverdraaglijk waren en niet op de zwaarste pijnstillers reageerden. Hij had verleden week een MRI-scan gehad, en Rosenberg had hem een fentanylkuur voorgeschreven, een synthetisch opioïde dat vergelijkbaar was met morfine, maar vijftig keer zo sterk was. Het feit dat het middel de pijn nauwelijks verzachtte deed Hembury voor het ergste vrezen toen hij naar de kliniek was getogen om de resultaten van de recente scan te bespreken. Hij zat tegenover de professor in haar geavanceerde spreekkamer en vroeg zich af hoe ernstig de diagnose zou zijn.

Rosenberg was midden in de veertig, ze was tenger, elegant en had een elfengezicht met grote bruine ogen erin. Ze was op de top van haar kunnen en werd door haar collega's als een van de meest gezaghebbende artsen in haar vakgebied gezien. In haar rechterhand hield ze een witte map met de

resultaten van de laatste scans, die ze nog even had bekeken voordat hij arriveerde, hoewel ze de gegevens al eerder had geanalyseerd.

Hembury nam het initiatief met een ietwat sarcastische openingszin.

‘Ik voel me nu niet bepaald een wandelend wonder, dokter. Is mijn voorraad geluk opgeraakt?’

Haar blik gleed over de resultaten voordat ze hem aankeek. Hij was iemand die ze was gaan mogen, die een vriend was geworden – iets wat je in haar vak eigenlijk moest zien te vermijden, wist ze.

‘Ik zal het niet mooier maken dan het is, Troy… het ziet er niet goed uit. De tumor is in drie maanden bijna in omvang verdubbeld. We weten niet wat het heeft getriggerd, maar de kanker verspreidt zich met een alarmerende snelheid, en dat is de reden van die zware hoofdpijnen. Heeft de fentanyl geholpen?’

Hembury had slecht nieuws verwacht, maar erger dan dit kon niet. Het betekende dat er weinig tijd over was.

‘Het medicijn maakt me slaperig, maar het verzacht niet echt de pijn.’

Er viel een korte stilte, waarop Hembury de knuppel in het hoenderhok gooide. ‘Hoelang heb ik nog?’

‘Als we niet kunnen interveniëren, dan kijken we naar twee, hooguit drie maanden, Troy. De hoofdpijn zal regelmatiger en intenser worden, en je zult niet meer zelfstandig kunnen functioneren. We zullen je op dat punt hier moeten opnemen om de laatste dagen nog enigszins draaglijk te maken.’

Hembury zag hoe moeilijk het voor haar was om hem dit nieuws te vertellen en probeerde geruststellend te glimlachen.

‘Het is oké, Andrea. De afgelopen twee jaar zijn een bonus geweest, dus ik heb niets om over te klagen, maar wat bedoelde je met interveniëren?’

‘Troy, kan ik met je praten als vriendin en niet als arts?’

Hembury knikte, zijn glimlach kreeg nu iets vragends.

‘Weet je nog dat je me zei dat je een gokker was toen we elkaar voor het eerst ontmoetten? Het zou kunnen dat dit het moment is waarop je al je geld op een laatste strohalm moet inzetten.’

‘Ga door.’

‘Mijn collega, professor Edward McKinley, en zijn researchteam voeren klinische proeven uit met een veelbelovend medicijn dat bezomide heet. Het penetreert het DNA van kankercellen en voorkomt dat deze zich

reproduceren en het verbetert de overlevingskansen van mensen met een astrocytoom, het agressieve soort hersentumor dat jij hebt. De proeven staan nog in de kinderschoenen, we weten nog niet veel over de bijeffecten en we geven het medicijn alleen maar aan patiënten die…'

'Geen hoop meer hebben, Andrea, ik begrijp het. Waar moet ik tekenen?'

'Troy, als je er absoluut zeker van bent, dan beginnen we meteen met een kuur. Maar ik moet je waarschuwen, het zou te laat kunnen zijn.'

'Geef me wat cijfers om me aan vast te klampen.'

De professor trok een gezicht en liet een paar seconden verstrijken voordat ze antwoordde.

'Ik zou zeggen zo'n twee à drie procent, maar soms geschieden er wonderen. Een zeldzaamheid misschien, maar ik heb het zien gebeuren. Als ik het vragen mag, is er soms iemand met wie je het eerst zou willen bespreken?'

Hembury stond langzaam op van zijn stoel terwijl hij de vraag in overweging nam. Hij was een gescheiden man zonder kinderen of bloedverwanten, in feite was er geen enkele familie.

'Ja, er is iemand. Al had de timing niet slechter kunnen zijn.'

* * *

Vargas zat in een hoekzitje van Martin's Tavern, een familiebedrijf in Georgetown dat terugging tot 1933. Het vermaarde café beroemde zich erop iedere president van Harry S. Truman tot Joe Biden als klant te hebben gehad, en het gerucht dat John F. Kennedy zijn Jackie in een van deze zitjes in 1953 een huwelijksaanzoek zou hebben gedaan behoorde tot zijn rijke geschiedenis.

Hoewel dit de eerste keer voor de Argentijn was wist hij dat het een van Hembury's favoriete dranklokalen was, en hij vroeg zich af waarom ze hier voor een alcoholische versnapering hadden afgesproken. Hij wilde net een slok van zijn koude bier nemen toen Hembury hem naderde met een groot glas bier, dat echter gitzwart was met een glanzende witte kop erop.

'Nic, voordat je het vraagt, de reden waarom ik zo van deze plek hou is omdat je nergens in Georgetown zulke lekkere Guinness van de tap kunt krijgen, zelfs niet in de Ierse pubs.'

Hij nam een flinke slok voordat hij naast Vargas op de aangrenzende hoek van het gewelfde roodleren zitje plaatsnam.

‘Wat is er aan de hand, Troy? We hebben nog veel te doen voordat we vanavond gaan vliegen. Dus ik hoop dat je met iets goeds komt.’

Hembury nam een volgende grote slok van het Ierse vloeibare goud.

‘Ik kom net van het oncologisch instituut, Nic. Ik had een gesprek met mijn arts over een serie scans die ik verleden week heb gehad.’

Vargas voelde een fysieke steek in zijn hart. Hij was bang voor wat er ging komen.

‘Je hebt het er al maanden niet meer over gehad, Troy, dus ik nam in al mijn domheid aan dat alles wel goed was.’

‘Dat dacht ik ook, tot een paar weken geleden. Toen kreeg ik veel zwaardere hoofdpijnen, van een ander pijnniveau dan ik daarvoor had ervaren. De opioïden werkten niet, het enige wat ik kon doen was om in het donker onder mijn dekbed te kruipen en hopen dat het snel zou ophouden. In het begin duurden ze een kwartier, maar tegenwoordig duren ze vaak twee keer zo lang. Soms wel een uur.’

Hembury schoot vol en Vargas, die het al niet meer droog hield, boog zich voorover om zijn oudste en beste vriend te bereiken. De twee mannen omhelsden elkaar terwijl de tranen over hun wangen stroomden. Ondanks het leeftijdsverschil van tien jaar, waren ze hechter dan bloedbroeders ooit hoopten te kunnen zijn en het was voor Vargas onverdraaglijk om zijn vriend te moeten verliezen. Het bracht de pijn van Hembury’s ontvoering terug en het misselijkmakende gevoel toen de cottage in Laytonsville explodeerde. Dat kon hij niet nog een keer doormaken. Ze keken elkaar aan en Hembury zei als eerste iets.

‘Moet je zien hoe we erbij zitten. Stel dat Berrettini nu binnen komt lopen.’

Vargas lachte door zijn tranen heen, die hij met een papieren servetje van zijn wangen veegde.

‘Vergis je niet, Troy. Ik denk dat hij er net zo slecht aan toe zou zijn. Hij voelt zich de derde musketier.’

Nu was het Hembury’s beurt om te lachen, waarna de twee mannen zich herpakten.

‘Voordat je het vraagt, ik heb nog een paar maanden, op z’n hoogst drie. Ze gaan nog één laatste behandeling proberen, een gloednieuw medicijn dat nog in ontwikkeling is, maar ik verwacht er verder niets van.

De enige reden dat ik je dit vertel is omdat de professor me ervoor waarschuwde dat ik op elk moment een aanval kan krijgen. Het zou in theorie in de komende achtenveertig uur kunnen gebeuren, als we dus in Florence zijn, en daarom wilde ik het je vertellen.'

Vargas was bezorgd, maar hij besefte dat Hembury op zijn kracht en hulp rekende en dat een emotioneel wrak wel het laatste was waar hij behoefte aan had.

'Hoe zit het met Mike, ben je van plan hem in te lichten?'

'Absoluut niet. Hij zou me nooit met jullie mee laten gaan, dus we laten alles zoals het is. Ik wil naast je staan als we Franklin uiteindelijk te pakken krijgen. Beloof me dat je er geen woord over zegt, Nic.'

Er klonk enige wanhoop in Hembury's stem door en Vargas was geenszins van plan om het verzoek van zijn vriend te negeren.

'Maak je maar geen zorgen om Mike, ik zal er met geen woord over reppen.'

Hembury glimlachte warm en er viel zelfs enige blijdschap van zijn gezicht af te lezen. Vargas begreep dat zijn vriend een reden nodig had om te blijven leven zodat hij het gevecht tegen de kwaadaardige vijand die zich diep in zijn hoofd verborgen hield kon voortzetten. Het vooruitzicht Franklin uit te schakelen was waarschijnlijk het enige medicijn ter wereld dat hem nog een paar weken extra op de been kon houden.

'Ik begrijp het helemaal. Maar vanavond vliegen we meer dan elf uur lang. Wat als je tijdens de vlucht een van die hoofdpijnaanvallen krijgt? Weet je zeker dat je dit kunt, Troy?'

Hembury leegde zijn glas Guinness.

'Ik ben in mijn hele leven nog nooit zo zeker van iets geweest, Nic.'

OceanofPDF.com

52

Wailuku, Hawaï

Sheila Adams, een gedetacheerde ic-verpleegkundige, had net voor een routinecheck de kamer van Caroline Bush op de derde verdieping van het Memorial Medical Center betreden toen er opeens drie verschillende alarmsignalen klonken. Een snelle blik op de rode lichtjes van het bataljon apparaten dat naast haar bed stond wees uit dat de bloeddruk, hartslag en ademfrequentie in een hoog tempo zakten. Adams drukte op de alarmknop en het noodhulpteam arriveerde binnen negentig seconden, maar ondanks hun verwoede pogingen lukte het ze niet om de patiënt te redden.

Bill Bush had de afgelopen week twaalf uur per dag aan zijn moeders zijde gezeten, om ’s avonds voor wat respijt naar het kleine appartement van de bank terug te keren dat op nog geen tien minuten rijden van het ziekenhuis lag. Toen hij vlak na zonsopgang onderweg was voor zijn dagelijkse wake ging zijn telefoon. Zodra hij het nummer zag werd het hem zwaar te moede. Hij wist dat het voorbij was.

Hij arriveerde een paar minuten later, en er hing een sereniteit die hij nog nooit eerder had gevoeld in de kleine kamer die hij zo goed had leren kennen. Het eerste wat hem opviel was een verandering in de omgeving: alles stond uit en de spaghetti van infuusslangen die zijn moeder aan de apparatuur verbond was verdwenen.

Hij naderde behoedzaam het bed en boog zich voorover om zacht haar gezicht te kussen. Haar wang bezat nog een zweem van warmte, wat hem verraste en hem vreemd genoeg troostte. Bill bleef een halfuur bij de vrouw die hem sinds zijn twaalfde alleen had opgevoed, ze was de enige ouder van wie hij hield. Terwijl hij haar hand teder vasthield begon zich geleidelijk aan een idee in zijn hoofd te vormen.

Even later bevond hij zich op een andere verdieping van het ziekenhuis en zat tegenover de specialist die zijn moeder had behandeld sinds ze na de

aanval was opgenomen. De medicus condoleerde hem voordat hij de reden achter haar terugval van vanmorgen begon te verklaren.

‘Meneer Bush, u weet dat uw moeders kans op herstel miniem was. Haar lichaam heeft nooit kunnen herstellen van het trauma dat het gevolg was van de ongemeen zware aanval.’

Terwijl de specialist verder sprak losten zijn woorden zich op in een vacuüm – een achtergrond van geluiden terwijl de zin ‘haar lichaam heeft nooit kunnen herstellen van het trauma dat het gevolg was van de ongemeen zware aanval’ in Bills hoofd bleef echoën. Zijn gedachten begonnen zich uit te kristalliseren, en hij wist precies wat zijn eerste stap zou zijn.

Hij reed direct terug naar zijn eigen appartement. Eenmaal binnen liep hij meteen door naar de oude theedoos met de plakboeken en krantenknipsels. Maar daar was hij niet in geïnteresseerd, hij was op zoek naar iets wat hij op de bodem had weggestopt. Het duurde niet lang voordat hij het vond. Hij pakte de prepaid-telefoon die zijn vader hem had gegeven en ging aan de kleine keukentafel zitten die in een hoek van de kamer stond.

Nadat hij de telefoon had aangezet en het scherm oplichtte klikte hij op het icoontje ‘Contacten’. Het mocht geen verrassing heten dat er maar één nummer in stond, simpel aangeduid met de initialen JF. Bill tuurde er een moment lang naar, waarna hij naar de koelkast liep om er een flesje Heineken uit te halen dat hij in een paar seconden naar binnen klokte. Het leek hem geen slecht idee om zich wat moed in te drinken, en het ijskoude bier deed zijn werk. Hij herinnerde zich de instructie een bericht te sturen, nog geen minuut later werd hij gebeld. Bill dacht dat hij precies wist wat hij wilde zeggen, maar dat bleek niet het geval te zijn toen hij zijn vaders stem aan de andere kant van de lijn hoorde.

Het was vroeg in de ochtend in Hawaï, en met het tijdsverschil van dertien uur was in Gaza de avond al aangebroken. Franklin lag op bed, hij was – klaarwakker en rusteloos – zijn reis naar Jeruzalem van de volgende ochtend aan het overpeinzen.

‘Bill, hoe is het met je? Het is goed om je stem te horen.’

‘Zou je niet eerst even vragen hoe het met mam is?’

‘Ja, natuurlijk. Hoe is het met haar?’

Bill haalde diep adem en pikte toen de draad weer op van het verhaal dat hij had bedacht.

‘Ze ligt nog steeds in coma, er is niets veranderd. De artsen denken dat het nog weken kan duren, zo niet maanden. Maar nu ik alleen ben heb ik wat tijd gehad om na te denken en ik weet wat ik wil, ik weet wat me te doen staat.’

Franklin luisterde ingespannen en vroeg zich af waar zijn zoon naartoe wilde.

‘Ga door, Bill.’

‘Ik wil naar je toe komen om tijd met je door te brengen, pap. Je beter te leren kennen, je te begrijpen. Toen ik klein was betekende je alles voor me. Je was mijn held… mijn papa. En toen verdween je opeens, en iedereen om me heen zei me dat je een schoft was, een slechte man die ik moest proberen te vergeten. Oké, dat heb ik meer dan elf jaar lang gedaan, maar nu, nu ik weet dat je in leven bent en ik je kan zien… ik heb erover nagedacht. Je zei me dat je met iets groots bezig was, en ik wil die ervaring met je delen, wat het ook is. Ik moet je zien, pap, zo snel mogelijk.’

Franklin was doorgaans verstoken van welke emotie dan ook, maar toen hij door Bill ‘pap’ werd genoemd raakte dat hem diep en wist hij niet goed hoe hij zijn antwoord moest inkleden.

‘Geef me een paar dagen, zoon, en dan laat ik je overvliegen. Het is nu niet het goede moment om…’

Bill wist dat hij nu zijn troefkaart moest uitspelen als hij zijn vader op andere gedachten wilde brengen. Hij ging ervoor en de leugens kwamen er vloeiend uit.

‘Pap, ik heb de afgelopen week alles gelezen wat ik maar kon vinden over jou en je grootvader. Veel van wat je me hebt verteld begint me nu duidelijk te worden. Je hebt me langer dan tien jaar belazerd, je liet me geloven dat je dood was… je hebt me in de steek gelaten. Je hebt nu de kans om al die jaren goed te maken. Ik moet hier weg voordat ik gek word. Moet ik hier dan in een ziekenhuiskamer blijven zitten en haar aanstaren? Pap, ik smeek het je, schenk me je vertrouwen en maak me deelgenoot van je bezigheden. Laat me de zoon zijn die je altijd hebt willen hebben. Als we het nu niet doen, wanneer dan wel?’

Bill was uitgeput na het leveren van deze Emmy-winnende performance, maar nu wachtte hij op het moment waarop hij het beeldje in ontvangst kon nemen. Er viel een lange stilte aan de andere kant van de lijn terwijl Franklins hersenen kraakten. Hij was voor deze ene keer overdonderd en kon niet helder nadenken.

‘Oké, ik zal een vliegtuig regelen om je later vandaag op te halen. Ik zal de details naar de prepaid-telefoon sturen.’

Bill glimlachte en haalde opgelucht adem.

‘Pap, waar ga ik heen?’

Er volgde een nieuwe stilte.

‘Het Midden-Oosten.’

Zodra Franklin het telefoongesprek had beëindigd wisselde Bill van telefoon voor een volgend gesprek.

* * *

Vargas en Hembury waren naar Berrettini’s huis teruggekeerd om hun weekendtassen in te pakken voor hun vlucht naar Florence. Er werd niets meer over Hembury’s ziekte gezegd, ze wisten allebei dat ze zich moesten focussen op de komende achtenveertig uur. Hembury’s stemming was buitengewoon goed, waarschijnlijk omdat er door de lunchsessie met zijn beste vriend een zware last van hem was afgevallen.

De adjunct-directeur van de FBI was zich ook aan het prepareren voor de trip naar Italië en kon het niet laten om Vargas een beetje te jennen.

‘Hoe is het met je Italiaans, Nic?’

‘Parlo un po…’

Voordat hij zijn antwoord kon afmaken kwam Berrettini’s telefoon tot leven en hij keek nieuwsgierig op, want het internationale nummer werd niet herkend. Toen hij hoorde wie er belde was hij aangenaam verrast.

‘Meneer Berrettini, u spreekt met Bill Bush.’

‘Bill, goed om van je te horen. Hoe is het met je en, wat belangrijker is, hoe is het met je moeder?’

‘Ze is er niet meer… ze is een paar uur geleden overleden. Ze had eigenlijk geen schijn van kans na wat mijn vader haar had aangedaan. Maar dat is niet de reden waarom ik u bel.’

Berrettini wist niet precies waar dit gesprek heen ging, maar hij voelde dat er iets belangrijks op til was.

‘Dat is droevig nieuws, Bill. Maar vertel.’

‘U had me gezegd om u te bellen als ik van mijn vader had gehoord.’

‘Dat klopt, en heb je dat?’

Berrettini luisterde vol verwachting en zette de telefoon op speaker, zodat Vargas en Hembury konden meeluisteren.

‘U moet weten dat ik niet alles heb verteld over de ontmoeting met mijn vader. Zoals u ongetwijfeld al vermoedde had hij ervoor gezorgd dat we contact konden blijven houden. Hij gaf me een prepaid-telefoon met de mededeling dat ik hem op elk moment een bericht kon sturen. We hebben elkaar net gesproken, en hij stuurt over een paar uur een vliegtuig dat me ophaalt en me naar hem brengt.’

‘Dat is ongelooflijk, Bill. Ik ga je niet vragen waarom je dit doet, maar heel veel dank. We weten waar je vader naartoe reist, en staan zelf ook op het punt om naar Italië af te reizen om…’

‘Italië? Nee, mijn vader zit in het Midden-Oosten.’

OceanofPDF.com

53

Washington DC, Verenigde Staten

De drie mannen keken elkaar aan, op alle drie hun gezichten viel dezelfde uitdrukking af te lezen – een van puur ongeloof. Berrettini was uiterst sceptisch over deze laatste informatie. Het leek hem niet logisch.

‘Wat is dit in godsnaam? Worden we nu door een volgende Franklin in de maling genomen, liegt Bill ons iets voor?’

‘Ik denk dat de jongen oprecht is, Mike. Zijn moeder is net overleden als gevolg van een brute aanval van Franklin. Hij heeft haar vermoord. Ik heb de indruk dat hij zijn vader haat en hem dood wenst. Denk je ook dat hij te vertrouwen is, Troy?’

Hembury knikte beamend.

‘Luister, we weten dat Leonard twee dagen geleden in Gaza is gezien. Die informatie snijdt hout als Franklin daar ook is.’

De adjunct-directeur van de FBI wilde er niet aan.

‘Maar het bestand dan? We weten dat de geplande aanslagen authentiek zijn en trouwens, die schoft van een Ricci kan onmogelijk gelogen hebben toen hij ons vertelde dat Franklin hem in Florence zou ontmoeten. Vergeet niet dat die maniak daar onlangs nog persoonlijk was, om daar samen met zijn vrouwelijke handlanger de synagoge te checken die Hitler in 1944 niet wist te vernietigen.’

Hij zweeg een moment om zijn gedachten te ordenen.

‘Ik neem dit niet voetstoots aan, Nic. Laten we een Zoom-bijeenkomst met Franklins zoon beleggen. Ik wil het wit van zijn ogen kunnen zien. Tenzij hij ons van het tegendeel weet te overtuigen houden we het gewoon op Italië.’

* * *

Bill was nog in zijn appartement toen de Zoom-bijeenkomst begon. Er was nog geen uur verstreken sinds zijn eerste gesprek met Berrettini. Lang genoeg om de implicaties van zijn actie in overweging te nemen. Hij had zijn moeder verloren, en stond op het punt om zijn vader te verraden. Hij vroeg zich af of hij wel het juiste ding deed, ook al haatte hij de man wiens bloedlijn hij deelde en wenste hij absoluut verschoond te blijven van de walmen van het nazisme, een weerzinwekkend erfgoed dat hij verafschuwde.

Berrettini zat de bijeenkomst voor met Vargas en Hembury aan zijn zijde.

‘Bill, ik begrijp dat dit moeilijk voor je is. Maar voor ons is het belangrijk om precies te weten wat je vader je heeft gezegd, en wanneer dat was.’

Bill ging in zijn stoel zitten en haalde diep adem voordat hij antwoord gaf.

‘Eigenlijk valt er niet veel aan toe te voegen dat jullie nog niet weten, behalve dan dat ik een kwartier geleden via de prepaid-telefoon contact met hem heb gehad over het vliegtuig dat hij stuurt om me op te halen.’

‘Vertel me eens precies wat hij heeft gezegd.’

‘Oké, hij stuurde me een tekst waarin VLIEGTUIG LANDT OM 14.30 OP KAHULEI AIRPORT stond. Daarop heb ik meteen geantwoord, MOOI, ZAL ER ZIJN. KAN NIET WACHTEN. WAAR VLIEGEN WE PRECIES HEEN? Toen schreef hij, HET MIDDEN-OOSTEN. Hij wilde niet precies zeggen waar, en ik wilde niet verder aandringen.’

Berrettini was onder de indruk van Bills antwoord.

‘Goed gedaan, je wilde geen argwaan bij hem wekken. Bill, ik heb een aantal vragen voor je waar ik graag volkomen oprechte en eerlijke antwoorden op zou willen hebben voor ik besluit wat we met deze informatie zullen doen. Ons probleem is namelijk dat we behoorlijk sterke informatie hebben dat je vader onderweg is naar Italië.’

‘Ga uw gang, ik ben er klaar voor.’

‘Ten eerste, waarom ben je er zo zeker van dat je vader niet liegt over de bestemming? Vermoedt hij misschien niet dat je contact met ons hebt, en gebruikt hij je om ons valse informatie door te spelen?’

Bill schudde zijn hoofd.

‘Dat denk ik niet. Toen ik contact met hem opnam was hij er totaal niet op bedacht dat ik naar hem toe wilde komen, en hij wilde eigenlijk ook niet

zeggen waar hij was, maar ik heb hem het mes op de keel gezet. Ik heb hem duidelijk gemaakt dat het nu direct moest beginnen als hij een band met me wilde krijgen. Daarbij had ik hem van die onzin verteld dat ik eindelijk mijn erfgoed begon te begrijpen, en daar kickte hij natuurlijk op.'

'Waarom wil je je vader zo graag uitleveren?'

Bill vloog erin met een antwoord dat wel een mitrailleursalvo leek.

'Omdat ik hem verdomme haat. Ik haat hem en alles waar hij voor staat. Hij heeft mijn leven en dat van mijn moeder elf jaar geleden kapotgemaakt, en net als we het aan het heropbouwen zijn komt hij opeens weer tevoorschijn en vermoordt mam. Ik wil verlost worden van dit naziverleden. Hij is een dolle hond en ik vraag jullie, nee, ik eis van jullie dat je met hem afrekent.'

Zelfs een oude rot als Berrettini was verrast door de giftige uitbarsting waar hij zojuist getuige van was geweest.

'Bill, geef ons even vijf minuutjes, daarna vervolgen we de bijeenkomst.'

Berrettini sloot Zoom af en keek zijn collega's aan.

'Goed, wat vinden we ervan?'

Vargas was als eerste uit de startblokken.

'Geen twijfel mogelijk, Mike, tenzij de jongen een topacteur uit Hollywood is. Die uitbarsting kwam recht uit zijn hart. Als Franklin in de Gazastrook is, en misschien wel in het gezelschap van Leonard dus, dan is de vraag natuurlijk waarom hij daar is. Er is daar niets wat zijn interesse heeft, dus het lijkt me geen eindbestemming. Het moet een tijdelijke basis zijn voor een van zijn operaties. Zou het weer om Israël gaan?'

Hembury vulde Vargas meteen aan.

'Mike, ik voel aan mijn water dat Bill de waarheid vertelt, en ik denk dat Franklin zijn vriend Ricci erin heeft geluisd en dat de hele Florence-geschiedenis verzonnen is. Ik denk dat we onze vliegplannen moeten aanpassen om naar de Gazastrook af te reizen, en dat we Bekher voor een mogelijke aanslag moeten waarschuwen.'

Berrettini zuchtte diep en klikte Zoom aan, waarna Franklins zoon weer in beeld kwam.

'Bill, we gaan je ondersteunen, maar daar hebben we wel je volledige medewerking voor nodig. Ik ga een FBI-agent in Hawaï opdracht geven om je zo dadelijk in de buurt van het vliegveld te ontmoeten om een tracker in je telefoon te installeren. Op die manier hebben we een goede kans om te

kunnen weten waar je landt en waar je heen wordt gebracht. Ik zal je ook mijn nummer geven, je kunt me altijd bellen of WhatsAppen. We vermoeden dat je naar Gaza-Stad zult gaan, misschien wel via Egypte. Wij vliegen er ook heen, maar komen het land binnen via de Israëlische grens.'

'Gaza? Wat voert hij daar in godsnaam uit?'

'Dat weten we nog niet, maar wat het ook is, het zal niet aangenaam zijn. Ik zal nu je nummer aan mijn agent doorgeven, hij zal zo snel mogelijk contact met je opnemen. Succes, Bill, en een veilige reis.'

* * *

Bill arriveerde drie uur later in een taxi bij het vliegveld nadat hij zojuist een succesvolle ontmoeting met de FBI-agent had gehad. De man had de piepkleine tracker, die niet groter was dan de kop van een punaise, in zijn telefoon naast de batterij geïnstalleerd. Hij betrad de kleine terminal een moment voordat Franklins privéjet op de landingsbaan landde en keek toe hoe de Gulfstream naar de terminal taxiede tot hij hem op zo'n vijftig meter was genaderd.

Nadat Bill de formaliteiten van het inchecken achter de rug had – hij hoefde eigenlijk alleen maar even met zijn paspoort naar een verveelde geüniformeerde vrouw te zwaaien – liep hij kwiek door de dubbele glazen deuren over de landingsbaan naar het kleine vliegtuig toe. Hij trok een rolkoffer achter zich aan en hield in zijn andere hand een laptoptas vast. De uitschuifbare trap stond al klaar met een keurig geklede jongeman ernaast die duidelijk van Oost-Europese origine was.

'Meneer Bush, mijn naam is Wojciech. Het is me een eer u te ontmoeten. Ik werk al bijna vijf jaar voor uw vader, en het is mijn taak ervoor te zorgen dat u een prettige en veilige vlucht hebt.'

Bill produceerde de beste nepglimlach die hij kon bedenken.

'Goed, Wojciech, zou je me kunnen vertellen waar we precies heen vliegen?'

'Ik ben bang dat ik alleen maar permissie heb om u te zeggen dat we naar het Midden-Oosten vliegen, en dat via een korte brandstofstop in Vietnam.'

Bill grimaste, maar liet het verder rusten terwijl hij wilde instappen. Maar Wojciech deed snel een stap opzij zodat hij zich tussen hem en de trap bevond.

‘O, nog één ding, meneer Bush. Voordat u het vliegtuig instapt dient u uw telefoon en laptop in te leveren.’

OceanofPDF.com

54

Gaza-Stad, Gazastrook

Op het eerste gezicht verschilde de 40-voets container die aan de Volvo FMX-vrachtwagen hing in niets van de andere tien die naast elkaar in een grote industriële loods aan de rand van de stad geparkeerd stonden.

De achterdeuren stonden wijd open en vier mannen waren bezig de container vol te laden met een allegaartje van opgeknapte koelkasten, vrieskisten en wasmachines. Bij dit werk vermeden ze een stuk vloerruimte van bijna drie vierkante meter dat zich ongeveer halverwege bevond en waar een luik in was gemaakt dat net breed genoeg was voor een mens. Het was uit de nepvloer gesneden die zestig centimeter boven de originele vloer was gebouwd en die over de hele lengte van de container doorliep.

Het was een claustrofobische ruimte waarin acht personen zich verborgen konden houden door plat te liggen. De vloer werd bedekt door zes dunne, aan elkaar genaaide matrassen die naar verschaalde urine en ontlasting stonken. Er was geen natuurlijk licht, dus als de verstekelingen er eenmaal lagen waren ze afhankelijk van zaklampen. Er waren her en der kleine luchtgaatjes in de vloer geboord die in feite als de deksel van een grote rechthoekige doodskist fungeerde, die ontworpen was om zelfmoordterroristen de grens over te smokkelen.

Franklin en Shomani stonden bij de achterkant van de anonieme container en keken toe hoe het witgoed werd ingeladen.

‘John, ik heb deze tocht al minstens vijf keer gemaakt in de afgelopen achttien maanden en ik waarschuw je maar vast, dit wordt geen aangename ervaring voor iemand die gewend is om de wereld over te reizen in een privéjet. Maar het goede nieuws is dat we ons niet al te lang schuil hoeven te houden onder die vloer. Het is tachtig kilometer naar Jeruzalem, maar zodra we veilig de grens over zijn zullen de chauffeurs ons komen bevrijden. We zullen het grootste gedeelte van de tijd in de rij bij de

grensovergang staan, dat zal ongeveer een uur duren. In totaal zullen we zo'n negentig minuten onder die vloer liggen.'

Franklin luisterde met een half oor want hij keek aandachtig naar de drie PJB-strijders die een paar meter verderop bij elkaar stonden. Ze hielden keurig opgevouwen bomvesten van een groene stof vast waar verschillende, met explosieven gevulde pijpcilinders aan waren bevestigd die nog niet aan detonators waren verbonden. Hij keerde hun de rug toe en sprak Shomani aan.

'Vertel me eens wat meer over die zelfmoordterroristen, wat is hun achtergrond? Weet je wel zeker of het ze zal lukken? Zonder hen zijn we nergens.'

De PJB-leider ging in zijn volle lengte voor hem staan, hij was duidelijk gepikeerd over de vragen.

'Twijfel niet aan mijn competentie bij zulke belangrijke zaken, John. Deze mannen zijn speciaal voor deze aanslag voorbereid door een belangrijke imam uit onze gemeenschap en hebben een training gehad in een van onze kampen in de bergen. Ze zijn er klaar voor om in naam van Allah martelaars te worden.'

Franklin negeerde de reprimande en tuurde in de container.

'En wat gaat er nu gebeuren?'

Shomani wierp een blik op zijn horloge.

'We moeten ons met z'n vijven langs het witgoed wringen en ons dan via het luik in de ruimte onder de valse vloer laten zakken. Vervolgens worden er drie koelkasten op het luik en zijn directe omgeving geplaatst zodat we goed zijn ingebouwd. De twee chauffeurs zullen me via een walkietalkie op de hoogte houden van de ontwikkelingen. Ze behoren tot de beste strijders van mijn persoonlijke team en zullen ons bijstaan in Jeruzalem, waarna ze hopelijk samen met ons de terugreis zullen aanvaarden. Goed, ben je er klaar voor?'

Franklin knikte en liep naar de container toe. Tien minuten later hielp een van de chauffeurs hem door het open luik de tussenruimte in. Zijn zintuigen kregen het onmiddellijk zwaar te verduren door de weerzinwekkende stank die er hing. Shomani was al binnen. Hij lag op zijn rug en sprak John aan.

'Gaat het, John?'

Franklin kokhalsde en moest gedwongen zijn eigen braaksel doorslikken. Het duurde even voordat hij zijn keel goed kon schrapen.

Voordat hij kon antwoorden echode het oorverdovende geknars van metaal op metaal door de tussenruimte. Het luik werd dichtgeschoven en alles werd opgeslokt door de duisternis.

* * *

De FBI-jet handhaafde een kruishoogte van veertigduizend voet en was halverwege de reis van 9600 kilometer. Berrettini had ermee ingestemd om in plaats van Florence naar Tel Aviv te vliegen, wat op een uur rijden van de grensovergang Erez naar de Gazastrook lag. De adjunct-directeur van de FBI hield zijn telefoon stijf tegen zijn oor gedrukt, en naar zijn grimmige gezicht te oordelen was het nieuws dat hij hoorde verre van goed. Toen hij het gesprek had beëindigd wachtten Vargas en Hembury zorgelijk op zijn toelichting.

‘En weer is die klootzak van een Franklin ons een stap voor. Dan Mellow, onze agent in Hawaï, heeft Bill ontmoet en de tracker in zijn telefoon geïnstalleerd. Het werkt allemaal prima…’

Vargas onderbrak hem.

‘Dus wat is het probleem?’

Berrettini schudde zijn hoofd.

‘Mellow heeft met zijn eigen ogen gezien hoe het vliegtuig uren geleden is vertrokken, maar volgens de tracker bevindt Bill zich nog steeds op Kahului Airport. Franklins mensen moeten hem zijn telefoon hebben ontnomen, dus nu hebben we geen idee waar hij heen gaat, en hij kan het ons ook niet meer vertellen.’

‘Jezus, elke keer als we denken dat we een ingang hebben krijgen we weer nul op het rekest. Wat gaan we nu doen?’

‘Ik ga Bekher bellen om hem ervoor te waarschuwen dat Franklin zich volgens ons ergens in de Gazastrook verborgen houdt, en dat hij een aanval op Israël heeft gepland.’

Berrettini moest een uur wachten voordat Bekher beschikbaar was, en toen hij aan de lijn kwam was het duidelijk dat de baas van de Mossad andere dingen aan zijn hoofd had.

‘Mike, POTUS landt hier over minder dan twee uur, hij zal direct naar de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem afreizen om de premier te ontmoeten. Vervolgens vertrekken ze naar de Knesset voor een speciale zitting met een gezamenlijke toespraak, waarna ze in Beit Aghion, dat is de residentie van

onze premier, bij een uitgebreid banket met speciale genodigden zullen aanzitten. Als je in ogenschouw neemt dat we achtenveertig uur hebben gehad om dit voor te bereiden, dan weet je dat de beveiliging een totale nachtmerrie is… Dus, ik heb eerlijk gezegd niet veel ruimte in mijn hoofd voor andere dingen.'

'Ik snap het, Doron, en ik zal het kort houden. Ik ben hier met Nic en Troy, we zijn onderweg naar Tel Aviv en hopen daar over vijf uur te zijn. We hebben gebrekkige informatie die aangeeft dat Franklin zich op het moment in de Gazastrook bevindt en dat hij ergens in Israël een aanslag wil plegen, mogelijk op een synagoge. Ik weet hoe druk je het op het moment hebt, maar zou je één ding voor me willen doen? Zou je de komende achtenveertig uur de grenzen met de Gazastrook willen sluiten, tot de zesentwintigste?'

Bekher stootte een maniakaal lachje uit.

'Dat is onmogelijk, Mike. Voor zo'n ingrijpende actie heb ik veel meer informatie nodig. Zeker nu er zoveel andere dingen spelen.'

'Doron, ik zeg het je, die klootzak heeft iets in de planning voor de zesentwintigste en…'

'Oké, ik snap het. Luister, het beste wat ik kan doen is de grenspolitie de noodorder geven om de willekeurige steekproeven op voertuigen uit te breiden en ernaar te streven de komende vierentwintig uur iedereen die de grens oversteekt te controleren. Het zal veel chaos en vertraging opleveren, maar ik zal het doen. Stuur me ook de laatste foto door die jullie van Franklin hebben, dan kan ik die bij de order voegen. Ik moet nu ophangen, maar laat het me weten als jullie tijdens je verblijf hier iets nodig hebben.'

* * *

Franklin was normaal gesproken niet zo claustrofobisch aangelegd, maar hij vond de brute benauwdheid van zijn schuilplaats bijna onverdraaglijk. Hoewel hij zich in totale duisternis bevond trad zijn overlevingsmechanisme in werking waardoor hij zijn ogen stijf dichthield om zich af te sluiten voor zijn omgeving, met name voor de stank die in de lucht hing.

Het was een surrealistische toestand in de geheime schuilplaats. De drie zelfmoordterroristen mompelden hun middaggebed terwijl Shomani via zijn walkietalkie regelmatig contact hield met de chauffeur.

De grensovergang lag slechts veertig kilometer van Gaza-Stad en de Volvo bereikte die na zo'n veertig minuten. Toen hij het checkpoint naderde sloot hij zich aan bij de rij vrachtwagens en bestelbussen die de laatste honderd meter voor de grens vooruit kropen over de bochtige weg. Shomani had nog even kort contact met de chauffeur en richtte zich toen voor het eerst sinds hun vertrek tot Franklin.

'We zijn bij de grens. De chauffeur zegt dat de rij korter is dan normaal voor deze tijd van de dag. Er staan nog zo'n vijftig voertuigen voor ons, dus als we er niet uit worden gepikt voor een steekproef dan zouden we er binnen een uur langs moeten zijn.'

Franklin bromde iets goedkeurends, maar hij hield zijn lippen stijf op elkaar omdat hij bang was dat hij zou kokhalzen. Er zat genoeg vaart in de rij, en toen de Volvo aan de beurt was volgde er een terloopse controle, de ene grenswacht bekeek de papieren terwijl de tweede naar de achterkant liep om de lading te inspecteren. Toen hij het dicht op elkaar gepakte witgoed zag gebaarde hij naar de bijrijder om de deuren weer te sluiten zodat ze door konden rijden.

Tien minuten later, toen ze al meer dan drie kilometer Israëlisch grondgebied waren in gereden, stopte de vrachtwagen op een parkeerstrook. De chauffeurs sprongen uit de cabine en openden de achterdeuren. Ze begonnen onmiddellijk het witgoed weg te duwen tot het geheime luik vrijkwam, dat ze openschoven. De plotselinge uitbarsting van daglicht in de tussenruimte was oogverblindend en meer dan welkom – Franklin was de eerste die uit het hellegat werd gehesen. Frisse lucht was nog nooit zo'n zegen geweest en even later stond hij aan de kant van de weg met Shomani, die met iemand aan het bellen was. De drie zelfmoordterroristen hadden ook hun schuilplaats verlaten en stonden een paar meter verderop in een groepje bij elkaar. De PJB-baas beëindigde zijn gesprek, richtte zich op Franklin en wees naar een zwarte Jeep Wrangler die net de parkeerstrook op reed en naast de vrachtwagen stopte.

'John, van nu af aan zullen we iets comfortabeler reizen. Mijn mannen zullen na deze pauze hun rit in de vrachtwagen voortzetten.'

Op precies hetzelfde moment dat Franklin en Shomani achter in de Jeep plaatsnamen ontving het hoofd van de Kerem Shalom-grensovergang een vertrouwelijke e-mail van het Mossad-hoofdkwartier in Tel Aviv met daarin de order om de komende vierentwintig uur elk voertuig dat de grens passeert grondig te doorzoeken. Hij vloekte gefrustreerd en voorzag nu al

de chaos die de instructies voor hem en zijn collega's zou veroorzaken. Hij klikte op het attachment, waarop er een vage kleurenfoto van Franklin met zijn onafscheidelijke rode honkbalpet verscheen. De grenswacht keek er geërgerd naar, haalde zijn schouders op en wenkte een collega in het grenskantoor.

'Print deze foto en zorg ervoor dat alle collega's een exemplaar krijgen. Ik weet niet wie die klootzak is, maar hij heeft zojuist mijn dag verpest.'

* * *

Bill was de enige passagier in zijn vaders privéjet, op Wojciech na was er verder alleen maar crew aan boord. De inrichting straalde pure rijkdom uit, het resultaat van een grotesk interieurplan dat de zeventig miljoen dollar die het vliegtuig zelf had gekost moest evenaren. Hij zat in een van de zes crèmekleurige, volnerfleren fauteuils, ontworpen en gemaakt in Italië en per stuk groot genoeg om twee volwassenen te herbergen. Door de kleine hoeveelheid zitplaatsen bleef er een immense vloerruimte over in het vliegtuig, dat verder nog in een ruime slaapkamer, een huisbioscoop en een sauna voorzag. De vloer was met zeventiende-eeuwse Perzische tapijten uit Isfahan bedekt en op de wanden zat handgeschilderd Gournay-behang, dat onderbroken werd door onbetaalbare kunstwerken die volgens Bill wel eens tachtig jaar geleden van Duitse Joden konden zijn gestolen.

De pure absurditeit van de luxueuze omgeving ging niet voorbij aan Bill, die zijn vaders onbeschofte vertoon van obscene rijkdom verafschuwde. Er sprak een totaal gebrek aan klasse uit, maar op het moment was het niet meer dan een bijgedachte omdat hij zich op het moment drukker maakte over het verlies van zijn laptop en de twee telefoons, en wel zijn eigen toestel – waar de tracker in was geïnstalleerd – en de prepaid-telefoon die hij van zijn vader had gekregen. Hij voelde zich naakt en alleen, maar hij wist dat hij nog één troef achter de hand had, een unieke, door God gegeven gave die wel eens een bepalende rol zou kunnen spelen: zijn fotografische geheugen. Hij was op achtjarige leeftijd gediagnostiseerd met een eidetisch geheugen, wat betekende dat hij waargenomen beelden – objecten, woorden, cijfers – veel langer in zijn kortetermijngeheugen kon bewaren dan een gemiddeld persoon. In theorie kon hij een compleet toneelstuk van Shakespeare onthouden na het één keer

te hebben gelezen, hoewel het geen verrassing mocht heten dat hij dat nog nooit in praktijk had gebracht. Op het moment was het veel relevanter dat hij Berrettini's telefoonnummer in zijn brein had opgeslagen. De grote vraag was alleen of hij in het gezelschap van zijn vader in staat zou zijn om er gebruik van te maken door een geschikt toestel te vinden.

OceanofPDF.com

55

Jeruzalem, Israël

De zwarte Jeep manoeuvreerde behendig door de eenrichtingsstraten van Jeruzalem om uiteindelijk bij de ingang van een parkeergarage aan Akhad Ha'am Street te stoppen. De werkzaamheden waren nog aan de gang, maar het pas uitgebreide gebouw met meerdere verdiepingen begon serieus vorm te krijgen, en toen Franklin uit de Wrangler stapte was hij diep onder de indruk van de transformatie die had plaatsgevonden in de twee jaar die waren verstreken sinds hij en Shomani het perceel hadden gekocht. De PJB-leider was de afgelopen negen maanden al vier keer op bezoek geweest om het graven van de tunnel te monitoren en was dus minder verrast over de vooruitgang.

Franklin wandelde samen met Shomani naar boven over de centrale oprit die de auto's van de uitgebreide begane grond naar de hogere niveaus moest brengen.

'Je broer heeft geweldig werk verricht met dit project, Khaled. Jammer dat het nooit in gebruik zal worden genomen. Na morgen zullen de Israëli's deze plek slopen en ongetwijfeld de tunnel opblazen die ik nu zo graag wil zien.'

'Je moet nog even geduld hebben, John. Zodra de vrachtwagen is gearriveerd houden we een doorloop met de drie martelaars, we gaan hen bij de verkenning van de tunnel vergezellen. Laten we nu eerst naar het appartement gaan, van kleding verwisselen en een douche pakken om die stank van ons af te krijgen.'

* * *

De jet met Berrettini, Vargas en Hembury aan boord landde op de militaire sectie van het Ben Gurion Airport in Tel Aviv, iets wat Bekher voor hen had geregeld. Bij de landingsbaan stond een Range Rover met getinte ramen en

een lokale Mossad-agent ernaast voor hen klaar. Zodra ze de vliegtuigtrap afliepen pingde Berrettini's telefoon om aan te geven dat hij een WhatsApp bericht van de Mossad-baas had.

> MIKE, SORRY DAT IK ER NIET KAN ZIJN OM JE TE ONTVANGEN, MAAR HET IS EEN GEKKENHUIS HIER. IK HEB EEN VAN MIJN BESTE MANNEN GESTUURD OM JULLIE TE BEGELEIDEN. VERGEET HET HOTEL – JULLIE ZIJN MIJN GASTEN DUS JULLIE KUNNEN IN EEN VAN ONZE SCHUILADRESSEN IN TEL AVIV VERBLIJVEN.

De adjunct-directeur van de FBI werd geflankeerd door zijn collega's terwijl ze naar 's werelds meest luxueuze SUV liepen.

'Bekher kwam op het laatste moment in actie, dus ze nemen de dreiging nu serieus, hoewel hij duidelijk zijn handen vol heeft aan POTUS.'

De dertig minuten durende rit van het vliegveld naar het havengebied gaf de Mossad-agent achter het stuur de gelegenheid zich voor te stellen. Yossi Ezra was de kleinzoon van een voormalige Israëlische premier, hij was een vertrouweling van Bekher en een van zijn beste mannen. Zoals de meeste Israëlische mannen had hij donkere en melancholische gelaatstrekken, met doordringende bruine ogen en een bos inktzwart haar. Ezra was verrassend klein voor een geheim agent, maar met zijn 1.72 meter was hij één grote spierbundel die een zwarte band in de Israëlische vechtsport Krav Maga had, een dodelijke combinatie van aikido-, karate- en bokstechnieken die bij het een-op-eengevecht gefocust was op offensieve manoeuvres. Hij keek in zijn achteruitkijkspiegel om zijn vip-gasten eens wat beter te bekijken.

'Heren, welkom in Israël. Het is mijn taak om u op alle mogelijke wijzen bij te staan. De baas heeft me een snelle briefing over de telefoon gegeven. Hij zei dat het roekeloos en onnodig is om op dit moment de Gazastrook in te rijden, tenzij we enig idee hebben waar ons doelwit zich bevindt. De grenscontroles zijn op jullie verzoek behoorlijk aangescherpt, dus hopelijk komt jullie man er niet doorheen. Maar wees gerust, als jullie betrouwbare informatie ontvangen over een exacte locatie in Gaza-Stad, dan waarschuwen we onze mannen daar en schakelen hem uit.'

Hembury, die direct achter de Mossad-agent zat, had niets van Yossi's woorden gehoord. Voorovergebogen en met dichtgeknepen ogen masseerde

hij met beide handen zijn voorhoofd. Berrettini zat aan de andere kant – Vargas zat in het midden – en zag de bedenkelijke toestand van zijn collega.

‘Troy, gaat het wel?’

Hembury leek niet direct antwoord te geven, maar Vargas greep in voordat de FBI-baas verdere vragen zou stellen.

‘Ik denk dat we allemaal even wat rust moeten hebben voordat we weer goed kunnen functioneren, Mike. Hoe ver is het nog naar het safehouse, Yossi?’

De Mossad-agent wierp een blik op het navigatiesysteem.

‘Nog zo’n twintig minuten.’

Vargas leunde ietwat voorover.

‘Oké, plankgas.’

* * *

Het kleine appartement dat zich achter in de begane grond van de parkeergarage bevond, maakte deel uit van de voormalige kleine supermarkt die eraan grensde. Het had gewitte muren, een grijze linoleumvloer en was spaarzaam ingericht met Ikea-meubilair.

Franklin en Shomani wisselden elkaar af in de zwart betegelde badkamer, waar ze met behulp van een gloeiendhete douche de smerige lucht van hun huid boenden. Tegen de tijd dat ze zich hadden omgekleed was de vrachtwagen gearriveerd, de drie zelfmoordterroristen stonden nu in een groepje bij elkaar in de open woonkamer.

Franklin begon ongeduldig te worden, hij wilde dolgraag de tunnel zien. Gelukkig begon Shomani aanstalten te maken, hij wenkte iedereen om hem naar de slaapkamer te volgen, waar hij langs een rij witte kleerkasten liep waarvan hij de laatste opende. De kast was leeg, op enkele kleerhangers na die hij opzijschoof. Hij boog zich voorover, tilde het achterpaneel eruit en onthulde een opening die zo groot was als een deur en uit de achterwand was gehouwen. Franklins ogen vielen bijna uit hun kassen toen hij over Shomani’s schouder in de verborgen ruimte tuurde waar een serie plafondlichten die op bewegingssensors reageerde aansprong.

Franklin en de drie zelfmoordterroristen volgden Shomani over een smalle betonnen hellingbaan die zo’n vijftien meter naar beneden liep. Op de bodem werd het niveau horizontaal en de gang met de cementwanden

verwijdde zich tot een rechthoekige ruimte met aan het eind de ingang naar de geavanceerde tunnel. Toen Franklin er een glimp van opving moest hij even slikken vanwege het spectaculaire gezicht. De volledig verlichte, vijfhonderdveertig-meter-lange constructie strekte zich zo ver hij kon zien voor hem uit. Zijn stem schetterde van opwinding toen hij Shomani iets toeriep.

‘Een rechte lijn die direct naar het hart van de Joodse staat loopt.’

Over de hele lengte liep een ijzeren smalspoor, het type dat je doorgaans in een mijn vindt, en boven de houten dwarsliggers stonden drie batterij-aangedreven stalen mijnkarren, elk groot genoeg om een volwassen man te herbergen.

Shomani gebaarde naar de karren en Franklin hees zich in de middelste, direct achter de PJB-leider. Aan de binnenkant van de emmervormige wagentjes bevonden zich twee grote knoppen: een groene en een rode. Shomani drukte de eerste in en daar ging hij, op de voet gevolgd door Franklin. De stalen karren bereikten al snel hun topsnelheid van 16 km/u, en ze wisten net binnen de twee minuten het einde te bereiken, waar ze uitstapten aan de voet van een betonnen trap die naar een luik leidde dat in de vloer van de synagoge was gemaakt. Shomani wees ernaar terwijl ze voor de trap stonden.

‘Verder dan dit gaan we niet. We moeten teruglopen en zelf de karren terugduwen want ze rijden maar in één richting.’

Franklin keek enigszins verrast op, totdat Shomani de logica erachter verklaarde.

‘Ze hoeven niet twee kanten op te kunnen, onze martelaars komen immers niet terug.’

OceanofPDF.com

56

Amman, Jordanië

Toen Franklins privéjet de landing bijna achter de rug had was Bill verrast toen hij uit het raampje keek en de letters op de grote terminal las. Het Queen Alia International Airport in Amman was het grootste in Jordanië en lag slechts honderdtwintig kilometer van Jeruzalem af, wat de reden was waarom Franklin het tot toegangshaven naar Israël had uitverkoren. Terwijl het vliegtuig over de landingsbaan taxiede verscheen Wojciech om bij hem te gaan zitten.

‘Welkom in Jordanië, meneer Bush. Het is zo nog twee uur rijden naar uw eindbestemming, waar uw vader klaarstaat om u te begroeten.’

‘Nu geen spelletjes meer, waar is hij?’

‘Geduld, meneer Bush. U zult er snel genoeg achter komen. Laten we gaan.’

De zwarte Mercedes s-Class verliet het parkeerterrein van het vliegveld en reed in noordwestelijke richting naar de King Hussein Bridge, die de grensovergang met Israël vormde. Het was vroeg in de avond en ze liepen door het drukke verkeer vertraging op, maar toen ze eenmaal de brug achter zich hadden gelaten en Israëlisch grondgebied in reden koersten ze recht op Jeruzalem af. Bill was nog nooit eerder in het Midden-Oosten geweest en lette goed op de verkeersborden. Toen ze de buitenwijken van Amman bereikten werd het hem duidelijk dat ze op weg waren naar de Israëlische hoofdstad.

Hij had tijdens de langdurige vlucht genoeg tijd gehad om een manier te bedenken hoe hij Berrettini zou kunnen waarschuwen, en het was nu tijd om zijn plan in praktijk te brengen. Hij wist dat het realistisch gezien een vijftig procent kans van slagen had, maar het was het enige idee dat hij wist te bedenken en hij moest het doen, het was nu of nooit. Hij keek op zijn horloge en sprak voor de eerste keer sinds ze reden Wojciech aan, die naast de chauffeur zat.

‘Hoelang is het nog?’

‘Dat hangt van het verkeer af, maar op z’n hoogst zo’n dertig minuten.’

Bill verhief zijn stem en probeerde er zo veel mogelijk wanhoop in te leggen.

‘Nee, zo lang kan ik niet wachten, ik kan het niet meer ophouden. We moeten stoppen, anders heb ik zo een broek vol stront.’

Franklins werknemer gaf geen krimp.

‘Ik heb strikte orders van uw vader om u direct naar hem toe te brengen.’

Bill deed er nog een schepje bovenop om de druk verder op te voeren.

‘Jezus, Wojciech. Heb je mijn pa wel eens uit zijn dak zien gaan? Hij zal je een ongelooflijke schop voor je Oost-Europese reet geven als ik het door jouw toedoen in mijn broek heb gedaan.’

Hij liet de bedreiging even in de lucht hangen voordat hij verderging. ‘Dus laat die idioot naast je bij het volgende tankstation stoppen of neem contact met mijn vader op. De keuze is aan jou.’

Bill had de uitval perfect getimed want hij had net gezien dat het nog vijf kilometer tot het volgende tankstation was. Wojciech gaf geen antwoord maar boog zich naar de chauffeur toe en zei iets tegen hem. Vijf minuten later nam de Mercedes de afslag naar een tankstation van Sonol. Hij haalde diep adem, nu ging het beginnen.

Wojciech volgde hem door de grote winkel die bij het tankstation hoorde, waar Bill meteen doorliep naar de toiletten, die zich achterin bevonden. Toen hij de deur van het herentoilet had bereikt wachtte hij op zijn escorte en diende hem een volgende sneer toe.

‘Ga je nu mee naar binnen om mijn reet af te vegen?’

Wojciech had in de auto al genoeg te verduren gekregen en vond het wel mooi zo, hij positioneerde zich bij de deur en gebaarde Bill naar binnen te gaan, die vervolgens zag dat er zich links een rij van zes hokjes bevond, met rechts een rij urinoirs ertegenover. Eerst leek het alsof er niemand anders was, en Bill vloekte binnensmonds, maar toen hoorde hij dat er een toilet werd doorgespoeld en even later kwam er een sjofele Israëlische jongere uit het achterste hokje tevoorschijn.

Bill nam aan dat het een student was want hij droeg de klassieke outfit: een Save the Planet-T-shirt met een afbeelding van Greta Thunberg, een spijkerbroek met scheuren en zwarte Converse-sneakers. Zijn vette haar

viel tot op zijn schouders en had duidelijk lang geen shampoo meer gezien, en de sterke wietlucht die vanuit het hokje achter hem aan dreef liet weinig te raden over. Hij wierp Bill een heimelijke blik toe terwijl hij naar een van de wastafels liep, waar hij zijn handen begon te wassen. Een vluchtige handeling en hij wilde vertrekken, maar Bill stond bij de deur en sprak hem aan.

‘Wil je de makkelijkste honderd dollar uit je leven verdienen?’

De jongere was duidelijk overrompeld, hij hield zijn passen in en keek Bill verrast aan. Net zoals de meeste Israëli’s sprak hij behoorlijk Engels, en zijn antwoord was niet wat Bill had verwacht te horen.

‘Wat, ben jij zo’n perverseling of zo?’

‘Nee… nee. Ik ben mijn telefoon kwijt en ik zou de jouwe graag willen lenen om iemand een bericht te sturen, verder niets. Maar ik moet het wel nu doen. Hoe heet je?’

‘Nathan.’

‘Luister, Nathan, ik meen het.’

Bill viste een bundel twintigdollarbiljetten uit zijn zak en nam er vijf uit, die hij de jongen aanbood.

‘Wie wil je een bericht sturen?’

‘Gewoon, een vriend… maar het is echt belangrijk dat ik hem laat weten waar ik ben. Ik heb je telefoon maar een minuutje nodig.’

Nathan haalde zijn telefoon uit zijn kontzak.

‘Als het je honderd waard is, dan kunnen we er ook wel het dubbele van maken.’

Bill wist dat hij geen tijd had om te onderhandelen, hij was doodsbang dat Wojciech naar binnen zou komen. Hij voegde er nog eens vijf biljetten aan toe.

‘Oké, tweehonderd dan. Geef me de telefoon.’

Nathan graaide het geld uit Bills uitgestoken hand en propte het in zijn broekzak.

‘Geen sprake van, die houd ik bij me. Geef me het nummer en het bericht.’

Bill was woedend en balde zijn vuisten. Maar elke seconde die hij verspeelde ondermijnde zijn plan. Hij zei langzaam de cijfers op, en zodra Nathan die had ingetoetst dicteerde hij het bericht.

JERUZALEM. NIET MIJN TELEFOON, MAAR ZAL MIJN BEST DOEN OM JE DE LOCATIE TE STUREN.

Nadat Nathan de woorden had getypt drukte hij op ‘Send’.

‘Ben jij een soort spion?’

Zodra hij opkeek zag hij nog net hoe Bill het herentoilet verliet. Wojciech stond nog steeds op dezelfde plek in de winkel. Zodra hij Bill uit de toiletten zag komen, verscheen er een woedende blik op zijn gezicht.

‘Nou, ik dacht dat je er bleef wonen. Beloof me meneer Franklin niets over deze stop te vertellen.’

Er verscheen een brede grijns op Bills gezicht.

‘Als jij het niet doet, doe ik het ook niet.’

OceanofPDF.com

57

Jaffa, Israël

Het safehouse bevond zich in de oude havenbuurt van Jaffa, een paar kilometer ten zuiden van Tel Aviv. De drie nieuwe gasten waren er net ingetrokken toen Berrettini de tekst van Bill ontving. Hij was in de keuken om iets voor hem en Vargas te fabriceren terwijl Hembury in zijn slaapkamer een dutje deed.

‘Nic, dit moet je zien.’

Hij overhandigde zijn telefoon aan Vargas, die het bericht las.

‘Jezus, een volgende ontwikkeling. Bill heeft dus gelukkig een telefoon kunnen vinden. Het is een gewiekste jongen.’

‘Nou, dat heeft hij niet van een vreemde.’

Vargas strekte zich uit over de ontbijtbar om een dampende mok koffie te pakken die Berrettini vers voor hem had gezet. Hij nam een teug en keek peinzend voor zich uit.

‘Precies, dus kunnen we hem wel vertrouwen?’

‘Dat is de hamvraag, en daar zullen we in de komende vierentwintig uur een antwoord op krijgen. Nic, maak Troy zo wakker, dan bel ik Yossi. We vertrekken vanavond naar Jeruzalem.’

Yossi Ezra zat nog steeds achter het stuur van de Range Rover, hij was nog maar vijf minuten van het appartement in het centrum van Tel Aviv en een welverdiende nachtrust verwijderd. Dit was zijn tiende opeenvolgende werkdag en hij kon niet wachten om zijn hoofd op het kussen te leggen, maar dat veranderde allemaal toen hij Berrettini’s nummer op het dashboardscherm zag knipperen.

‘Ja, sir. Wat is er aan de hand?’

‘Ik wil dat je naar het safehouse terugkeert, Yossi. We moeten zo snel mogelijk naar Jeruzalem vertrekken. Ik weet zeker dat jullie daar wel een schuiladres voor ons hebben. Kun je je baas bellen en hem een boodschap van mij doorgeven?’

Yossi had al afgeremd en was nu de auto aan het keren.

‘Ik ben een en al oor, sir. Zeg het maar.’

‘Zeg hem dat hij de aangescherpte grenscontroles bij de Gazastrook kan opheffen, die klootzak is al in Israël en houdt zich ergens in de hoofdstad schuil.’

* * *

De Mercedes bereikte de Oude Stad van Jeruzalem via de Damascus Gate en was op weg naar de parkeergarage, die een paar kilometer verderop lag. Bill keek door het portierraam naar buiten en hij lette op de straatnamen. Zijn computerbrein sloeg ze moeiteloos op in een denkbeeldige Filofax die hij op elk moment kon oproepen: links King David Street in, dan rechtdoor over Plumer Square de Ze’ev Jabotinsky Street in en vervolgens rechts de Akhad Ha’am Street in.

De Mercedes remde af, sloeg links af een bouwplaats op – dat leek het Bill tenminste – en stopte. De chauffeur stapte uit, opende het achterportier en gebaarde Bill uit te stappen. Hij was in het hart van Jeruzalem aangekomen, en dankzij zijn fotografische geheugen wist hij precies waar hij was.

Wojciech reed weg in de Mercedes zonder hem gedag te zeggen, waarna Bill was overgeleverd aan een Arabier die hem voorging naar een appartement. De plek verraste hem, het leek een in aanbouw zijnde parkeergarage te zijn, maar hij ging ervan uit dat het binnenkort allemaal wel duidelijk zou worden. Hoe hij in het hol van de leeuw aan een telefoon zou moeten komen was hem minder duidelijk. Na een korte wandeling volgde hij zijn escorte naar de open woonkamer van het appartement, waar allerlei activiteiten plaatsvonden en waar vreemd genoeg geen spoor van zijn vader was te bekennen.

Drie Arabische mannen in traditionele witte gewaden en bijpassende keffiyehs stonden bij elkaar in de verre hoek en filmden zichzelf om beurten met een telefoon die op een zwart metalen statief was bevestigd. Het was een verwarrend tafereel, en hoewel Bill geen Arabisch sprak begreep hij dat de emoties hoog opliepen.

‘Ze danken Allah omdat ze de kans hebben gekregen om martelaars te worden en zeggen hun geliefden en vrienden vaarwel.’

Bill herkende ogenblikkelijk de onmiskenbare stem van zijn vader. Hij draaide zich om en zag hem in de hal staan naast een Arabier die een indrukwekkend air van autoriteit over zich had. Franklin deed zijn best om een hartelijke glimlach op zijn gezicht te toveren en stak zijn rechterhand uit, iets waar Bill blij om was want hij had geen trek in een gespeelde omhelzing. Franklin had gemengde gevoelens over de komst van zijn zoon. Het betekende een potentiële overwinning voor de controlfreak, maar het vormde ook een afleiding die hij kon missen als kiespijn nu de aanslag binnen vierentwintig uur zou plaatsvinden.

'Bill, laat me je voorstellen aan Khaled Shomani, een oude familievriend. Khaled is de baas van de militaire tak van de Palestinian Justice Brigade en hij is mijn partner tijdens deze operatie.'

Shomani merkte aan de verbaasde uitdrukking op het gezicht van Franklins zoon dat die geen flauw idee had waar hij in terecht was gekomen.

'Bill, ik laat het aan je vader over om je de details te verstrekken van de verwoestende klap die we de Israëlische onderdrukker gaan toebrengen.'

Hij zweeg een moment om naar de zelfmoordterroristen te gebaren. Ze zaten op de vloer en checkten hun pas opgenomen videoboodschappen, waarna ze Post-it-blaadjes met de toegangscode op de achterkant van hun telefoon plakten.

'Deze mannen zullen legendes in de islamitische geschiedschrijving worden, martelaars wier namen zullen worden vereeuwigd in het verhaal van ons conflict met de Joden. Achmed en Faroek zijn broers en Hamza is hun neef. Ze hebben zich jarenlang voorbereid op dit moment. Nadat hun aanslagen hebben plaatsgevonden stuur ik hun video's naar een contact dat ik bij Al Jazeera heb, en dan zal de wereld de gezichten zien van de drie mannen die stierven om de kop van de slang eraf te hakken.'

Bill had het gevoel dat zijn hoofd zou exploderen toen hij de impact van Shomani's woorden probeerde te verwerken. Hij wist dat zijn vader een monster was, maar hij had niet kunnen bevroeden dat hij ook nog eens op het punt stond om een internationale terrorist te worden. Het was alsof hij in een nachtmerrie was beland, tot zijn vader hem terugbracht in de realiteit en in de richting van de slaapkamer gebaarde.

'Kom mee, Bill. Ik wil je de tunnel laten zien.'

* * *

De rit van Tel Aviv naar Jeruzalem nam minder dan een uur in beslag, en het was vroeg in de avond toen Yossi de drie vips bij het King David Hotel afleverde, diep in het oude stadshart van Jeruzalem. Toen de Range Rover voor de schitterende roze kalkstenen gevel stopte wierp hij een blik in de achteruitkijkspiegel.

‘Heren, vanwege het presidentiële bezoek aan de stad morgen zitten alle safehouses vol met geheim agenten, dus de baas heeft hier voor iedereen kamers geboekt. Ik blijf bij jullie gedurende je aanwezigheid hier. Hij heeft me toestemming gegeven om jullie van wapens te voorzien, dus die moet ik zo even ophalen bij een arsenaal hier in de buurt, waarna ik ze in jullie kamers zal neerleggen. Meneer Berrettini, u krijgt een juniorsuite, die heeft een loungeruimte en de baas dacht dat jullie die als vergaderplek zouden kunnen gebruiken.’

De adjunct-directeur van de FBI boog zich voorover en gaf de Mossad-agent een schouderklopje.

‘Dank je, Yossi. Hij heeft gelijk, we hebben genoeg te bespreken. Waarschijnlijk zul je ons allemaal in mijn kamer vinden als je terug bent.’

Ze konden snel inchecken omdat er geen andere gasten bij de receptie stonden, en zo zaten ze even later in Berrettini’s suite verwoede pogingen te doen om achter Franklins plannen te komen. Ze namen een biertje uit de koelkast en posteerden zich voor de glazen pui in de loungeruimte die een schitterend uitzicht op de Oude Stad van Jeruzalem bood. Vargas klokte de inhoud van zijn groene Peroni-flesje naar binnen en zuchtte vervolgens diep.

‘Op dit moment is Franklin ergens daarbeneden, hij is binnen handbereik terwijl hij een aanval heeft gepland op de dag dat de president van de Verenigde Staten hier op bezoek is. Nu weten we al het een en ander, dus zou het geen synagoge kunnen zijn?’

Berrettini schudde ontkennend zijn hoofd terwijl zijn blik op de Oude Stad gericht bleef.

‘Vergeet niet wat Bekher heeft gezegd. Ten eerste ligt er een stalen kordon van Mossad-agenten om de Grote Synagoge van Jeruzalem heen, en binnen zullen er ook tientallen agenten aanwezig zijn. Ten tweede heeft POTUS zijn bezoek pas een paar dagen geleden aangekondigd, dus hij kan onmogelijk een doelwit zijn.’

Hembury, die nog steeds aan het bijkomen was van de brute mokerslag op zijn hoofd die hem tijdens de rit vanaf de luchthaven velde liep naar de

glazen pui en naderde hem zo dicht dat zijn neus het glas bijna aanraakte.

‘En Bill is daar ook ergens, waarschijnlijk met zijn vader herenigd. We zouden echt iets van hem moeten horen.’

Berrettini wierp een blik op zijn horloge.

‘Ik stel voor dat we wat slaap proberen te pakken zodra Yossi terug is met de wapens. Ik ben bang dat het een loodzware dag wordt morgen.’

* * *

Op iets meer dan een kilometer afstand van het hotel was Franklin ook bezig zich voor de nacht op te maken, hoewel er veel te veel endorfine door zijn brein pompte om aan slaap te denken. Hij stond eindelijk op het punt om de belofte van zijn grootvader in te lossen.

De kleine woonkamer van het appartement was in een tijdelijke barak veranderd. Shomani, zijn twee strijders en de drie zelfmoordterroristen namen gezamenlijk drie tweepersoonsmatrassen in beslag die op de houten vloer lagen.

Er restte Franklin en Bill geen andere keuze dan het bed te delen dat in de kleine slaapkamer stond waar de ingang van de tunnel in was verborgen. Een situatie waar ze geen van beiden blij mee waren, vooral Bill niet, die wanhopig naar een excuus zocht om het appartement te verlaten en een telefoon te vinden. Hij lag volledig gekleed met gesloten ogen op de dekens en deed alsof hij sliep, maar zijn hoofd liep over, net als dat van zijn vader.

Franklin had hem de tunnel laten zien en hem het plan verteld dus hij wist van de onvermijdelijke consequenties en de ingrijpende verstoring van de wereldorde als de president van de Verenigde Staten en de premier van Israël het leven lieten bij een terroristische aanval in het Midden-Oosten.

Terwijl hij tegen zijn jetlag vocht kwam hij tot de verbijsterende conclusie dat hij waarschijnlijk de enige persoon ter wereld was die deze verschrikking zou kunnen voorkomen.

OceanofPDF.com

58

Jeruzalem, Israël

25 SEPTEMBER 2023, JOM KIPOER
DE GROTE VERZOENDAG

Bill wist niet precies hoe laat hij uiteindelijk was weggedoezeld, maar toen hij om zes uur ’s ochtends door gebedsgezang werd gewekt meende hij dat hij slechts een paar uur had geslapen. Het kostte hem een paar seconden om zijn gedachten te ordenen, waarna alles weer scherp in beeld kwam en hij precies wist wat hij moest doen.

Zijn vader was nergens te bekennen, hij zag alleen maar een diepe afdruk op de lakens die nog steeds warm aanvoelden. De enige badkamer in het appartement bevond zich in de hal, maar Bill merkte een kleine wasbak in de hoek van de slaapkamer op. Hij boog zich voorover en gooide wat ijskoud water in zijn gezicht om goed wakker te worden. Hij wilde net bij het gezang gaan kijken toen hij zag dat de achterste kastdeur gedeeltelijk openstond, wat de afwezigheid van zijn vader verklaarde. Hij bedacht dat die maniak wel ergens daarbeneden zou zijn om zijn geliefde tunnel te inspecteren.

Bill opende de slaapkamerdeur en werd direct met de bron van het gezang geconfronteerd. Het was een intrigerend gezicht. De matrassen waren opzijgeschoven en vervangen door gebedsmatjes voor Shomani en zijn vijf mannen. Ze zaten op hun knieën, hun gezichten naar het oosten en naar Mekka gericht, en reciteerden het ochtendgebed, het eerste van de vijf die ze dagelijks afwerkten. Hij voelde zich een indringer en trok zich terug in de slaapkamer, waar zijn vader net uit de garderobekast tevoorschijn kwam.

‘Goed dat je wakker bent, Bill, ik moet even met je praten. Laten we naar buiten gaan zodat we die verschrikkelijke herrie niet meer hoeven te horen.’

Ze verlieten het appartement en liepen door de parkeergarage naar de ingang. Bill maakte van de gelegenheid gebruik door de straat af te speuren naar winkels, hij hoopte een geloofwaardig excuus te vinden om er in het komende uur tussenuit te piepen.

Franklin leunde tegen een pas gestuukt gedeelte van de buitenmuur en wendde zich tot zijn zoon.

‘Bill, zodra de aanslag heeft plaatsgevonden moeten we hier zo snel mogelijk weg zijn, dus ik wil je op de hoogte brengen van mijn plannen voor het vervolg. De Israëli’s zullen de stad afsluiten, dus we zullen snel moeten reageren om de wegversperringen te ontlopen. Omdat hij zo dicht bij Jeruzalem ligt zullen ze ook de grensovergang afsluiten die jullie gisteravond hebben gebruikt. De tijden zijn cruciaal, en we moeten erbovenop zitten. De premier en de president zullen om negen uur in de synagoge arriveren, en de aanslag zal een uur later plaatsvinden. Zodra het erop zit zal Wojciech ons hier met de Mercedes opwachten en dan rijden we in zuidelijke richting naar Eilat, waar de grensovergang met Jordanië niet al te streng wordt bewaakt. Vanaf Akaba volgt er een korte helikoptervlucht naar Amman, alwaar mijn privéjet zal klaarstaan.’

Bill vertrouwde op zijn acteertalent en veinsde opwinding.

‘Ongelooflijk. Je lijkt aan alles gedacht te hebben. En wat gebeurt er daarna?’

‘We keren terug naar mijn jacht en varen in de daaropvolgende maanden de wereld over, en dan leren we elkaar beter kennen. Ik heb dan eindelijk ook de tijd om je bij te spijkeren over de waarheid achter je familiegeschiedenis, dit in tegenstelling tot de verzinsels die je op school hebt geleerd of via de media hebt vernomen.’

Bill luisterde niet echt want hij zag dat er zich op zo’n vijftig meter afstand een kleine supermarkt bevond, en dat zou zijn redding kunnen betekenen. Er moest iemand met een telefoon zijn daarbinnen. Hij wees ernaar.

‘Dat klinkt geweldig, pap. Is het goed als ik daar in die winkel een pakje kauwgom koop? Moet ik ook iets voor jou meenemen?’

Franklin las zijn zoon op barse toon de les.

‘Bill, we staan op het punt om geschiedenis te schrijven met de grootste wereldgebeurtenis sinds 9/11. We zijn in lockdown. Niemand verlaat deze plek. Ik wil je de komende uren aan mijn zijde hebben.’

* * *

Het met croissants en broodjes beladen bord op de salontafel bleef onaangeraakt, net als de kom met vers fruit die ernaast was neergezet. Berrettini ijsbeerde door de loungeruimte, terwijl Vargas en Hembury naast elkaar voor de glazen pui stonden en naar de Oude Stad onder zich keken. Geen van hen was in de stemming om iets te eten, en ze overleefden op een cocktail van sterke zwarte koffie en stress terwijl ze op een doorbraak wachtten.

Berrettini keek voor de derde keer in tien minuten op zijn horloge – het was iets voor achten.

‘Ik heb een telefoontje met Bekher geregeld, jongens. Vanwege de hele toestand heeft hij maar twee minuten voor ons, maar het is beter dan niets.’

Vargas liet het uitzicht even voor wat het was.

‘Mike, ik haat dit passieve gedoe. In plaats van te wachten op een tip van zijn zoon zouden we de hele stad moeten afbreken om Franklin te vinden, steen voor steen.’

De adjunct-directeur van de FBI knikte instemmend en keek nog eens op zijn telefoon.

‘Oké, daar gaan we dan. Ik zet de speakerfunctie aan. Als je wat wilt zeggen, schroom niet, hij weet dat jullie bij me zijn.’

Even later schalde Bekhers stem door de hotelkamer. De echo gaf aan dat hij in de auto zat.

‘Ik ben onderweg naar de synagoge, Mike. De premier en de president zijn er om negen uur en ik moet ze begeleiden in de drie uur dat ze daarbinnen zijn. Daarna vertrekt POTUS om twaalf uur naar het vliegveld, stapt op de Air Force One en iedereen kan weer opgelucht ademhalen. En ik wil je nog even zeggen, elke Mossad-agent in het land bevindt zich op het moment in de hoofdstad, dus mijn middelen zijn nogal beperkt… dat is de reden waarom ik jullie alleen maar Yossi kan toebedelen… Maar vergeet niet dat hij voor twee telt. Hebben jullie nog nieuws over Franklin en zijn mogelijke schuilplaats?’

‘Nee, we wachten tot zijn zoon ons een locatie geeft. Hoe kan ik het aan jou communiceren als hij dat doet?’

‘Na negenen zal mijn telefoon op “Niet storen” staan omdat ik in de synagoge naast de premier sta. Ik zal je nummer bij mijn favorieten zetten, Mike, dan zie ik het meteen als je belt.’

Berrettini merkte dat de Mossad-baas graag verder wilde.

‘Oké, Doron. Dan wens ik je nog even snel succes, en mocht het enige troost voor je zijn, het ontbijt staat hier onaangeroerd. Niemand heeft trek.’

Bekher lachte en Berrettini wierp een blik op zijn collega’s voor het geval een van hen nog iets toe te voegen had voordat hij ophing. Hembury zag de wenk en wierp een blik op de drie Beretta-pistolen die op de salontafel lagen.

‘Doron, hier is Troy. Bedankt voor de ijzerwaren.’

‘Geen probleem. Laten we hopen dat jullie ze niet hoeven te gebruiken.’

Nadat Bekher het gesprek had beëindigd hing er een onuitgesproken consensus in de lucht: geen van hen deelde het optimisme van de Mossad-baas.

OceanofPDF.com

59

Jeruzalem, Israël

25 SEPTEMBER, JOM KIPOER
DE GROTE VERZOENDAG

Met nog een uur te gaan zaten de zelfmoordterroristen op de vloer van het appartement en waren bezig met de laatste aanpassingen van hun bomvesten. Er hing een ongemakkelijke spanning in de lucht terwijl de klok doortikte, elke minuut leek een eeuwigheid te duren. Bill zat naast zijn vader aan de kleine eettafel in het midden van de kamer, en zag hoe in volledige stilte de laatste voorbereidingen werden getroffen. Shomani stond naast zijn martelaars en ondersteunde hen door geconcentreerd mee te kijken.

De groene stoffen vesten werden gedragen als normale vesten en waren ontworpen om zo strak mogelijk te zitten. De mannen hielpen elkaar om de beurt met het aantrekken, de vier riemen aan de achterkant moesten strak worden aangehaald. Op de tafel lagen drie detonators – kleine plastic units die in de handpalm pasten met een lange, dunne bedrading, ontworpen om langs de binnenkant van de arm te lopen en die verbonden waren met de explosieve buizen die in het vest waren genaaid. De detonators hadden een greep die stevig ingedrukt moest blijven en die bij het loslaten de ontsteking activeerde. De toekomstige martelaars wisten dat hun hand de detonator niet meer ingedrukt zou kunnen houden als ze gedood werden, waardoor de explosieven in het vest direct zouden afgaan.

Franklin was gefascineerd door de detonators, maar Bill was gefocust op drie andere objecten die op de tafel lagen en die veel interessanter voor hem waren. De telefoons van de drie zelfmoordterroristen lagen keurig

naast elkaar, met gele Post-it-blaadjes op de achterkant geplakt waar de toegangscodes op stonden geschreven. Hij wilde niets liever dan er een zien te bemachtigen, maar hij wist niet hoe hij zoiets onopgemerkt voor elkaar kon krijgen. Shomani zei enkele woorden in het Arabisch tegen de drie strijders en liep toen de ruimte door om bij Bill en zijn vader te gaan zitten.

‘Over vijftien minuten neem ik de mannen mee naar beneden, ik zal ze vergezellen in de tunnel en erop toezien dat ze veilig bij het kelderluik aankomen voordat ik terugga. Ik neem aan dat jullie beiden met me meekomen?’

Franklin had zich sinds jaren niet meer zo springlevend gevoeld. Hij had vaak gedacht dat het nooit meer zou gebeuren, maar nu was elke pees in zijn lichaam tot het uiterste gespannen omdat het nog minder dan een uur duurde voordat het moment zou aanbreken.

‘Khaled, natuurlijk gaan we met je mee en…’

Bill onderbrak zijn vader midden in zijn zin, het was nu alles of niets.

‘Ik lijd aan claustrofobie, pap. Ik heb er zo’n last van dat ik niet eens in de lift kan. Je hebt gisteravond zelf gezien dat ik niet langer dan twee minuten in die tunnel ben gebleven, ik kon het simpelweg niet aan.’

Franklins gezicht werd paars van woede terwijl hij als een idioot tekeerging.

‘Een zoon van mij moet ruggengraat tonen. Dit is een historisch moment in de oorlog van mijn familie tegen de Joden en als…’

Shomani had genoeg gehoord.

‘We hebben geen tijd voor andere zaken, John. Bill kan hier bij mijn twee chauffeurs blijven en hij zal hier veilig zijn. Zodra we terug zijn vertrek ik met hen in dezelfde vrachtwagen waarin we gekomen zijn, en jij hebt je eigen transport geregeld.’

Franklin zond een dodelijke blik naar zijn zoon, die hem zo te kijk had gezet in het bijzijn van de leider van de PJB. Maar voor Bill was het de vernedering waard. Shomani ging verder alsof de heftige botsing niet had plaatsgevonden en richtte zich uitsluitend tot Franklin.

‘Wat betreft de timing, mijn mannen zullen om tien voor tien de kelder betreden, wat betekent dat jij en ik genoeg tijd hebben om terug te lopen naar het begin van de tunnel voordat om tien uur de explosies zullen plaatsvinden. We zullen ze horen, en waarschijnlijk ook voelen, maar we zullen ons er ver genoeg vanaf bevinden om veilig te zijn.’

* * *

Het was zo geregisseerd dat de wagens met de premier en de president rond dezelfde tijd bij de Grote Synagoge zouden arriveren, zodat ze samen het gebedshuis konden betreden. De president had de nacht in het huis van de Amerikaanse ambassadeur doorgebracht, terwijl de Israëlische premier vanaf zijn huis in de Smolenskin Street in de chique buurt Rehavia kwam. Bekher stond bij de entree van de synagoge klaar om de twee wereldleiders te ontmoeten en hen naar binnen te escorteren. De premier stapte het eerst uit de auto, samen met zijn vrouw, waarna de president binnen enkele seconden zijn voorbeeld volgde, in het gezelschap van zijn ambassadeur en met twee geheim agenten in hun kielzog.

Terwijl de Mossad-baas met hen het imposante gebouw in liep passeerde het groepje linies van agenten in burger en zwaargewapende militairen die de buitenkant bewaakten. Ironisch genoeg stonden ze allemaal op de verkeerde plek omdat de bedreiging voor het leven van de politici niet van buitenaf kwam, maar van binnenuit.

Toen ze eenmaal binnen waren namen de beroemdheden snel plaats in het midden van de spectaculaire gebedsruimte, die afgeladen was, alle plaatsen waren bezet. De ochtenddienst was al begonnen, en zodra ze hun stoel hadden bereikt sloegen ze de zwart-witte gebedssjaal om hun schouders om in de rest van de gemeente op te gaan. De twee leiders zaten naast elkaar, met Bekher naast zijn premier, terwijl de president zijn ambassadeur en de twee geheim agenten naast zich had.

Bekhers blik schoot door de enorme ruimte en hij herkende in alle vier de hoeken minstens dertig Mossad-agenten op strategische posities bij alle doorgangsroutes. Zodra hij dat had gezien haalde hij diep adem en kon hij zich voor het eerst in vierentwintig uur ontspannen, want hij had het idee dat de twee mannen veilig waren.

* * *

Samen met Vargas en Hembury keek Berrettini in de loungeruimte van zijn suite op het grote flatscreen naar de aankomst van de wereldleiders. Zodra hij ze met Bekher naar binnen zag lopen zette hij de tv uit en liep naar de glazen pui met het uitzicht over de stad. De stemming in de kamer was somber, en hij was de eerste die er wat van zei.

‘Dit is onverdraaglijk, jongens. We kunnen hier niet werkeloos blijven zitten. Nic, wil je Yossi bellen en vragen of hij over vijf minuten beneden kan zijn? Laten we naar de omgeving van de synagoge vertrekken zodat we kunnen zien hoe het er is.’

Vargas knikte en wierp een blik op de Beretta die op tafel lag.

‘Nemen we wapens mee?’

Berrettini knikte bevestigend. Een paar minuten later verliet de Range Rover de hoofdingang van het King David Hotel en reed met Yossi achter het stuur in westelijke richting.

‘Waar gaan we heen, sir?’

De FBI-baas keek op zijn telefoon en zag op CNN World News een live-verslag van het bezoek van de president.

‘Laten we beginnen met de synagoge, vanaf daar kijken we verder.’

OceanofPDF.com

60

Jeruzalem, Israël

25 SEPTEMBER 2023, JOM KIPOER
DE GROTE VERZOENDAG

Het was net iets na kwart voor tien, Shomani en Franklin waren door de tunnel gelopen en stonden in de open ruimte onder de vloer van de kelder, het toegangspunt naar de synagoge. Aan de andere kant klommen de zelfmoordterroristen in de stalen mijnkarren en begonnen aan hun korte enkele reis. De hand-detonators waren nog niet aan hun vesten bevestigd, die laatste stap zou pas gezet worden als ze de gang in de synagoge hadden bereikt en ze een paar seconden later de gebedsruimte zouden betreden.

Franklin keek toe hoe het minitreintje gestaag naderde. Het enige geluid in de tunnel was een laag gebrom terwijl de karren moeiteloos over de rails gleden, maar alles wat hij hoorde was het pompen van zijn hart dat in zijn oren klonk. Zijn hoofd liep over van verwachting en opwinding. Zijn verwrongen wereldbeeld, dat gepolariseerd was door zijn onwankelbare geloof in het nazisme, bevestigde zijn overtuiging dat het afslachten van twee van de prominentste leiders van de westerse wereld volkomen gerechtvaardigd was. Wat hem betrof was het hoog tijd voor de afschuwelijke aanslag die de kroon op zijn levenslange werk was.

* * *

De tijd begon te dringen in het appartement, en Bill wist het. Shomani's chauffeurs – die geen woord Engels spraken – waren nauwelijks in hem geïnteresseerd, maar bleven wel in de woonkamer. Ze leunden tegen een

muur, zo'n meter verwijderd van de tafel waar de telefoons op lagen. Ze waren gekmakend dichtbij en toch buiten zijn bereik.

Een van de mannen was non-stop op zijn telefoon bezig en werkte zich door de niveaus van de mobiele versie van *Call of Duty*. Ondertussen verdeelde zijn partner zijn aandacht voortdurend tussen Bill en een tv die hoog aan de muur hing en op CNN stond.

Bill was wanhopig op zoek naar een afleidingsmanoeuvre, maar het ontbrak hem aan ideeën. Uiteindelijk bedacht hij iets simpels, een plan op de valreep dat waarschijnlijk gedoemd was te mislukken, maar hij had geen andere opties.

Hij liep naar de kleine open keuken en schonk zichzelf een mok zwarte koffie in met de glazen percolator die op het granieten aanrecht stond, waarna hij nog twee andere mokken inschonk. Met een mok in elke hand liep hij naar zijn twee babysitters toe. Zoals hij had verwacht schudde de *Call of Duty*-man zijn hoofd, hij keek niet op van zijn schermpje en bromde wat, maar zijn collega knikte en strekte zijn arm uit om een mok te pakken. Bill reikte hem de koffie aan, maar strekte zijn hand op het cruciale moment te ver uit waardoor de mok tegen de rechterhand van de man botste en de gloeiendhete koffie uit de mok klotste. De man schreeuwde het uit en liet er een Arabische vloek op volgen terwijl de mok het volgende moment in scherven op de vloer lag en er zich meteen een plakkerige zwarte plas had gevormd.

De andere strijder keek bizar genoeg slechts één moment op van zijn telefoon terwijl zijn collega langs hem heen naar het keukentje snelde waar hij – nog steeds vloekend – zijn hand onder de koude kraan hield.

Deze onderbreking was genoeg voor Bill om de dichtstbijzijnde telefoon van de tafel te grissen en in de zak van zijn spijkerbroek te laten verdwijnen. Hij hield zijn adem in want zijn handbeweging zou kunnen zijn opgemerkt, maar ze waren allebei om zeer verschillende redenen druk bezig met andere zaken.

Bill liep naar de badkamer, deed de deur achter zich op slot en leunde ertegen terwijl hij de telefoon pakte. Zijn handen trilden – net als de rest van zijn lichaam – toen hij een verschrikkelijk moment lang de aan/uit-knop probeerde in te drukken. Na een paar ijzingwekkende seconden sprong het scherm aan. Het eerste wat hij zag was de digitale klok die de tijd aangaf, het was 09.56 uur. Met behulp van het Post It-blaadje toetste hij de toegangscode in, waarna hij het sms-icoontje opzocht. Maar toen gebeurde

het onmogelijke – zijn feilloze fotografische geheugen liet hem voor de eerste keer in zijn leven in de steek. Zijn brein bevroor, maar wat hij ook probeerde, hij kon zich Berrettini's nummer niet voor de geest halen. Er trok een angstgolf door hem heen toen hij zich realiseerde dat zijn superkracht hem had verlaten op het moment dat hij hem het hardst nodig had. Hij was zo in paniek dat hij niet doorhad dat hij hardop aan het praten was.

'Kom op… kom op… focus, sukkel… denk na… denk na.'

Hij pijnigde zijn hersens af, maar zijn concentratie werd wreed verstoord door een luid gebonk op de deur. Een van Shomani's mannen stond aan de andere kant, hij schreeuwde in het Arabisch en beval hem natuurlijk de deur open te maken. Opeens kristalliseerde er zich een beeld uit in zijn hoofd, een tiencijferig nummer, zwart-op-wit. Hij toetste de cijfers in. Het gebonk werd wilder en Bill was bang dat de deur het zou begeven, samen met zijn hart, dat wel honderdvijftig slagen per minuut moest maken.

'Wacht even… ik ben aan het pissen. Wacht.'

Bill typte een kort bericht, drukte op 'Send' en liep naar het toilet toe om de deksel van de stortbak te trekken, de telefoon erin te gooien en de deksel weer terug te doen. Hij trok door en opende een moment later de deur om de woedende blik van de *Call of Duty*-man in ontvangst te nemen. Bill produceerde een glimlach, haalde zijn schouders op en wrong zich langs hem heen. Terwijl hij de hal in liep keek hij op zijn horloge – het was 09.58 uur.

* * *

De drie zelfmoordterroristen waren door de tweede kelder via een trap naar de eerste doorgelopen en stonden nu in het lege kantoor van de rabbijn, op minder dan tien meter van de gang en de deur die direct toegang verschafte tot de achterkant van de gebedsruimte. Iedere man had nauwlettend het plugje van zijn ontstekingsdraad in het bomvest gestoken zodat de detonator was aangesloten. Achmed, de jongste van de drie, worstelde met de simpele taak omdat zijn handen trilden, en hij wist niet zeker of hij verbinding had gemaakt. Faroek, die in naam de leider was, keek op zijn horloge – het was 09.59 uur. Zijn stem was niet meer dan een gefluister toen hij zich tot zijn mede-martelaars richtte.

‘Laten we gaan. Allah zij geprezen.’

Achmed stopte met het gepruts aan zijn bedrading, hij bad tot zijn god dat hij het goed had gedaan.

In de synagoge werd de Israëlische premier, Shimon Stern, door de rabbijn gevraagd om te helpen bij het dragen van de handgeschreven rollen die in de enorme houten ark lagen die zich achter in de gebedsruimte bevond. Terwijl de gemeente een vertrouwd gebed zong stond hij trots naast de rabbijn met de rollen tegen zijn borst gedrukt. Het ritueel intrigeerde de president, die zich over de lege plek van Stern heen boog om iets in Bekhers oor te fluisteren.

‘Dit moet een hele eer voor jullie premier zijn, Doron.’

‘Ja, meneer de president. Het heet een *aliyah*, een privilege dat doorgaans alleen de hoogste en meest gerespecteerde leden van de gemeenschap wordt gegund.’

Hij wees naar een houten platform met een lessenaar in het midden van de ruimte, niet ver van waar ze zaten.

‘De premier zal de rollen zo naar de *bima* brengen, waarna de rabbijn eruit zal reciteren. Het is werkelijk een grote eer.’

* * *

Iedereen in de Range Rover hoorde Berrettini’s telefoon pingen. Vargas en Hembury hielden hun adem in toen de FBI-baas het bericht las.

> DRIE ZELFMOORDTERRORISTEN VIA TUNNEL IN DE GROTE SYNAGOGE. ZE KOMEN AAN DE ACHTERKANT BINNEN OM 10 UUR. FRANKLIN EN PJB-LEIDER IN APPARTEMENT OP DE BEGANE GROND VAN PARKEERGARAGE IN AKHAD HA-AM STREET.

Berrettini ontplofte.

‘Jezus christus! Yossi, hoelang rijden is het nog naar Akhad Ha’am Street?’

‘Drie, vier minuten.’

‘Maak er maar twee van… schiet op!’

De voet van de geheim agent leek wel door de vloer te gaan toen hij plankgas gaf en de grote SUV als een raket vooruitschoot. Berrettini belde Bekher en bad dat zijn vriend zou opnemen.

De telefoon van de Mossad-baas klonk door de synagoge en tientallen boze gezichten keken zijn kant op en vroegen zich af welke idioot bot of stom genoeg was om zijn telefoon aan te laten staan. Bekhers eerste reactie was om de telefoon uit te zetten, maar toen herinnerde hij zich wie hij niet onder de ‘niet storen’-modus had laten vallen. Hij drukte het groene icoontje in en Berrettini’s stem raasde over de speaker.

‘Doron, via een tunnel zijn er drie zelfmoordterroristen naar jullie onderweg. Ze komen via de achterkant van de gebedsruimte en…’

Bekher zette zijn portofoon aan, het apparaat had een open verbinding met alle geheim agenten in de synagoge.

‘Er zijn drie zelfmoordterroristen onderweg. Schakel ze direct uit. Ze komen via de…’

Voordat hij zijn zin kon afmaken vloog rechts van de ark een deur open.

OceanofPDF.com

61

Jeruzalem, Israël

25 SEPTEMBER 2023, JOM KIPOER
DE GROTE VERZOENDAG

Faroek leidde de aanval, en direct nadat hij de gebedsruimte kwam binnengestoven stond hij oog in oog met het bekendste gezicht van het Midden-Oosten. Hij had verwacht dat zijn doelwit zo'n tien meter verderop in het midden van de enorme gebedsruimte zou zitten, maar Shimon Stern, de man die hij geleerd had meer te haten dan welk ander mens op deze planeet, stond op minder dan drie meter afstand direct voor zijn neus.

Zijn blik kruiste die van de Israëlische leider, waarop hij zich in een wanhopige poging nóg dichterbij te zijn als een kanonskogel lanceerde. Uit alle richtingen regende het kogels, zijn torso werd doorzeefd en het was in een fractie van een seconde voordat zijn hand slap werd en zijn lichaam nog in de sprong explodeerde dat hij de pure ontzetting op het gezicht van de premier zag.

De explosie deed het gebouw op zijn grondvesten trillen, en het geluid van de knal die in de gebedsruimte echode was oorverdovend en verbrijzelde de grote glas-in-loodramen boven de ark. De twee andere terroristen, die zich vlak achter hun leider bevonden, verdwenen in een rookwolk terwijl hun lichamen in de seconden daarop werden doorzeefd vanwege een onophoudelijke kogelregen die hen dwars door de rook aan flarden knalde. Er explodeerde maar één vest, dus Achmeds droom om strijdend het paradijs – met zijn belofte van tweeënzeventig maagden – te betreden, werd hem wreed ontnomen dankzij een paar trillende handen en een onbetrouwbare verbinding.

De spijkertjes die in de bommen zaten schoten genadeloos in het rond, en het geluid van de pistoolschoten werd overstemd door ijzingwekkend gegil terwijl duizenden scherven gekleurd glas als een dodelijk dolkenregen op de verlamde gemeente neerkwamen. De paniek was ongekend en honderden hysterische mensen begonnen zich door de middenpaden te haasten om aan de chaos van het bloedbad te ontsnappen.

De twee agenten van de geheime dienst wierpen zich op de president en werkten hem op de grond om hem als een menselijk schild te bedekken. Bekher paste dezelfde techniek toe op de Amerikaanse ambassadeur, maar ondanks zijn heldhaftige daad waren zijn gedachten bij het lot van de man die hij ten koste van alles diende te beschermen, de leider van het Israëlische volk, die, zo vreesde hij, bij de eerste explosie was weggevaagd.

Bijna vijfhonderdvijftig meter verderop, bij de ingang naar de tunnel, hoorden Franklin en Shomani de knallen en voelden ze de naschok die de ondergrondse constructie deed trillen. Franklin voelde een golf van opwinding door zich heen gaan, hoewel zijn aanvankelijke uitgelatenheid ietwat getemperd werd door zijn perfectionistische kant, die zich afvroeg waarom hij maar twee explosies had gehoord.

* * *

Yossi manoeuvreerde de grote Range Rover door de smalle straatjes met de behendigheid van een Formule 1-coureur. In minder dan twee minuten na de eerste explosie die de Grote Synagoge deed schudden kwam de SUV met piepende banden tot stilstand voor de in aanbouw zijnde parkeergarage in Akhad Ha’am Street. Iedereen in het voertuig had de knallen gehoord, ook al vonden ze honderden meters verderop plaats. Ze wisten dat hun grootste angst bewaarheid was geworden en konden alleen maar bidden voor de mensen die daarbinnen vastzaten. En ze konden niets voor hen doen, dus was het zaak om nu te focussen op de vangst van het verknipte meesterbrein dat achter de aanslag zat, de man die zich volgens hen ergens op deze bouwplaats moest bevinden.

Franklin en Shomani haastten zich het appartement in, zochten hun spullen bij elkaar en wilden net vertrekken toen ze het CNN-nieuws op de hoog hangende tv zagen die livebeelden van buiten de synagoge over de hele wereld uitzond. De camerabeelden die vanuit een drone in de lucht waren gefilmd lieten de omvang van de aanslag goed zien, dikke zwarte

rookwolken bolden op uit het gapende gat aan de achterkant waar zich eens de gigantische glas-in-loodramen hadden bevonden. Aan de voorkant renden honderden doodsbange mensen als een krioelende mierenkolonie naar buiten, wanhopig op zoek naar een veilig onderkomen. De nieuwslezer klonk somber toen hij commentaar leverde op de onthutsende beelden. Franklin en Shomani konden hun blik niet van het scherm afhouden en luisterden ademloos naar de laatste berichten.

‘Naar verluidt drongen iets na tienen twee zelfmoordterroristen de gigantische gebedsruimte binnen. Hoewel ze direct door Mossad-agenten werden uitgeschakeld zijn er twee explosieven afgegaan. Men vreest dat tientallen mensen zijn omgekomen bij de aanslag, terwijl vele anderen zwaargewond zijn. Ik kan hierbij bevestigen dat de president van de Verenigde Staten op het moment al door zijn beveiligers is geëvacueerd, samen met de Amerikaanse ambassadeur, en hoewel ze allebei verzorgd worden heeft geen van hen ernstige verwondingen opgelopen. Onbevestigde bronnen beweren echter dat Shimon Stern, de Israëlische premier, zou zijn omgekomen bij deze afschuwelijke aanslag, maar ik herhaal, dit zijn onbevestigde berichten…’

Bill en de twee chauffeurs waren ook aan de tv gekluisterd, hoewel Bill de enige in het appartement was die zijn echte emoties verborgen hield. Hij vond het verschrikkelijk dat zijn waarschuwing te laat was gekomen en vroeg zich af of Berrettini en zijn team hier zouden arriveren voordat Shomani en zijn monsterlijke vader verdwenen waren. Hij kon er alleen maar op hopen.

Yossi sloop behoedzaam de parkeergarage in, met Berrettini, Vargas en Hembury een paar passen achter hem. Ze hadden allemaal hun wapen getrokken en doorgeladen, klaar om – indien nodig – te schieten. Na een halve minuut merkte de Mossad-agent rechts achterin een onopvallende witte deur op. Er bevond zich een smalle gang achter die naar een volgende deur leidde. Hij nam aan dat die de toegang vormde tot het appartement dat Bill in zijn bericht had genoemd. Yossi wees ernaar met zijn vrije hand en het viertal sloop er langzaam naartoe.

Binnen waren alle blikken op het beeldscherm gericht terwijl er een groeiende speculatie over het lot van de premier in de lucht hing. Geen van hen had enig idee van de bewegingen bij het appartement.

Yossi knikte de anderen bevestigend toe terwijl hij behoedzaam zijn hand op de deurklink legde en deze langzaam omlaagdrukte. Hij voelde

door het gebrek aan tegendruk dat de deur niet op slot was, een meevaller die hij niet had verwacht. Maar hij wist niet wat hem aan de andere kant te wachten stond, en hij haalde nog een keer diep adem voordat hij tot actie overging.

De deur vloog open en Yossi schoot naar binnen, hij werd geflankeerd door Vargas en Hembury, terwijl Berrettini vlak achter hen aan kwam. De twee PJB-strijders reageerden als konijnen in een koplamp en trokken hun wapens terwijl Franklin compleet overrompeld was.

Shomani stond met zijn rug naar de deur toe, dus toen hij zich omdraaide was hij net iets later dan zijn mannen, die al bezig waren hun pistolen te trekken. Maar Yossi's reflexen waren razendsnel, in een fractie van een seconde schoot hij de twee strijders door het hoofd voordat ze zelf konden vuren, schoten die hen nagenoeg onthoofdden.

Vargas richtte op Shomani's hoofd, maar die maakte net een beweging waardoor de kogel zich in de rechterschouder van de PJB-leider boorde, die achteroversloeg en tegen de verre muur aan knalde voordat hij naar de grond ging. Hij schreeuwde het uit van de pijn. De kogel had voor een groot gat bij zijn sleutelbeen gezorgd, dat compleet versplinterd was.

Het was allemaal binnen drie seconden voorbij.

Franklin was volkomen in shock en bleef als aan de grond genageld staan, naast Bill die onder de bloedspetters van de Call of Duty-man zat, wiens lichaam ineengezakt aan zijn voeten lag.

Shomani was een geboren vechter, ondanks de verzengende pijn in het bovenste gedeelte van zijn torso verdween zijn hand in zijn gewaad om zijn pistool te pakken. Maar dat was Yossi, die vloeiend Arabisch sprak, niet ontgaan.

'Nog één beweging en je krijgt ook nog eens een kogel in je hoofd.'

De terroristenleider had net een staaltje van Yossi's schietkunst gezien en liet langzaam zijn linkerarm zakken.

Berrettini deed een stap in Shomani's richting en bekeek hem nog eens goed.

'Je hoeft niet Arabisch te praten, Yossi. Ik kan ernaast zitten, maar deze man is volgens mij de leider van de militaire vleugel van de PJB, en hij spreekt prima Engels. Ik weet zeker dat hij straks genoeg gelegenheid heeft om zijn talenknobbel te demonstreren als we hem aan onze vrienden van de Mossad hebben overgedragen.'

Yossi boog zich naar Shomani toe en zag dat Berrettini de Arabische leider, die uitgestrekt voor hem op de vloer lag, juist had geïdentificeerd.

‘Khaled Shomani, als ik je eerder had herkend zou jij de eerste zijn geweest die een kogel door zijn hoofd kreeg. Lever je wapen in en rol op je buik met je handen op je rug.’

Terwijl Yossi hem een paar zware metalen handboeien omdeed – het soort dat in de meeste landen verboden is – keken Vargas en Hembury aandachtig naar het gezicht van het monster dat ze al meer dan tien jaar over de hele wereld hadden gezocht. Hembury had hem ooit eens persoonlijk ontmoet, elf jaar geleden in San Francisco, maar Vargas had hem alleen maar telefonisch gesproken of op een beeldscherm gezien.

Het nieuwsitem was nog steeds bezig en klonk luid genoeg voor iedereen. Franklin wierp een blik op de tv en zond hen een uitdagende glimlach toe.

‘Het lijkt erop dat het ons is gelukt om de kop van de slang eraf te hakken… een slag die de Joden nooit te boven zullen komen.’

Hij richtte zijn blik op Vargas en liet er een ijzingwekkende waarschuwing op volgen.

‘Binnenkort zul je de dag betreuren waarop je besloot je klopjacht op mij te beginnen.’

Berrettini sloeg terug met een zin die Franklin hard zou raken, en dat wist hij.

‘Kom maar bij ons staan, Bill.’

Dat hoefde Bill geen twee keer gezegd te worden, en hij maakte de oversteek naar de adjunct-directeur van de FBI. Franklins arrogante grijns verdween toen het besef kwam dat zijn zoon hem had verraden. Hij keek Bill met een woedende en dreigende blik aan voordat hij een opmerking eruit spuugde waar het gif van afdroop.

‘Je blijkt dus een echte zoon van je moeder te zijn.’

Bill sidderde van angst en gaf geen antwoord, maar Berrettini had genoeg gehoord.

‘Yossi, laten we deze klootzakken meenemen en aan je baas overdragen.’

Een paar minuten later verlieten de zeven mannen gezamenlijk het appartement en liepen naar de ingang van de parkeergarage. Yossi en Vargas hielden hun pistolen direct op de achterhoofden van Franklin en Shomani gericht, terwijl Berrettini, Hembury en Bill hen volgden. Toen ze de oprit

bereikten zag Bill tien meter verderop de zwarte Mercedes staan waarin hij een avond eerder hierheen was gebracht.

Op hetzelfde moment verstijfde Yossi, er lagen twee uitgestrekte lichamen tussen hem en de auto. Hun kelen waren doorgesneden en het bloed liep in kleine riviertjes over de betonnen vloer. Bill moest bijna ter plekke overgeven toen hij de levenloze lichamen herkende, het waren Wojciech en de chauffeur die hem van Jordanië naar Jeruzalem had gereden. Voordat Yossi kon reageren klonk er een enkel schot – een 5.56 mm-kogel doorboorde de rechterkamer van Shomani's hart, en de militaire leider van de Palestinian Justice Brigade was dood voordat zijn lichaam de grond raakte.

Een seconde later verschenen er drie Talibanstrijders vanachter de Mercedes met M16-aanvalsgeweren die op de overgebleven zes mannen waren gericht. Yossi wist dat zijn Beretta geen partij was voor de semiautomatische wapens en liet langzaam zijn pistool zakken, een handeling die Vargas navolgde. De Afghanen, die van top tot teen in het zwart waren gekleed, liepen vanaf de voorkant van de auto naast elkaar naar voren tot ze Yossi tot op zo'n drie meter waren genaderd. De Mossad-agent stond samen met Franklin vooraan.

Er kwam nog steeds wat rook uit de loop van de M16 van de Talibanstrijder in het midden, die duidelijk de leider was en zijn wapen liet zakken.

'Overhandig ons de Amerikaan en we laten jullie in leven.'

Berrettini was slim genoeg om geen beweging te maken, dus hij sprak vanaf de plek waar hij stond.

'Wie zijn jullie?'

Het antwoord van de leider bestond uit het heffen van zijn M16, die hij vervolgens op het hoofd van de adjunct-directeur van de FBI richtte. Franklin verbrak de ongemakkelijke stilte.

'Ze zijn Taliban, en jullie kunnen me niet aan hen uitleveren.'

Franklins smeekbede werd beantwoord met een salvo schoten die boven hun hoofden floten.

Yossi reageerde door neer te knielen en rustig zijn pistool op de betonnen vloer te leggen.

'We kunnen maar beter doen wat ze zeggen.'

Franklins ogen schoten alle kanten op, hij zocht wanhopig naar een uitweg. Hij wist wat voor lot hem in Kaboel te wachten stond en dat het

onmogelijk was om de mate van martelingen die hij in de Afghaanse hoofdstad tegemoet kon zien het hoofd te bieden.

Yossi kwam langzaam overeind, hij begon achteruit te lopen en liet Franklin aan zijn lot over. Vargas en Hembury volgden zijn voorbeeld, en vervolgens Berrettini en Bill, die geen enkele wroeging voelde over de situatie waarin zijn vader verkeerde.

De leider van het Talibandrietal gebaarde naar zijn compagnons om zich over Franklin te ontfermen, die zonder zijn rijkdom, macht en invloed een eenzame en trieste indruk maakte. Hij zag er opeens tien jaar ouder uit. Hij deinsde achteruit toen zijn armen aan beide kanten in een bankschroefachtige greep werden gepakt door de Afghaanse strijders. Hij verzette zich een moment en keek wild om zich heen, bijna met *Excorcist*-achtige rukbewegingen, waarna hij zijn andere vijanden in het vizier kreeg, die zwijgend toekeken.

Franklins blik zoomde in op Bill, en zijn zoon had het gevoel alsof er gaten in zijn netvliezen werden gebrand.

‘Jij hebt je eigen bloedlijn verraden met je acties, en je onontkoombare straf zal meedogenloos zijn, daar zal ik persoonlijk voor zorgen.’

Vargas voelde de koude rillingen over zijn rug lopen. Het was een surrealistisch tafereel tussen vader en zoon waarvan hij getuige was. Franklin werd naar voren geduwd door zijn twee belagers en verloor het oogcontact met Bill, ze tilden hem op terwijl ze zich gedrieën naar de leider toe bewogen. Hij besefte dat het geen zin had zich nog verder te verzetten en zat al koortsachtig naar andere oplossingen te zoeken. Binnen enkele seconden werd hij in een Ford Explorer gepropt die zes meter van de Mercedes stond geparkeerd.

Toen de SUV met piepende banden wegscheurde zwoer Vargas dat hij een beangstigende schreeuw hoorde die zich mengde met het oorverdovende geluid in de lege, galmende parkeergarage. De Ford schoot slingerend de weg op en verdween in het verkeer van Jeruzalem.

OceanofPDF.com

62

Jeruzalem, Israël

25 SEPTEMBER 2023, JOM KIPOER
DE GROTE VERZOENDAG

Toen ze terug in de parkeergarage waren belde Yossi voor ruggensteun, maar het mocht geen verrassing heten dat er geen enkele Mossad-agent in Jeruzalem beschikbaar was nu de stad na de aanslag op de synagoge in een staat van totale chaos verkeerde. Berrettini nam de regie weer op zich en liep naar Shomani's lichaam toe voordat hij de anderen toesprak.

'Die lichamen lopen niet weg, jongens. Ik stel voor dat we teruggaan en in het hotel blijven tot ik Bekher heb gesproken.'

* * *

Het was vier uur later toen de Mossad-baas eindelijk Berrettini's telefoontje beantwoordde. De adjunct-directeur van de FBI bevond zich in zijn suite en volgde samen met Vargas en Hembury het nieuws. Bill had een eigen kamer gekregen, en Yossi was vertrokken nadat hij hen bij het King David Hotel had afgezet.

Berrettini zette zijn telefoon op de speaker en legde het apparaat op de glazen salontafel in het midden van de kamer. Bekhers stem klonk enigszins schor en vermoeid, wat te wijten was aan de onafgebroken stroom telefoongesprekken die de Mossad-baas sinds de aanslag had moeten voeren.

Israël had drie uur eerder in een dramatische verklaring de dood van de premier officieel bevestigd. De buitensporige aanval was al door meer dan vijftig wereldleiders veroordeeld en de Amerikaanse president had vanuit

het ziekenhuis – waar zijn schaafwonden en blauwe plekken werden verzorgd – de staat Israël zijn volledige steun toegezegd.

‘Ik heb net een evaluatie van Yossi gekregen, Mike. Zo te horen hebben jullie het vandaag ook zwaar te verduren gehad. Het is een wonder dat jullie het hebben overleefd. Jullie hadden deze gebeurtenis al dagen geleden gemeld, en ik heb het niet serieus genoeg genomen. Het is ongelooflijk dat Franklin en Shomani de handen ineen hadden geslagen, en dat er recht onder onze neus twee jaar lang aan een tunnel is gewerkt. Het is een kolossale inlichtingenfout waar ik tot over mijn oren in zit.’

Berrettini wierp een blik op Vargas en Hembury.

‘Doron, we leven hier met je mee. Het is niet je persoonlijke fout.’

‘O nee? Ik heb moeten toekijken hoe mijn eigen premier werd opgeblazen. En we hebben dan wel de tien aanslagen uit Franklins bestand kunnen verijdelen, maar nu blijkt dat die klootzak nog meer doelwitten op het oog had die niet op die lijst stonden.’

Vargas schrok op, de ongerustheid klonk in zijn stem door.

‘Buenos Aires?’

‘Nee, Nic. Alles wat we tot nu toe hebben is Johannesburg, Parijs en Sydney… meer dan negentig doden en honderden gewonden in drie gecoördineerde aanslagen op prominente synagoges. Het draagt allemaal de smerige signatuur van Franklin. Goed jongens, ik moet nu gaan maar we vervolgen ons gesprek morgenochtend en, Mike, het spijt me echt.’

Zodra Bekher had opgehangen pakte Vargas zijn telefoon en belde zijn assistent, Juan Torres, die beloofd had zijn schoonouders persoonlijk te beschermen. Ze moesten op dit moment samen met honderden andere gelovigen in de Templo Libertad in Buenos Aires zitten. Vargas vloekte inwendig toen het telefoontje direct op de voicemail oversprong, waarna hij na een paar volgende pogingen de nummers van zijn schoonvader en schoonzus belde – met hetzelfde frustrerende resultaat. En de moed zonk hem in de schoenen toen hij zich opeens herinnerde dat hij bij de herdenkingsdienst voor zijn vrouw ontdekte dat er geen signaal in het historische gebouw was.

* * *

Het was zo’n twaalfduizend kilometer verderop, op een ander continent en met een tijdsverschil van zes uur dat een geblindeerde Cadillac Escalade op

ongeveer twintig meter afstand van de ingang van de beroemdste synagoge van Argentinië stopte. Op de passagiersstoel zat Bruno Guzmán, de zelfverklaarde leider van de Victory Nationalist Party. Op de achterbank zaten drie van zijn fanatiekste aanhangers te wachten op zijn sein om uit te stappen. Ze droegen alle vier zwarte linnen merkpakken, tweedelig, en iedere man had een semiautomatisch machinegeweer op zijn schoot liggen.

Guzmán wist dat de twee beveiligers die de ingang bewaakten gepensioneerde Joodse politiemannen waren die er maar al te graag een extraatje bijverdienden in het weekend door een uniform aan te trekken en een pistool bij zich te steken dat ze al in jaren niet meer hadden gebruikt, zo ze het ooit gebruikt hadden.

Helaas had Guzmán geen rekening gehouden met de onverwachte tussenkomst van Juan Torres, die een voorzorgsmaatregel had getroffen. Vargas had hem gevraagd de synagoge te bevolken met een team agenten, maar dat verzoek was door zijn superieuren afgewezen vanwege het ontbreken van enig hard bewijs van een komende aanslag. Maar Torres was niet van plan om zijn baas in de steek te laten. Hij had een van zijn beste mannen, Santino Ramos, overgehaald om een dag vrij te nemen. Ramos had een van de reguliere beveiligers vervangen en stond nu voor de synagoge – zijn blik strak op de zwarte SUV gericht.

Guzmán nam een laatste trek van zijn Camel-zonder-filter voordat hij de peuk op de vloer bij de passagiersstoel van de huurauto gooide en hem met de zool van zijn linkerschoen in het dikke tapijt drukte. Hij stak zijn hand in zijn jaszak, haalde er een katoenen zwarte bivakmuts uit en trok die over zijn hoofd. Zijn mannen volgden zijn voorbeeld, waarna hij het sein gaf.

Ze stapten uit de Escalade en liepen direct met getrokken wapens op de ingang van de synagoge af.

Ramos had het allemaal gezien en trok zo snel mogelijk zijn Glock 17, precies op het moment dat een van Guzmáns volgelingen aanstalten maakte om zijn machinegeweer op Ramos en de andere beveiliger te richten. De politieman vuurde eerder en twee kogels reten de buik van de schutter open, die ze nooit had zien aankomen. Guzmán en de andere twee reageerden snel en doken naar de grond voordat ze vuurden. Een kogelregen doorzeefde de reguliere beveiliger die verlamd was van angst en als aan de grond genageld was blijven staan. Ramos liet zich niet van de wijs brengen, nam een geknielde schietpositie in en schakelde met vier zorgvuldig gerichte schoten

de twee overgebleven volgelingen van Guzmán uit. Maar de fascistenleider was ook niet van gisteren en slim genoeg om het neergestorte lichaam van een van z'n mannen als schild te gebruiken. Hij rolde er over het trottoir naartoe en ging erachter liggen voordat hij een volgend salvo in Ramos' richting afvuurde. Slechts één kogel trof doel, maar die bleek wel dodelijk te zijn. Hij doorboorde de linkerhartkamer van de politieman, en Ramos stortte ter aarde neer.

Guzmán sprong op en overzag het bloedbad dat hem omgaf. Vijf lichamen lagen op het trottoir uitgestrekt, het gevolg van een onverwacht vuurgevecht dat op spectaculaire wijze verkeerd had uitgepakt voor de neonazi. Zijn missie was op een mislukking uitgedraaid, maar er was één laatste actie die hij nog kon uitvoeren en die hem zou rehabiliteren in de ogen van Hitlers kleinzoon. Hij duurde minder dan een minuut, en daarna zou hij zich uit de voeten maken.

In de chaos die het vuurgevecht had veroorzaakt renden gillende voetgangers voor hun leven, maar in het hart van de volgepakte synagoge zongen honderden leden van de gemeente een vertrouwd gebed en waren zich niet bewust van het pandemonium dat zich buiten had voltrokken.

Guzmán trok zijn bivakmuts af en gooide hem weg, samen met het machinegeweer, dat naargeestig over de stoeptegels kletterde. Hij fatsoeneerde kalm zijn haar, haalde een klein pistool tevoorschijn dat hij tussen zijn broekband en onderrug had gestoken en liep behoedzaam door de vers gecreëerde dodenakker naar de twee zwaar beslagen deuren. Iedereen in de grote gebedsruimte stond met zijn gezicht naar voren, niemand besteedde enige aandacht aan de goedgeklede man die achterin binnenkwam, zich naar het eind van het gangpad begaf en via de rechterkant weer terugliep, alsof hij naar zijn plaats wilde terugkeren.

Het nummer van de stoel die hij zocht kende hij uit zijn hoofd, net als de naam van de man die deze plaats zou bezetten. Toen hij de plek naderde kon hij duidelijk de gestalte van de staande Gabriel Kapel onderscheiden, met een zwart-witte gebedssjaal om zijn schouders en een roodzijden keppeltje op zijn hoofd dat met een speld op zijn plaats werd gehouden.

Guzmán was hem tot op minder dan vijf meter genaderd toen hij zijn rechterhand met de Glock omhoogbracht en aanstalten maakte om Vargas' schoonvader door het hoofd te schieten. Hij wist dat de moord de hoofdinspecteur een zware slag zou toebrengen en hem veel prestige bij Franklin zou bezorgen, wat zich ook in een welkome financiële bonus zou

vertalen. Op dit moment bestond er niets anders op de wereld dan het overhalen van de trekker. Hij had eerder in koelen bloede een moord gepleegd, maar hij had nog ooit eerder zoveel opwinding en verwachting door zijn aderen voelen stromen als nu.

Maar het volgende moment trok alle kleur uit Guzmáns gezicht weg toen Juan Torres, die Kapels plaats had ingenomen, zich omdraaide en van dichtbij een kogel afschoot die een gaatje tussen zijn ogen achterliet. De schok en verbijstering vielen nog steeds van zijn gezicht af te lezen toen zijn lichaam in elkaar zakte op de houten vloer terwijl de synapsen in zijn brein nog werkten.

Het gezang van het traditionele Hebreeuwse gebed werd overstemd door hysterisch gegil terwijl de paniek door de ruimte golfde. Honderden gelovigen wierpen zich op de vloer onder de banken, terwijl anderen zich naar de uitgang haastten. Torres belde enkele minuten later zijn baas, en toen Vargas het nieuws hoorde wist hij dat de waanzin die hem meer dan tien jaar had achtervolgd eindelijk voorbij was.

Vijf dagen later

De vier deelnemers aan de Zoom-bijeenkomst bevonden zich in drie verschillende landen: Hembury zat naast Berrettini in diens FBI-kantoor in Washington, Vargas was terug in Buenos Aires en zat ook achter zijn bureau terwijl Bekher vanuit zijn appartement in Tel Aviv de laatste was die erbij kwam.

Vargas schonk de Israëlische spionnenbaas een warme glimlach, Bekher had het publiekelijk zwaar te verduren omdat hij de premier niet veilig had weten te houden.

‘Doron, wat goed je te zien. Hoe gaat het nu?’

‘Nou, Nic, eerlijk gezegd is het een puinhoop hier. Er heerst een grimmige sfeer, terwijl het land in rouw is viert de PJB feest. Gelukkig heb ik Franklins naam overal buiten kunnen houden, wat het Israëlische volk betreft is de premier door Shomani en zijn militie vermoord en is er verder niemand bij betrokken. Maar de gebeurtenissen van de afgelopen dagen hebben me ertoe gebracht een belangrijk besluit te nemen. Ik ben mijn vertrouwen in de regering kwijt, en morgenochtend bied ik mijn ontslagbrief aan. Ik neem een jaar vrij en ga meer tijd aan mijn gezin besteden… Het leven is te kort.’

De andere drie mannen knikten begripvol en Hembury schoot vol. Hij hoorde de pijn en het verdriet in Bekhers stem, wat hem aan zijn eigen situatie deed denken. Berrettini nam voor de eerste keer het woord.

‘Doron, heb je nog informatie over Franklin ontvangen? Ik neem aan dat hij geen actieve bedreiging meer is?’

‘We hebben geen idee hoe de Taliban hem uit Jeruzalem heeft gekregen, Mike. We hebben de Ford Explorer een paar kilometer van de parkeergarage leeg teruggevonden in de buurt van Jaffa Gate, dus we nemen aan dat ze van auto hebben gewisseld en ontsnapt zijn terwijl het nog één grote chaos was in de stad. We denken dat ze hem meegenomen hebben naar Kaboel, maar we hebben er verder niets over gehoord. Het feit dat ze een speciaal team naar onze hoofdstad hebben gestuurd om hem te ontvoeren geeft aan hoe graag ze hem wilden hebben. Normaal gesproken zouden we zo’n ingreep als een aanval op de staat Israël hebben beschouwd maar laten we eerlijk zijn, niemand van ons zal treuren om het lot van die kwaadaardige maniak.’

Er volgde een korte stilte, de drie andere mannen van de Zoom-bijeenkomst hadden hier niets aan toe te voegen. Ze verwachtten alle drie dat Franklin in de handen van de Talibanbevelhebbers, die achttien maanden bezig waren geweest om hem te pakken te krijgen, een langzame en barbaarse dood te wachten stond. Geen van hen had enige moeite met het einde van de man die hun levens zo lang gekweld had en daarbij zoveel dood en verderf had gezaaid. Na elf lange en pijnlijke jaren konden ze eindelijk het boek over John Franklin en Adolf Hitlers kwaadaardige erfgoed sluiten.

OceanofPDF.com

EPILOOG

Zürich, Zwitserland

TWAALF MAANDEN LATER

Göhner en Roths, opgericht in 1865, was een van de oudste en meest gerespecteerde banken in Zwitserland. Hij was gevestigd in een majestueus gebouw van rode baksteen in de Bahnhofstrasse, een exclusieve avenue in Zürichs zakenkwartier. Hun motto, dat op een bescheiden plaquette boven de hoofdingang hing, beloofde PERSOONLIJKE SERVICE EN DISCRETIE. Maar iedereen in de bankwereld wist dat ‘discretie’ in dit geval een codewoord voor ‘samenzwering’ was.

Na de Tweede Wereldoorlog gebruikten vooraanstaande nazi’s de bankfaciliteiten als een witwasserij voor gestolen goederen – of het nu contanten, aandelen, goud of andere kostbaarheden betrof – waarover ze exorbitante rentetarieven moesten betalen die vaak opliepen tot een tenenkrommende dertig procent.

De bankdirecteur, Rueben Göhner, was een directe nakomeling van een van de oprichters en zijn familie behoorde tot de rijkste van Zürich. Hij was een man die zijn aanzienlijke rijkdom graag tentoonspreidde met Armani-pakken, Hawes & Curtis Egyptian-shirts en schoenen van Crockett & Jones, wat betekende dat hij doorgaans voor meer dan tienduizend dollar aan merkkleding aanhad. Hij was tot in de puntjes verzorgd, net iets langer dan 1,80 meter, in de vijftig en met een volle bos peper-en-zoutkleurig haar. Zijn ietwat lange gezicht was perfect in balans met een stel geprononceerde jukbeenderen en grote, opmerkzame blauwe ogen die intimiderend konden overkomen.

Göhner zat achter zijn luxe bureau van Parnian Furniture – dat uit vier exotische houtsoorten was vervaardigd – en bekeek een potentiële nieuwe klant wiens persoonlijke vermogen negentig miljard dollar oversteeg. Hij zou alles in het werk stellen om dit kapitaal, dat in de naam van zijn overleden vader door de bank werd beheerd, bleef waar het was, ook als dat inhield dat de bank met minder gunstige voorwaarden akkoord zou moeten gaan. Hij zette een ongekend charmeoffensief in om de status quo te handhaven.

‘Meneer Bush, het is ons een eer om nu al tachtig jaar het vermogen van uw familie te beheren. Ik voel een speciale band die nooit verbroken zal worden.’

Bill veinsde een zuinig glimlachje. Hij was zich er terdege bewust van dat de man tegenover hem maar al te graag deze smerige nazi-tegoeden wilde beheren zolang hij zijn winst kon opstrijken. Het feit dat hij zijn vaders persoonlijke bankier was geweest, was op zich al genoeg reden om hem te verachten. Bill werd geflankeerd door zijn vaders voormalige advocaat, Leon Brummer – nog zo’n onaangenaam Zwitsers type van wie hij zich zou ontdoen als alles geregeld was.

Bill moest nog steeds wennen aan zijn nieuwe rijkdom en hij wist nog niet precies hoe hij het zou aanpakken in de toekomst. De bedragen waren ronduit overweldigend, terwijl het geld het pure kwaad vertegenwoordigde. Hij was nu wees en stond op het punt om alles te erven, en hoewel hij de twee mannen in de kamer verachtte, was het nu het beste het spel mee te spelen.

‘Hoe rijk ben ik nu eigenlijk precies?’

‘Onvoorstelbaar rijk, net als uw vader. De appel valt niet ver van de boom, zoals men zegt.’

Zijn opmerking werd door Bill met een ijskoude blik beantwoord, dus hij ging snel verder.

‘Nou, meneer Bush, u hebt liquide middelen die de vijftig miljard dollar overstijgen, en dan zijn er nog andere bezittingen die minstens hetzelfde waard zijn.’

De Zwitserse bankier refereerde aan het gestolen goud en de geroofde kunstwerken die zich in geheime kluizen van de bank bevonden en daar al meer dan tachtig jaar onaangeraakt lagen. Bill gaf geen krimp, dus Göhner vervolgde zijn verhaal.

‘Het had nog aanzienlijk veel meer kunnen zijn, maar uw vader nam achttien maanden geleden een groot bedrag in contanten van de hoofdrekening op… bijna vijfentwintig miljard.’

Brummer wilde niet achterblijven tegenover Bill en voegde er nog een eigen opsomming aan toe.

‘En dan hebben we nog de drie privéjets, het superjacht en vijftien vastgoedprojecten die in steden over de hele wereld zijn gelokaliseerd. Meneer Bush, u bent zonder twijfel een van de rijkste mannen op aarde en het is me een eer om…’

Bill stond op en onderbrak hem.

‘Ik wil dat alles zo snel mogelijk op mijn naam wordt gezet en dat alle bezittingen worden geliquideerd. Ik zal contact opnemen om jullie te instrueren met details over de bestemming van het vermogen.’

Göhner was verpletterd, maar hij probeerde te blijven glimlachen en hoopte maar dat zijn cliënt in de toekomst van gedachten zou veranderen. Hij stond ook op en bood zijn hand aan, een gebaar dat Bill negeerde.

‘Dank u, meneer Bush. Ik zie ernaar uit om snel iets van u te mogen horen, en geniet van uw pasverworven rijkdom.’

Bill had Göhner al zijn rug toegekeerd en liep naar de deur om frisse lucht in te ademen. Zodra hij het bankgebouw achter zich had gelaten werd hij overspoeld door een tsunami van chique merkwinkels. De Bahnhofstrasse had de reputatie de duurste winkelstraat ter wereld te zijn, en alle topdesigners waren er over een lengte van meer dan een kilometer vertegenwoordigd.

Hij stopte even voor de etalage van een Vacheron Constantin-vestiging, waar horloges voor een bedrag van een miljoen dollar over de toonbank gingen. Zijn oog viel op een uurwerk dat twee miljoen kostte, en hij glimlachte onwillekeurig toen hij zich realiseerde dat hij het moeiteloos kon kopen. Niet dat hij er ook maar de geringste interesse voor had. Toen drong de waanzin van de situatie tot hem door, hij besefte dat hij alles uit die winkel kon kopen en ook alles uit alle andere winkels in de straat – en dat zonder een spier te vertrekken.

Bill begon in zichzelf te neuriën, hij vervolgde zijn wandeling en vroeg zich af wat hij met de rest van zijn leven zou doen.

OceanofPDF.com

NOOT VAN DE AUTEUR

Het was net iets meer dan vier jaar geleden dat ik met het schrijven van *De geheime kandidaat* begon, en ik had eerlijk gezegd geen plannen voor een opvolger, laat staan een trilogie. Maar de karakters begonnen een eigen leven te leiden en daar zijn we dan, drie boeken later. De eerste versie van *Het laatste rijk* was begin 2023 voltooid, negen maanden voor de gedenkwaardige gebeurtenissen van 7 oktober, die de wereld op zijn grondvesten deden trillen. Het adagium ‘de waarheid is vreemder dan fictie’ is wel bijzonder schrijnend in dit geval. *Het laatste rijk* is natuurlijk fictie, net als de Palestinian Justice Brigade, een organisatie die ik ten behoeve van het plot heb verzonnen omdat Franklin een partner in het Midden-Oosten nodig had.

Ik hoop dat je bij het lezen van het verhaal net zoveel genoten hebt als ik bij het schrijven ervan. Ik heb geprobeerd om je tot aan de laatste pagina’s in het ongewisse te laten over de afloop. Hoewel je *Het laatste rijk* als een opzichzelfstaand boek kunt beschouwen is het ook het laatste deel van een trilogie, dus als je daar benieuwd naar bent dan zijn er nog *De geheime kandidaat* en *De voorspelling van de Führer*. Ik hoop dat je ervan genoten hebt als je alle drie de boeken hebt gelezen, en dat je tevreden bent met de afloop. Ik heb een tijd zitten piekeren over het einde, maar het leek op de een of andere manier juist om Bill het laatste woord te geven omdat hij een sleutelrol speelde bij de ondergang van zijn monsterlijke vader – een psychopaat die door haat en racisme gedreven werd en die net zo gestoord en kwaadaardig was als zijn grootvader van vaderskant.

Ik ben dol op het lezen van thrillers, en met mijn boeken probeer ik het soort verhaal te schrijven dat ik zelf graag lees. Mijn literaire helden zijn grote thrillerauteurs als Ludlum, Baldacci, Brown, Forsyth, Grisham, Hayes en Higgins, die allemaal mijn schrijfstijl behoorlijk hebben beïnvloed en meesters zijn in het afleveren van geweldige pageturners.

Op het moment ben ik aan een nieuw boek begonnen, een verhaal waarin Vargas en Hembury weer samenkomen om een gloednieuw avontuur te beleven.

Ik ontvang graag reacties van lezers, dus aarzel niet om me een bericht op Instagram – @klein443 – te sturen, en voor nieuws kun je op mijn website – brianklein.tv – terecht. Nogmaals bedankt voor het lezen van de trilogie, en ik hoop je terug te zien bij het nieuwe boek.

Brian Klein

OceanofPDF.com

DANKWOORD

Het schrijven van een boek begint als een solitair proces, maar eindigt als een samenwerkingsverband en wederom ben ik veel mensen die me geholpen hebben dank verschuldigd. Verreweg de belangrijkste van hen is mijn vrouw Charmaine, die mijn hoofdredacteur is geworden, maar ook mijn klankbord is en die me op zoveel manieren geholpen heeft het schrijfproces te verbeteren. Ze heeft altijd goede suggesties voor de verhaallijn, werkt de verschillende versies met me door en we schaven tot op de centimeter aan het manuscript. Ze is geweldig in wat ze doet en haar veranderingen zorgen zonder uitzondering voor een verbetering van de tekst. Ik zou ook graag Victoria Woodside willen bedanken voor de eindredactie, een taak die ze altijd met veel enthousiasme op zich neemt.

Inspiratie voor ideeën komt uit vele hoeken en ik moet hierbij een oude familievriend bedanken, Bill Breckon, die me tijdens een traditionele Italiaanse lunch het fascinerende verhaal van de Tempio Maggiore vertelde. Mijn vrouw en ik verbleven op dat moment in Florence en waren bij hem en zijn gezin op bezoek toen hij ons vertelde over de beroemde synagoge en Hitlers mislukte poging om die in 1944 te vernietigen. Zodra ik het ongelooflijke verhaal van de redding hoorde moest ik de plek zien, en zoals je nu uit het verhaal weet speelt het een belangrijke rol omdat Franklin geobsedeerd raakt door deze geschiedenis.

Ik ben vereerd om aan een enerverend avontuur te beginnen met een nieuwe uitgeverij, Little, Brown, die al mijn boeken heeft overgenomen, en ik wil mijn agent, Jon Smith, bedanken voor zijn onwankelbare geloof in me en zijn vastbeslotenheid om een relatie met zo’n fantastisch bedrijf op te bouwen. Tot slot wil ik graag uitgever Andreas Campomar, projectredacteur Holly Blood en het volledige team van Little, Brown bedanken.

OceanofPDF.com